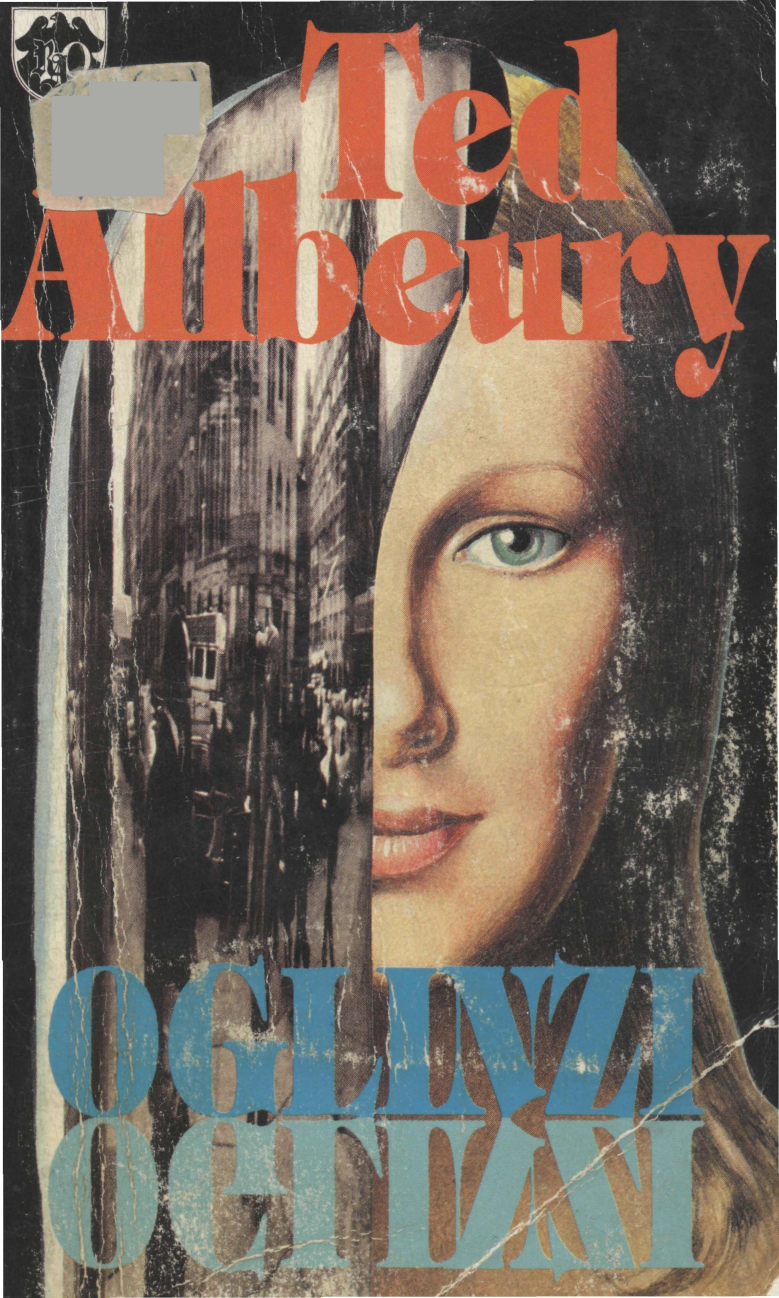
Ted
Allbeury
OGLĄŻI
OGLĄŻI

Ted Allbeury

OGLINZI

RAO International Publishing Company

RAO International Publishing Company S.A.
P.O. Box 37-198 Bucureşti, ROMÂNIA

TED ALLBEURY
A Wilderness of Mirrors
Copyright © Ted Allbeury, 1988
All rights reserved

Traducere din limba engleză
GABRIELA NEDELEA

Ediţia I

Copyright © 1995
RAO International Publishing Company S.A.
pentru versiunea în limba română

Coperta
DONE STAN

Tiparul executat de
ELSNERDRUCK
Berlin, Germania

Septembrie 1995

ISBN 973-576-012-6

1

Locurile din avionul Concorde care făcea cursa Washington-Londra se ocupaseră numai pe jumătate, așa că Thornton își puse bagajul de mînă pe scaunul de lîngă el. Se mira cum de cei de la ambasadă îi rezervaseră bilet pentru un astfel de zbor, care nu era de nasul lui. Probabil că voiau să-l îmbuneze, după ce fusese pus să scrie raportul acela. În fiecare an, se făcea la ambasadă cîte un control de rutină privind securitatea documentelor și a personalului. Se verifica totul: coduri, transmițătoare, microfoane, aparatura și procedurile de ascultare. Iar cel căruia i se încredința această sarcină era privit cu ostilitate încă din momentul sosirii. Dar cel puțin o săptămînă pe an, cei de la ambasadă deveneau foarte conștiincioși în materie de securitate.

SIS însă își propusese să trimită pe cîte cineva, din cînd în cînd, pe neașteptate. Pe cineva care, aparent, venea de la Externe, cu o funcție, chipurile, neînsemnată drept paravan. Iar sarcina acestuia era să fie atent la oameni, nu la activitățile curente sau la obiecte. Cu astfel de lucruri se ocupase Thornton în ultima lună: se uitase la oameni. Ca o leoaică privind la o turmă de gazele păscînd, după ce-și devoră prada. Nici un pericol pentru nimeni. Fără întrebări insinuante. Doar observare și ascultare.

Numai că, atunci cînd oamenii vorbeau, trebuia să le urmărești mîinile, picioarele și, mai ales, ochii, acești povestitori discreți, care spuneau mult mai mult decît o puteau face cuvintele.

În ciuda anilor petrecuți la SIS, aceste lucruri îl uimeau încă. Toată mascarada asta la care se pretau oamenii. Iar aceștia nu erau tipii ciudați din lumea spionajului, ci diplomați. Nu erau nici măcar străini, ci britanici sadea. Sau, cel puțin, asta se presupunea că sînt. Și uită-te la ei — atît de „normali" pe dinafară, însă, pe dinăuntru, cu mințile înfierbîntate, riscîndu-și cariera și poate chiar viața pentru cine știe ce recompensă a unei dorințe ascunse. Sex, bani, putere și uneori iubire. Cu cît aveau o slujbă mai oficială sau o poziție mai înaltă, cu atît mai surprinzătoare le erau slăbiciunile. Dar viciile acestea erau vechi, și autoritățile le priveau cu indulgență încă din vremuri de demult. Existau acum chiar și evidențe oficiale ale homosexualilor, clasificați după modul în care cei din jur reacționau față de ei : de la respingerea imediată sau avertismente la atitudinea de acceptare tacită. Și evaziunea fiscală își avea limitele ei de toleranță. Travestiții treceau aproape neobservați, doar cu o consemnare în dosarul personal. Iar ambiția, cînd era prea fățișă, sau brutală, putea fi ușor taxată drept dorință de promovare în posturi mai înalte. Dar, slavă Domnului, activitatea de la SIS se limita la descoperirea anumitor lucruri, nu și la pedepsirea lor, cu excepția cazurilor în care exista un risc evident pentru siguranța națională. Însă chiar și în această situație, cazul era pasat, pe temeiuri legale, la MI5.

Thornton se lăsă pe speteaza scaunului și închise ochii. Sunase la el acasă înainte de a pleca, dar ea nu-i răspunsese. Poate fusese prea ocupată și nu avusese încă timp să se mute acolo. Sau se gîndise că la ea era mai bine pentru amîndoi. Draga de Penny, cu stilul ei rapid de a lua hotărîri și de a și le schimba apoi cît ai zice pește ! Refuză să admită că ea ar fi ajuns la concluzia că diferența de vîrstă de doisprezece ani dintre ei era prea mare. El adusese

vorba adesea de lucrul acesta, dar ea nu făcuse decît să se încrunte şi să gesticuleze, continuînd să vorbească despre josnicia impresarilor şi a regizorilor. Dar, de fapt, niciodată *nu spusese* că lucrul nu are vreo importanţă.

Thornton se uită la ceas, ca să-şi amintească ce zi era. Joi. Unul din primele lucruri pe care trebuia să-l facă era s-o sune pe Elaine, pentru a o anunţa că sîmbătă vrea să-l ia pe Jamie la el. Poate s-o comporta şi ea, măcar o dată, decent şi-l va lăsa să vină, mai ales că fusese plecat cinci săptămîni. Dar, în cazul lui Elaine, numai de decenţă nu se putea vorbi !

Se întrebă cum s-o înţelege cu Arthur Padstow. Făcea, oare, aceleaşi fasoane ca înainte sau era la locul ei ? Arthur Padstow, director comercial şi consultant de investiţii, nu părea să fie o cîrpă, o dată ce reuşise să strîngă atîta bănet. Iar Elaine nu fusese singura femeie pe care o văzuse în viaţa lui. Bîrfele şi ziarele spuneau că şi cele dinainte fuseseră cam pe acelaşi calapod : reci, cu înfăţişare de suedeze blonde, cu picioarele lungi şi alte chestii de-astea ! Cînd ea îl anunţase că se va mărita cu Padstow, el îi răsfoise dosarul personal. Un înfumurat nesuferit, dar, în acelaşi timp, o pasăre rară pentru toată lumea. Nu găsise nimic interesant în dosar. Existau unele suspiciuni de deturnare ilegală a unor fonduri, în afara ţării. Nişte lucruri cam ciudate în legătură cu unele încurcături la companiile private, în ceea ce priveşte taxele. Chestiuni pe care le înţelegeau foarte puţini şi care sfîrşeau, de obicei, în paginile revistei *Detectivul particular*. Bănuia că toţi cei care pricepuseră ştiau deja ce se petrecuse. Se aflau în dosar cîteva tăieturi din *Detectivul particular* referitoare la flirturile lui Padstow cu o moştenitoare, o arăboaică bogată, divorţată, şi cu o persoană des întîlnită la rubricile de scandal — care făceau aluzie la faptul că aceste relaţii l-ar fi împiedicat să ajungă atotputernic aşa cum, evident, îşi dorea cu disperare.

Cînd aterizară pe Heathrow, Thornton aşteptă să-i sosească bagajele pe bandă. Serviciile pentru călătorii cu avionul Concorde erau prioritare, aşa că, după cîteva

minute, traversă spre biroul de imigrare. Evident, funcționarul de acolo recunoscu numărul pașaportului, pentru că îi zîmbi și-i făcu semn cu capul, înapoindu-i-l îndată. Thornton își luă valizele, le puse pe un cărucior și trecu prin vamă. Ieși din clădire și, instinctiv, lăsă să-i scape primele două taxiuri, apoi îl luă pe al treilea, spunîndu-i șoferului să-l ducă pe Queensway. Coborî și plăti, înainte cu vreo două străzi de casa lui.

Soarele strălucea încă, dar luminile se aprinseseră deja pe Queensway, care îi amintea de unele străzi din cartierul de est, de dincolo de Huston Street. Queensway era obraznică și bătătoare la ochi, mirosea a curry și a cartofi prăjiți, dar răspîndea un aer de prietenie și de vitalitate. Avea personalitate. Nu neapărat în sensul bun al cuvîntului, dar, oricum, trăia din plin. Semăna cu un sat, unde locuitorii se simțeau acasă.

La capătul scărilor, își lăsă valizele jos și începu să se scotocească după chei. Cînd deschise ușa, o văzu acolo, zîmbitoare. Încercase tot drumul să nu se aștepte la o astfel de primire. Nu avea rost să speri ca oamenii să facă ceea ce ai dori tu. O clipă, rămase fără grai. Altă fată, în locul ei, s-ar fi simțit ofensată sau dezamăgită de această atitudine rezervată, dar Penny Lambert își cunoștea omul mult prea bine, ca să mai simtă și altceva, în afară de plăcerea revederii. Pe chip îi trecu o umbră de mînie față de cei care îl expuneau la atîtea pericole. Apoi, rîse ușor :

— Ce-ai rămas așa, cu gura căscată ? Hai, intră odată, prostuțule !

Îl îmbrățișă și îl sărută. Nu cu pasiune. Mai degrabă ca o mamă care își întîmpină fiul de la școală.

— Cum a fost zborul cu un Concorde ?

— Ce bine-mi pare că te văd, Penny — zise el, continuînd apoi după o pauză. De unde știi cu ce avion am călătorit ?

— Te-a căutat unu' de la tine, de la birou. El mi-a spus. Vrea să-l suni — rîse ea — îndată ce termini cu toaleta. Iar eu l-am întrebat : „Care toaletă, aia de lîngă cîrciumă ?"

El zîmbi și aruncă o privire prin încăpere.

— E plăcut să te întorci acasă, iubito.

— Iubito... sună frumos. Cine-o fi fost norocoasa care te-a învățat să vorbești așa ?

— Ai văruit toată casa, în alb — zise el, numai zîmbet.

— Da. M-am gîndit că ai dreptate, la urma urmei. Oricum, e mai ieftin așa, decît tapetul Laurei Ashley. Așează-te să-ți fac un ceai.

Chicineta nu avea ușă, iar ea se sprijini acolo, de zid, așteptînd să fiarbă apa. Thornton se întoarse spre ea.

— Spune-mi, ce-ai făcut cît am fost plecat ?

— Oooo, am petrecut vreo două weekend-uri de pomină, cu Robert Redford. Chefuri, în fiecare seară ! — zise ea, rîzînd ironic. De fapt, nimic deosebit.

— Mă refeream la muncă.

— Aaa, munca ! Păi, *Fetița veselă* a căzut, după vreo trei săptămîni. Am pus mîna pe o reclamă TV pentru un săpun de toaletă. Apoi, două postsincronuri, pentru o firmă de construcții, numai accent și candoare — zise ea, dînd din umeri. Au mai fost și două probe pentru un musical, *Drum presărat cu trandafiri*. Am candidat pentru rolul junei prime, dar bănuiesc c-au să-mi ofere doar un loc în cor și în figurație.

— Ce tip m-a sunat ?

— Mi se pare c-a zis că-l cheamă Alan. Am scris numărul pe o bucată de hîrtie. E-acolo, deasupra șemineului.

Thornton se uită la mîzgăliturile de pe bilețel. Numărul era cel al ofițerului de serviciu de la Century House.

În vreme ce-și sorbeau ceaiul, el rosti, fără curaj :

— Rămîi aici, în seara asta, Penny ?

— Bineînțeles !

— Îmi pare tare bine.

Ea îl privea cum își bea ceaiul. Nu era ceea ce se numește un bărbat frumos, dar avea farmec. Ochii mari, căprui erau copilărești, prietenoși și contrastau cu maxilarele

puternice și cu gura energică. Dar adevăratul său chip, cel interior, îi conferea un aer aproape prezumțios. Penny se întreba adesea ce-l făcuse să devină astfel. Să fi fost copilăria disperată și nefericită, sau slujba lui ? Ajunsese să accepte că, în ciuda acestei rețineri, el o iubea realmente și își dorea ca relația dintre ei să continue. Poate, într-o zi, va reuși să cucerească fortăreața de nepătruns, dar, pînă atunci, era fericită să joace rolul mamei grijulii și al iubitei prietenoase.

Thornton puse ceașca de ceai pe masă.

— Cred c-ar fi bine să dau un telefon la birou.

Formă numărul și i se răspunse foarte repede.

— Alo ?

— Thornton la telefon. Am primit mesajul dumneavoastră și mi s-a spus să caut un domn pe nume Alan. Știți cumva cine e ?

— E numele familiei sau prenumele ?

— Nu știu.

— Stați puțin, să mă uit pe listă. O secundă, vă rog.

Auzi fîșîitul paginilor, apoi :

— Domnul Thornton ?

— Da.

— Aveți un mesaj. Dar nu de la Alan, ci de la Hallam. Vrea să luați legătura cu dînsul, cît mai repede posibil.

— În regulă, mulțumesc.

— Aveți numărul de telefon ?

— Da, mulțumesc.

După ce puse telefonul în furcă, ea zise :

— Ai avut multă treabă la Washington ?

El dădu din cap :

— Da.

— Ce-ai făcut ?

Thornton zîmbi :

— Am numărat creioanele și-am controlat indigourile !

Era destul de tîrziu cînd îi telefonă lui Hallam, dar nu răspunse nimeni. Hallam conducea unul din departa-

mente, însă Thornton nu mai lucrase cu el de cîțiva ani, așa că nu mai știa cu ce se ocupa, în prezent. Pe vremea cînd lucraseră împreună, Hallam era omul de legătură cu CIA. Lui Thornton îi plăcuse tipul.

Hallam îl sună a doua zi, îndată după ora zece.

— Ai călătorit bine ?

— Da, mulțumesc, domnule.

— Ești în concediu, nu-i așa ?

— Zece zile.

— Ți-ai făcut vreun program ?

— Nu.

— Te-ar deranja dacă ți-ai amîna concediul ? Am ceva de care aș dori să te ocupi.

— În Anglia, sau dincolo de Ocean, domnule ?

— După cîte știu, aici.

— Bun. Și cînd vreți să luăm legătura ?

— În problema aceasta este implicat și un comitet semioficial. I-aș putea convoca pe la ora două, dacă-ți convine.

— Voi fi acolo, domnule.

Hallam îl aștepta la intrarea de la Century House. Îl luă de braț și îl trase către un taxi care aștepta.

— M-am gîndit că e bine să ne depărtăm de locul acesta. Am aranjat să vină toată lumea pe Ebury Street, în casa aceea conspirativă.

Pe cînd urcau în spate, Hallam îi făcu un semn discret șoferului, iar Thornton își dădu seama că taxiul era unul din cele folosite de echipa de filaj de la SIS.

Ajunseră după zece minute și Hallam descuie ușa de la intrare cu o cheie veche. Dădură peste altă ușă, metalică, deasupra căreia se afla o cameră de luat vederi. Se auzi un bîzîit ușor și obiectivul se mișcă încet, măsurîndu-i din cap pînă-n picioare. În momentul în care se aprinse o lumină roșie, Hallam apăsă pe un buton. Ușa se deschise lin, silențios, apoi se închise în urma lor, cu un zgomot greu. Cu excepția aparaturii de la intrare, clădirea nu avea nimic special, față de celelalte de pe strada aceea. În față,

se zărea o scară interioară îngustă și un podium pe care pe o bancă, stătea un om în uniformă, vizavi de niște uși din lemn masiv.

— Bună, Rogers. În ce cameră sînt ?

— La numărul șapte, domnule.

Hallam se întoarse spre stînga și deschise ușa. Thornton îl urmă. În jurul unei mese rotunde, pe care zăceau resturi de gustări și pahare goale pe jumătate, se aflau trei bărbați așezați în fotolii mari, de piele. Îi văzuse pe toți la sediu, dar nu-și amintea decît numele lui Clayton.

Hallam le făcu un semn de salut, cu mîna.

— Domnul Seymour, profesorul Clayton și domnul Macleod. El este Thornton. Te rog să iei loc, domnule Thornton.

Se trezi uitîndu-se la cei patru bărbați, ca la niște suspecți. Macleod, cu fața lui palidă, rotundă ca o lună plină, cu broboane de transpirație deasupra buzei de sus, aranjîndu-și întruna ochelarii pe nas. Seymour, cu părul lui blond veșnic zbîrlit, cu o față de școlar și cu pumnii atît de încleștați încît i se albiseră încheieturile degetelor. Clayton — prototipul profesorului, — „proful", cum i se spunea, în jur de șaizeci de ani, cu titlul de „emerit" al Colegiului Sfîntul Anton, expert recunoscut în problemele Uniunii Sovietice. Slab, cu o față uscățivă și trasă, stătea nemișcat. Doar lîngă ochiul stîng i se zbătea o venă. Și, în sfîrșit, Hallam — jucase închizător de grămadă la London Scottish și la Barbarians și arăta ca atare. Înalt, solid, cu un început de chelie. Se trăgea dintr-o familie înstărită și fusese recrutat de SIS de la una din băncile comerciale. Plăcut, totodată dur și viclean, avea relații multe, atît în serviciul său, cît și la Externe. Stătea jos, puțin aplecat în față, cu coatele sprijinite de coapse, privindu-și mîinile mari, care atîrnau.

— Avem o mică problemă, Thornton. Ceva intern — zise el și se opri o clipă. A dispărut unul din ofițerii noștri operativi. Și nu știm de ce. Ne-am gîndit că o fi vreo problemă cu banii, cu femeile sau cu sănătatea, dar am verificat și se pare că nu-i așa — continuă Hallam, aruncînd

o privire fugară spre fereastră. Toți patru îl cunoaștem destul de bine și sîntem îngrijorați. Asta, din două motive; mai întîi, ne gîndim la el ca om, apoi mai există și aspectul oficial al problemei. Îți dai seama ce-ar însemna să înceapă presa să vorbească. Hallam dădu din umeri nelinistit. Încă nu i-am anunțat dispariția nici aici, la SIS. Am zis că e-n recuperări — adăugă el, uitîndu-se la Thornton. Am dori să-l găsești.

— Despre cine este vorba ?

— David Fisher. Îl știi ?

— Mi se pare că a ținut o conferință, la o reciclare. Tocmai venise de la Berlin.

— E posibil. Deci, nu l-ai întîlnit decît o dată ?

— Da. Dar am auzit vorbindu-se despre el, din cînd în cînd. În plus, i-am văzut numele prin rapoarte.

Macleod zise moale :

— În ce context ai auzit de el ?

— Parcă se spunea ceva de o promovare. Lucruri de rutină — zise Thornton și se întoarse spre Hallam. Cum doriți să abordez problema, domnule ? Pot să-mi aleg singur echipa ?

— Mă tem că nu vei lucra cu nici o echipă în cazul acesta. Va trebui să faci un efort individual, cel puțin pentru-nceput. Iar dacă descoperi ceva, vom vedea ce hotărîre luăm.

— N-ar fi mai simplu să se ocupe de asta Departamentul cinci sau cei de la Serviciile Speciale ?

Thornton observă că Hallam ridicase o sprînceană și își dădu seama că se dovedise lipsit de tact. Dacă Hallam ar fi vrut ca lucrurile să decurgă astfel, și-ar fi dat seama și singur.

— Nu cred. Mai întîi, s-ar putea ca el să nu mai fie în țară, apoi... — se opri el, ridicînd din umeri — nu vrem să trîmbițăm peste tot că a dispărut unul din ofițerii noștri superiori. Toată lumea, inclusiv ai noștri, trebuie să știe că Fisher e într-o permisie mai lungă. Înțelegi ?

— Da, domnule.

— Nu te vei consulta decît cu cei de față. Atît. Ai acces la orice document, dar nimic mai mult.

— Cînd doriți să-ncep treaba ?

— Dacă ești dispus să-ți amîni concediul, o poți face chiar de-acum. Îți punem la dispoziție unul din birourile de la etajul nouă.

— Și dacă mă-ntreabă cineva la ce lucrez ?

— Spui că faci ceva pentru mine și-atît !

— Da, domnule. Atunci, să m-apuc de lucru.

Thornton se ridică și, cum nimeni nu rosti nici un cuvînt, se îndreptă spre ușă. Cînd o deschise, Hallam îi mai spuse :

— Am să dau un telefon, să ți se pregătească biroul. Caut-o pe secretara mea.

2

Șoseaua principală care ducea la țărm era numită de localnici La Honda. Drumul venea dinspre Woodside și continua pe coastă, pînă la San Gregorio. Rareori se întîmpla să fie circulație mai intensă și nu folosea decît ca să unească cele două orașe, de-a lungul litoralului.

Cadillacul alb coti de pe șoseaua principală, la cîteva mile înainte de San Gregorio, și o luă pe un drum îngust, pietruit, apoi o coti la stînga trecînd printre stîlpii unei porți, pe un drum de țară plin de hîrtoape, spre o casă mare, cu aspect de ranch. Arcadele și ferestrele în stil spaniol se potriveau cu locul nisipos, cu vegetație săracă, numai cactuși și mărăcini.

Cei doi bărbați care coborîră din automobil erau îmbrăcați lejer, dar elegant. În vreme ce se îndreptau spre ușile deschise de pe terasă, discutau aprins. Cel înalt era și cel mai tînăr. La vreo treizeci și cinci de ani, bronzat și bine făcut, părea mai degrabă membru al salvamarului de coastă, decît neurolog. În schimb, cel scund arăta mai curînd a doctor, dar era, în realitate, expert în modă, la un mare magazin din Los Angeles. Cel puțin, cu asta se ocupase, pînă cu cîteva luni în urmă. Împlinise patruzeci

de ani şi sărbătorise evenimentul la Palo Alto, la Café Maroc, împreună cu amicul său.

Bărbatul mai tînăr îsi primea salariul lunar direct de la sediul CIA din Langley, iar celălalt, de la o firmă numită Field and Jones Enterprises, care era în totalitate proprietate a CIA, iar cecurile îi veneau de la o bancă aflată şi ea în proprietatea CIA. Angajaţii de la fermă aparţineau serviciilor CIA, iar casa însăşi era a Departamentului de Stat.

Neurologul se numea Adam Siwicki şi fusese racolat de la Johns Hopkins. Nu se arătase prea interesat să colaboreze, pînă nu i se spusese, confidenţial, care îi va fi răsplata, în cazul în care acceptă. Fusese avertizat încă de la început că treaba pe care o avea de făcut va fi tentantă şi mai puţin obişnuită, de vreme ce era implicată CIA. Răsplata avea, însă, să fie foarte mare, din punctul de vedere al neuorologului. Interesul pentru munca lui fusese permanent, dar nu-l presase nimeni. Investiţiile erau modeste, dar. oricum, programul nu era foarte costisitor. Pe lista bugetului de la CIA, costurile apăreau ca intrînd în operaţiunea „Aeolus", un nume de cod care nu fusese propus de cine ştie ce specialist în cultura greacă de la CIA, ci extras de computer din miile de denumiri din memoria lui.

Cel mai în vîrstă, Paul Martinez, avusese un salariu anual de 34 000 de dolari, ca expert în modă, la un magazin de înaltă clasă. Avea fler în alegerea hainelor preferate de femeile bogate de toate vîrstele. Nu fusese niciodată căsătorit şi acest lucru, adăugat la farmecul lui personal, îi cam îngrijora pe cei doi patroni ai magazinului. De fapt, nu aveau nici un motiv de preocupare în acest sens, pentru că Paul Martinez nu demonstrase niciodată înclinaţii homosexuale. Era pur şi simplu un tip încîntător şi îi intrase în cap că nu avea vocaţie de familist. Îl invita toată lumea la petreceri şi la diferite colecte de fonduri, pentru puterea sa de previziune. Lui, însă, nu-i făcea nici o plăcere să fie taxat de ghicitor. Nu ghicea nici în palmă, nici în cărţi şi nici în globuri de cristal. Nu făcea decît să-i

ținâ pe oameni de mînă și să le vorbească de trecutul și de prezentul lor, cu o exactitate uluitoare. Ceea ce-i impresiona pe cei din jur era că, în vreme ce vorbea, ținea totdeauna ochii închiși. Nu se uita nici măcar o dată la fețele lor, pentru a obține, după reacții, confirmarea celor spuse de el. Odată, lăsase să se înțeleagă nu numai că soțul unei femei va muri curînd, ci și împrejurările în care se va întîmpla acest lucru, descriind în detaliu locul crimei. S-a creat atunci o mică senzație în presa locală, pentru că, în momentul în care femeia s-a întors seara acasă, a descoperit cadavrul soțului ei, omorît într-o cameră ce corespundea întrutotul descrierii făcute de Paul Martinez.

Fusese interogat de poliție, de nenumărate ori, dar nu putuseră scoate nimic de la el. Nici măcar nu știa cum o cheamă pe femeia aceea, ce statut avea, sau unde locuia. Așa că poliția îl lăsase în pace. Se stabilise clar că, în momentul comiterii crimei, Paul Martinez se afla la aproape două sute de mile depărtare, în Pasadena, înconjurat de treizeci-patruzeci de persoane, într-un club. Atunci apăruse o notiță despre cele întîmplate, în *Los Angeles Times*. Cei de la CIA îi înmînaseră lui Adam Siwicki tăietura din ziar. Legătura dintre cei doi se făcuse discret, printr-un lanț de trei persoane. Trecutul lui Martinez fusese deja verificat și nu găsiseră nimic compromițător. Siwicki îi spusese lui Martinez că îl interesau puterile lui psihice, iar acesta fu încîntat să întîlnească un om de știință care nu îl lua aprioric drept un șarlatan.

Primele două-trei întîlniri nu fuseseră mare lucru. Pălăvrăgiseră tot felul de nimicuri, iar Siwicki îi povestise lui Martinez despre testele științifice controlate, din diverse țări, care îi convinseseră pe savanți că fenomenele psihice aveau loc în condiții ciudat de bine puse la punct și care păreau comandate. Încet-încet, ajunseseră să aibă o relație care îi permisese lui Siwicki să spere că vor colabora în cercetarea fenomenelor psihice.

După două luni de cooperare, neurologul avu certitudinea că găsise ceea ce dorea Langley. Fu autorizat să

treacă la etapa următoare, deci îi mărturisi că lucra pentru unul din serviciile secrete ale Statelor Unite și că Martinez avea ocazia să-și slujească țara, în cazul în care vor avea nevoie de el, în anumite probleme mai delicate.

În relația lor, pericolul consta tocmai în modul cum Siwicki avea să-i cîștige încrederea. Martinez ceruse timp de gîndire, iar după două-trei întîlniri nesemnificative, Siwicki aranjă o întrevedere cu superiorii, la Langley. Respectul pe care i-l arătară cu toții înclină serios balanța în favoarea colaborării. Se angajaseră să-l treacă pe ștatele de plată ale CIA și-i propuseseră, chiar, gradul de ofițer, dar Martinez se abținu să meargă chiar atît de departe. Acceptă să-i ajute temporar vreo șase luni, ca să vadă cum merge treaba.

La început, operațiunea „Aeolus" fusese pusă la cale numai pentru că se primiseră rapoarte în legătură cu experimentele similare din Bulgaria și din Uniunea Sovietică. Nici unul din mai marii CIA nu se aștepta la mare lucru de pe urma ei. Era o experiență de tip mimetic, inițiată de cei din conducere, pentru a nu fi acuzați mai tîrziu că i-au lăsat pe ruși să evolueze într-un domeniu, oricît de negativ, pe care Statele Unite l-au neglijat.

3

Cînd Penny intră, Thornton tocmai forma numărul lui Elaine. Auzind-o, puse receptorul jos.

— Bună. Mă pregăteam s-o sun pe Elaine, ca să mi-l lase pe Jamie la sfîrșitul săptămînii.

— Bine. Eu am să fac un ceai.

— Ce-a mai fost astăzi pe la teatru ?

Ea se străduí să zîmbească.

— Am primit rolul. Eroina principală și două cîntece bune.

— Bravo ! E grozav !

— Și sprijin sindical integral, pe timpul repetițiilor.

— Excelent ! Felicitări ! Am putea mînca la restaurant, să sărbătorim evenimentul.

— De-acord. Dar, mai întîi, telefonează.

Thornton ridică receptorul și formă numărul. Răspunse o voce de femeie cu acent irlandez.

— Casa Padstow. Cu cine doriți să vorbiți ?

— Elaine, doamna Padstow, este acasă ?

— Cine să-i spun că o caută ?

— Robert. Robert Thornton.

— Așteptați un moment.

Își dădu seama, din glasul femeii, că fusese recunoscut. Desigur, mai auzise vorbindu-se despre el și se întreba ce i se spusese oare femeii. Elaine veni la telefon, răspunzînd cu vocea ei à la Deborah Kerr.

— Elaine Padstow, la telefon.

— Sînt eu, Robert, Elaine. Te-am sunat ca să te-anunț că vreau să-l iau pe Jamie sîmbătă.

— Asta-i bună ! Da' știi că ai tupeu ?

— Nu-nțeleg. Ce ți s-a mai năzărit ?

— Nu știu ce vrei să spui că „năzăreala". Mă refeream la faptul că nu i-ai mai dat vreun semn de viață, de vreo cinci-șase săptămîni. Iar acum dai buzna cu pretenția că vrei să-l vezi !

— Nu se pune problema de pretenții. E hotărîrea tribunalului. Sîmbăta sau duminica, din două în două săptămîni, dac-ai uitat cumva.

— Și de unde interesul ăsta subit ?

— Nu e subit deloc ! Am fost plecat în America. Ți-am spus și ție, și lui Jamie că voi lipsi o vreme. Lui i-am scris în fiecare săptămînă.

— Două-trei cărți poștale, vrei să spui. Crezi că asta înseamnă că i-ai scris ? !

— Uite ce-i, Elaine. N-am de gînd să mă cert cu tine. Vreau doar să stabilim cum să-l iau sîmbătă pe Jamie.

— Mă tem că nu este posibil. Se duce la curse cu tatăl său.

— Nu face pe nebuna, Elaine. Eu sînt tatăl lui și sîmbătă vreau să-l văd !

— Arthur nu va fi de acord. S-a atașat mult de Jamie. Nu concepe să-l dezamăgească.

— Elaine, dacă nu-i dai voie să vină sîmbătă sau duminică, îi voi spune avocatului meu să anunțe tribunalul că refuzi să-l lași să mă viziteze.

— Să fii sănătos, meschinule !

Și închise telefonul.

Thornton se întoarse spre Penny, care stătea în spatele lui, cu mîinile în șolduri.

— Ce-a mai scornit scîrba, de data asta ?

— Zice că Padstow a aranjat să-l ia, sîmbătă, la curse, și că are tot dreptul, fiindu-i tată !

Penny trecu prin spatele lui și se așeză pe un scaun, chiar în față. Se întinse și-i puse mîna pe genunchi.

— Mă lași să-ți dau un sfat, Robbie ?

— Cred că da — suspină el.

— Am impresia că-i face plăcere să se certe cu tine. E singurul lucru de care se mai poate lega acum. Tu ai, într-adevăr, permisiunea justiției de a-ți vedea copilul, dar n-ai cum să te tot duci la tribunal, să reclami că maică-sa nu-i dă voie și că vrea să-ți facă în ciudă. Ea o să spună că e foarte greu, cu plecările astea ale tale în străinătate. Judecătorii au să-și dea seama că îți bagă bețe în roate, dar n-ai cum să le-o dovedești.

— Și-atunci, ce să fac ? S-o las să-și facă mendrele ?

— E și-asta o cale. Dacă va vedea că nu te mai arăți deloc interesat de Jamie, ai să vezi cum o să te caute ea, peste vreo două luni. Dar eu am altă idee.

— Spune-mi atunci.

— Am să vorbesc cu Charlie Springett.

— Ăsta cine mai e ?

— Ziaristul pe care ți l-am prezentat, ăla cu părul roșu, înnebunit după Fats Waller.

— De ce tocmai cu el ?

— Pentru că singurul lucru pe care nu l-ar vrea *madam* ar fi un scandal care să-l afecteze pe Arthur Padstow. O apariție în ziar, cu o aluzie la felul ei de a se comporta față de fostul ei soț, n-o să pice prea bine în cercul lui.

— Mă îndoiesc că vreunul din ziare ar publica așa ceva. Nu interesează pe nimeni.

— Nici nu e nevoie să apară știrea. Tot ce trebuie să facă Charlie e să-l sune pe Padstow și să-i spună că îl interesează povestea asta cu nevasta lui care îl împiedică pe fiu să-și vadă tatăl și să-l întrebe dacă e adevărat. Chestii de-astea !

— Și va răspunde că e o minciună.

— Bineînțeles ! Dar Padstow o va pune la punct, în așa fel încît să nu se mai repete situația de-acum.

Thornton o privi.

— Cred c-ar trebui să facem schimb de slujbe — rosti el. Dar Charlie va fi de-acord ?

— Sigur că da !

— Să mă mai gîndesc.

— În regulă — zîmbi ea. Nu-i lăsa să te încalece, Robbie.

El suspină și se înseninâ.

— Hai să mergem la restaurant, să-ți sărbătorim succesul.

4

Cînd tancurile Armatei Roşii intrară uruind în ruina care ajunsese Dresda, puţini dintre locuitori fură bucuroşi să le vadă. După bombardamentul care distrusese oraşul, oamenii începeau să se reculeagă, iar autorităţile încercau să organizeze înlăturarea dărîmăturilor. Venirea ruşilor nu era decît încă un semn al înfrîngerii germane. Supravieţuirea îi preocupa mai mult pe oameni decît faptul că erau conduşi de nazişti sau de comunişti. Dar mai erau şi grupuri de oameni care urau puterile aliate — destul ca să-i considere pe ruşi mai acceptabili decît pe britanici sau pe americani. Iar alţii, mai puţini, considerau că ocupaţia rusească fusese lucrul cel mai bun care li se întîmplase vreodată — un adevărat vis devenit realitate. Unul dintre aceştia a fost şi Ilse Laufer, membră devotată a KPD-ului — Partidul Comunist German. În aprilie 1945, cînd trupele lui Koniev intrară în oraş, Ilse Laufer avea douăzeci şi opt de ani.

A doua zi după ocuparea Dresdei, Ilse Laufer luă legătura cu comisarul într-o casă dărăpănată, care era sediul central al unei unităţi de tancuri a Armatei Roşii. Carnetul ei de partid şi recomandările fură examinate cu

grijă și, în final, i se dădu o slujbă bună la Arbeitsamt, unde coordona angajările în oraș și în sectorul aferent.

Ilse Laufer ducea o viață simplă, în ciuda relațiilor pe care le avea cu Partidul. Unul din puținele privilegii cerute de ea fusese în legătură cu desăvîrșirea educației fiicei sale nelegitime, Anna.

Anna era o studentă conștiincioasă, așa că i se dădu o bursă și fu trimisă la Moscova, să facă medicina. Acolo mai stătu doi ani, la perfecționare postuniversitară, iar cînd se întoarse la Dresda, fu numită neurolog la spitalul orășenesc.

Anna Laufer se căsători cu Ernst Jaeger, unul din vechii prieteni ai mamei sale, din Partid. Era cu douăzeci de ani mai mare ca ea. Peste cîteva luni se născu o fetiță. Pe măsură ce creștea, Ursula Jaeger se dovedi a nu semăna nici cu mama, nici cu tatăl ei. Era o visătoare, fără prea mult interes pentru studiu, dar foarte iubită de cei din jur. Politica nu o interesa deloc. A spune, însă, că părinții ei erau dezamăgiți ar fi un neadevăr. O iubeau foarte mult, deși nu o înțelegeau. Și, pe deasupra, mai era și foc de frumoasă. Adora muzica, poezia, romanele, precum și plecările la țară. Nu avea talent pentru nici una din artele mai sus menționate, dar îi plăceau foarte mult. În adolescență, făcea plimbări lungi la țară, pentru că locuiau în afara orașului. Cînd părinții o întrebau unde fusese sau ce văzuse, ea zîmbea și le răspundea că admirase cerul și norii.

Îi găsiră tot felul de servicii care ar fi putut-o interesa : la o editură, la o mică galerie de artă, secretară la o orchestră locală. Și, oricît de mult ar fi iubit-o, trebuiră să recunoască, pînă la urmă, că Uschi Jaeger era o tînără încîntătoare, dar fără vreun viitor, așa cum le-ar fi plăcut lor.

În cazul ei, nu se punea problema banilor. Atît mama, cît și tatăl ei, care făceau parte din forurile superioare ale Partidului, cîștigau bani frumoși și se bucurau de toate privilegiile, în ce privește locuința și alte bunuri materiale, precum și de tot respectul celorlalți. Cînd mamei ei i s-a

oferit un post de cercetător în Uniunea Sovietică, acceptă imediat. Perspectiva noutății și recunoașterea posibilităților ei fură elemente decisive, în acest sens.

Dar pe Ernst Jaeger nu-l prea încînta acest lucru. Era încă marcat negativ de ultimele sale vizite făcute la Moscova. Nu vorbea rușește, nu-i plăcea mîncarea de acolo și era prea conservator pentru a accepta schimbarea. Viața cuplului lor era mai degrabă platonică decît romantică, iar el nu o împiedica pe soția sa în ascensiunea profesională. Discutară îndelung și cu calm despre plecare și, în final, Partidul le oferi soluția satisfăcătoare. Ea avea să se prezinte la noul post, iar el avea să se mute înapoi, în Berlinul de Est, unde locuise înainte de război. De asemenea, va fi promovat într-un post care îi va permite s-o viziteze pe soția lui, din cînd în cînd, pe cheltuiala statului. Fiica lor avea să meargă în Uniunea Sovietică, împreună cu mama ei.

Cînd ajunse la Moscova și i se spuse că noul ei loc de muncă se află la Novosibirsk, în Siberia, Anna regretă îndată hotărîrea ei pripită. Nimeni, nici măcar membrii loiali ai Partidului, nu voia să fie trimis în Siberia — acea regiune rece, aspră, imensă, care constituia locul de pedeapsă al disidenților și al celor care „deranjaseră" Partidul, într-un fel sau altul. Se gîndea că va fi greu, atît pentru ea, cît, mai ales, pentru fiica sa. Dar nu protestă și, în zilele următoare, noile sale cunoștințe din lumea științifică o asiguraseră că Siberia nu era atît de dezagreabilă cum credeau străinii și moscoviții, care nu prea călătoreau. Totuși, continuă să regrete exaltarea cu care acceptase să se mute în Uniunea Sovietică, precum și vînzarea casei din Germania. Totul i se păruse, la început, extrem de tentant: o slujbă nouă, alt mediu și posibilități mai largi de cercetare. Acum, însă, se gîndea că i se oferea o răsplată nedreaptă pentru muncă și loialitatea ei față de Partid.

Ca majoritatea celor care nu trăiau în Uniunea Sovietică, impresia ei despre Siberia se rezuma la zăpadă, păduri de pin și o existență primitivă. Un ținut mai întins

ca Europa întreagă, unde nimeni nu se ducea de bunăvoie și unde majoritatea populației era cuprinsă în colhozuri conduse de organizația Gulag-ului.

În ziua în care părăsiră Moscova, ea era teribil de deprimată. Zborul dură vreo șase ore. Ajunseră la Novosibirsk după-amiaza. Acolo fură așteptate de o mașină oficială și de un profesor de la Universitate, un bărbat de care îi plăcu încă din primul moment. Vorbea nemțește bine, zîmbea tot timpul și le asigură că se vor simți foarte bine în noua lor locuință.

Realmente era vorba de o casă nouă. De altfel, la douăzeci de mile spre sud de Novosibirsk, pe fluviul Obi, se ridicase de curînd o așezare numită Akademgorodok, Orașul Științei. Așezat într-o pădure de mesteceni, Akademgorodok fusese dotat cu cele mai grozave facilități și era înțesat de unele din cele mai strălucite minți din Uniunea Sovietică.

Casa care le fusese atribuită era spațioasă și frumos mobilată. Aveau la dispoziție o servitoare și o bucătăreasă. Cînd ajunseră acolo, focul ardea în sobe și era cald. Masa le aștepta pregătită. În intimitatea camerei sale, Anna Jaeger se așeză și plînse de ușurare. Acumulase prea multă tensiune și deprimare. Acum, însă, își dădea seama că totul avea să meargă foarte bine. Viitorul nu mai avea să fie cenușiu și idiotizant, cum se așteptase în primul moment.

După cîteva săptămîni, își dădu seama cît de norocoasă fusese. Avea aici toate dotările tehnice necesare muncii ei, precum și o viață socială incomparabil mai bună decît ceea ce lăsase la Dresda. Concentrația de creiere superioare și de spirite deosebite făcea ca atmosfera să fie eliberată de birocrația de la Moscova. Peste tot, adia un aer de vacanță, generat de oamenii cu preocupări înalte, fiecare în domeniul muncii sale; restricțiile aproape că nu existau. Eforturile se îndreptau mai ales către știința pură, fără aplicabilitate în industrie. Oameni drăguți care stăteau de vorbă, argumentîndu-și teoriile preferate, pînă seara tîrziu. Alte subiecte erau literatura și arta. Atmosfera

semăna, mai degrabă, cu cea de la Paris și de la Londra, decît cu cea din Uniunea Sovietică. Și, la fel ca în aceste orașe, aveau alimente, haine și bunuri de import, la discreția locuitorilor privilegiați.

După vreun an de la sosirea lor, Anna se confruntă cu prima ei problemă în legătură cu Uschi. Șeful departamentului în care lucra o chemase în biroul său și o asigurase că nu era vorba de o plîngere oficială, dar observase că fiica ei nu lucra nicăieri. Și lucrul acesta crea probleme. Era necesar ca toate persoanele trecute de o anumită vîrstă să fie angajate. Ea spuse că Uschi nu avea nici o calificare și că știa rusește foarte puțin. Șeful o asigurase, zîmbind, că asta nu avea nici o importanță, pentru că, de fapt, ei se și gîndiseră ce slujbă să-i ofere. Ceva plăcut și ușor : să aibă grijă de profesorul Rîkov, care era extrem de dezordonat și de distrat ; să-i reamintească, doar, de ședințe și de lucruri de felul ăsta. Rîkov vorbea bine germana, nu era nici o problemă. Ea acceptase. Oricum, nu avea de ales, știa foarte bine. Și propunerea i se făcuse într-un mod foarte politicos și amabil. Voiau să îndulcească situația cît mai mult posibil.

În seara aceea, Anna își anunță fiica și, aceasta, contrar așteptărilor, fu încîntată. Spuse că îl cunoscuse deja pe profesorul Rîkov, îl întîlnise într-una din plimbările ei, la liziera pădurii. Vorbiseră atunci despre arbori, iar el îi explicase cum se numărau inelele din tulpină și cum se puteau reconstitui condițiile meteorologice din fiecare an, în funcție de culoarea, de consistența și de spațiul dintre ele. Și asta pe o perioadă de un secol și mai bine, chiar. Îi mai spusese și denumirea științifică a mesteacănului — *Betula pendula* — și îi povestise despre Silvanus, zeul roman al pădurilor. Îi zisese că ar trebui să scrie o poezie dedicată lui Silvanus, de vreme ce iubea pădurile atît de mult. Anna Jaeger răsuflase ușurată. Nimic nu avea să le tulbure liniștea. Încă o dată lucrurile intraseră pe făgașul lor normal. Așa că Ursula Jaeger ajunse asistenta personală a profesorului Rîkov, șeful Departamentului de științe noetice de la Akademgorodok.

5

Thornton luă și cheia de la biroul lui Fisher împreună cu dosarul lui personal. Poate că nu avea să găsească nimic în birou, dar oricum merita osteneala să arunce o privire înăuntru, numai ca să-și facă o impresie asupra peisajului.

Nu se putea spune că încăperea avea un aspect luxos, dar era mai mare decît altele și mai bine mobilată. Thornton se opri o clipă în ușă, să privească. Observă că se făcuse de curînd ordine și curățenie. Pereții erau lambrisați cu lemn de mahon, iar mobila, în stil suedez, din lemn de tec și crom. Ochii îi căzură asupra unei umbrele strînse, așezate pe un cuier fabricat în serie. Puse dosarul pe masă, apoi se duse și trase zăvorul la ușă, înainte de a se așeza pe scaunul din spatele biroului.

Într-o parte, se aflau o masă cu șase scaune, două fotolii mari, din piele și o măsuță de sticlă, pentru cafele, o vază de porțelan goală pe pervazul ferestrei, iar pe peretele din fața biroului atîrna o fotografie. Era portretul unei femei tinere, foarte frumoase, cu părul lung și blond, cu ochii mari, luminoși, cu nasul drept și gura senzuală. Într-un colț, se zărea o semnătură — desigur, a fotografului.

Poza era alb-negru, iar în ceea ce privește lumina și stilul avea toate caracteristicile anilor '50.

Dosarul format A4 din fața lui nu avea nimic scris pe copertă și, cînd îl deschise, Thornton văzu o fișă cu numele, adresele și numerele de telefon ale celor patru din comitet. Închise dosarul și se apropie încet de fereastră. Soarele dimineții alunga ceața de pe rîul care se vedea în depărtare. Se întrebă cînd admirase Fisher pentru ultima oară această priveliște ? Își dăduse seama că era pentru ultima oară ? Își plănuise dispariția cu ani sau luni în urmă, sau se întîmplase ceva care îl făcuse să ia hotărîrea pe moment ? Unul din lucrurile pe care voia să le știe era cînd fusese Fisher văzut pentru ultima dată și de către cine. Thornton scoase un carnet nou din servietă, un pix din buzunarul hainei și deschise iarăși dosarul. Era timpul să înceapă treaba.

Numele întreg era David Beauclerc Fisher și se născuse pe 24 octombrie 1935, la Hawkhurst, Kent. Ocupația tatălui : învățător. Școala primară o făcuse în localitate, iar gimnaziul și liceul la Tunbridge, Wells. Certificate de absolvire — în engleză, franceză, istorie, religie și botanică. Bacalaureatul și-l luase la Durham. Fusese trimis la St. Antony's College, Oxford, unde se specializase în rusă și germană, alegîndu-și ca disciplină secundară istoria Uniunii Sovietice. Era licențiat în ambele limbi și avea atestat în specialitatea secundară.

În 1957, la douăzeci și doi de ani, fusese recrutat în SIS. I se dăduse autorizația de gradul doi, în probleme de securitate, care nu îi fusese contestată niciodată ; în verificările bianuale, nu i se recomandase nimic special. Se pare că petrecuse perioade scurte de timp în majoritatea țărilor vest-europene, dar în Germania și în Berlinul de vest stătuse mai mult. Soția lui murise cu aproape doi ani în urmă. Și Thornton se gîndi că, poate, lucrul acesta îl afectase pe Fisher mai mult decît crezuseră colegii săi. În profesiunea lor, soția putea constitui un refugiu în fața cinismului și a dezgustului pe care îl simțeai pentru rasa

umană. În același timp însă, ea putea fi și o greutate care avea forța să înfrîngă încrederea în sine a bărbatului.

Mai găsi și o serie de coduri numerice de referință, în legătură cu misiunile lui Fisher, clasificate drept „strict secret". Pe lîngă acestea, calificativele anuale de rutină, date cu prilejul unor controale sau stabilite de superiori. Toate neconcludente și formale. Oricum, nu erau negative.

O jumătate de pagină cu coduri de referință trimitea la alte dosare relevante, iar alta oferea date în legătură cu promovările, cursurile pe care le frecventase și cu ștatele de plată. Se sprijini de speteaza scaunului, cu ochii închiși, gîndindu-se la ceea ce făcea. Un lucru era clar : în ciuda a ceea ce spuseseră Hallam și ceilalți, nu avea cum să progreseze, pînă nu stătea de vorbă cu aceia care îl știau pe Fisher. Ar fi putut-o face sub pretextul că Fisher făcuse cerere de pensionare, lucru ce presupunea analiza modului în care va fi afectată activitatea lui curentă. Dar, pentru început, va face ceva treabă de rutină, pentru a-și demonstra zelul.

Penny Lambert îl sună la ora patru. Fusese stabilită distribuția și, cu acest prilej, se organiza o agapă la teatru. Începea pe la șase și era binevenit, dacă-i făcea plăcere. El o anunță că va fi acolo pe la șase și jumătate.

Oamenii din teatru erau o plăcută schimbare, față de cei cu care lucra. El își risca, uneori, viața, dar actorii o făceau în fiecare seară, cerșind și așteptînd aprobarea publicului. La fel ca Penny, aveau curaj, dar se lăsau copleșiți de emoții. Inima le era, mai tot timpul, cît un purice. Sentimentul camaraderiei îi făcea să pară niște soldați în misiune specială. Teatrul, în sine, îl plictisea pe Thornton, dar oamenii de acolo îl fascinau.

Petrecerea avea lor pe scenă. Se strînseseră vreo treizeci-patruzeci de persoane. Se serveau vin alb de Sainsbury și cîrnăciori. Îi trebuiră vreo cinci minute pînă să se strecoare alături de Penny. Ea stătea de vorbă cu doi bărbați, unul mai tînăr și unul mai în vîrstă, pe care îl mai cunoscuse. Penny îi aduse un pahar cu vin și trei cîrnăciori

calzi, apoi își continuară discuția despre noua montare. Se părea că *Drum presărat cu trandafiri* avea să fie mai bun decît *Cats, 42nd Street* și *My Fair Lady*, la un loc. Apăruseră zvonuri, ca de obicei în cazul musical-urilor, că vor fi implicate și personalități de primă mărime, ca Wayne Sleep, Andrew Lloyd Webber, Elaine Page, Cary Grant și Gene Kelly. Și se mai spunea că subiectul interesa și pe marii bancheri. Iar Penny nu era fitecine în acest spectacol. Ea interpreta rolul lui Rosie, fetișcana care dăduse gata pe cei de pe Drury Lane și de pe Broadway, cu accentul ei cockney.

În vreme ce asculta aceste comentarii entuziaste, își aminti că nu verificase cine îl văzuse ultima oară pe Fisher. Și nici măcar nu căutase să obțină o fotografie a celui dispărut. Instinctiv, bägă mîna în buzunar după carnețel.

Plecară peste o jumătate de oră. Pe bancheta din spate a taxiului, Penny își petrecu brațul pe sub al lui. Era cuprinsă de obișnuita euforie pe care ți-o dau succesul și bucuria de a fi aleasă într-un astfel de rol, așa că el o invită la cină, la Ivy, pentru o nouă sărbătorire.

Cînd îl sună, Hallam era într-o ședință. Dar, după zece minute, acesta îi telefonă, la rîndul său.

— Voiam să vă întreb cine a observat prima oară că lipsește persoana în cauză ?

Urmă o pauză, apoi Hallam rosti rar :

— Prima persoană care a adus acest lucru în discuție a fost Macleod ; dar, în aceeași zi, a întrebat de el și profesorul Clayton.

— Și cînd s-a întîmplat asta ?

— Stai să văd... vreo nouă... nu, acum zece zile.

— Ce i-a făcut să observe că a dispărut ?

— Avea întîlnire la o partidă de șah, cu Mac, și mi se pare că profesorul Clayton voia să discute ceva cu el.

— Și cine l-a văzut ultima oară ?

— Din cele cunoscute pînă acum, eu. L-am văzut făcînd semn unui taxi, chiar în fața acestei clădiri, cu vreo cinci zile înainte ca Mac să întrebe de el.

— Dar la serviciu, cine a discutat ultima oară cu el ?

— Tot eu, cu o zi înainte de a-l vedea oprind taxiul.

— Și despre ce ați discutat ?

După mai multe secunde, Hallam rosti :

— Mai bine vino la mine, la birou.

— Acum ?

— Da. Sau dacă mă gîndesc mai bine am să trec eu pe la tine — zise el, după o pauză.

Hallam purta haina neagră și pantalonii în dungi eleganți care se potriveau ședințelor de la Externe. Scoase o pipă din buzunar și o puse pe birou, în fața lui. Zise, ridicînd din umeri :

— Telefoanele interioare sînt asigurate electronic, dar nu poți ști niciodată. În ce-l privește pe Fisher, se întorsese de o săptămînă de la Berlin. Se dusese acolo să negocieze readucerea unui est-german. Tipul era foarte sus, în Secțiunea a II-a a Poliției Secrete Est-Germane și lucra sub comanda directă a KGB-ului. Aveam legături cu el de vreo patru ani și părea că intenționa să treacă în cealaltă tabără în două-trei luni.

— Ce legături mai aveți acum cu el ?

— Nu i-am spus de dispariția lui Fisher, pentru că este forte greu și periculos să luăm legătura cu el. Aș zice, chiar imposibil, fără ajutorul lui Fisher.

— Despre ce-ați discutat în ziua aceea ?

— Detalii în legătură cu noua identitate a neamțului și suma ce i-am fi alocat-o pentru întreținere. Am discutat despre modul în care vom proceda și Fisher s-a angajat să se ocupe de toate. Nu era nici o problemă, dar i-am spus lui Fisher că aș fi preferat să pun la lucru o echipă ca să urgenteze acțiunea. Știi cum e, cînd se face o astfel de operațiune. A fost doar o discuție de rutină — spuse Hallam ridicînd din umeri.

— Există vreun dosar în legătură cu neamțul ăsta ?

— Da.

— Aș putea să-l văd ?

— Nu. Sau, mai bine zis, nu în acest stadiu al anchetei. Oricum, eu sînt sigur că nu are vreo relevanță. De fapt, s-a întîmplat să discutăm despre asta în ziua aceea. Fisher se mai ocupa de încă vreo zece alte chestiuni.

— Dar dacă voi considera necesar, pot să văd dosarul ?

— Dacă poți să mă convingi de necesitatea acestui lucru, da. Dar, vreau să-ți spun, viața neamțului e în pericol. Ține minte.

— Se mai ocupa și de alte lucruri asemănătoare ?

— Da. Dar nici unul nu era într-un stadiu atît de avansat ca acela din Berlin. Este vorba de un om de știință din Leipzig, un matematician.

— Și cu ce se mai ocupa Fisher ?

Înainte de a-i răspunde, Hallam se uită cîteva momente la Thornton.

— Se pare că sîntem cu toții tentați să folosim, prematur, timpul trecut. Misiunea lui principală erau rețelele din Berlinul și Germania de Est. Dar acestea sînt sub control, chiar dacă el a dispărut.

— Dacă nu-l găsesc, ce se întîmplă cu cei doi dezertori ?

Hallam suspină.

— Pentru astăzi, ajunge. Cred că va trebui să-i abandonăm.

— Și-atunci, vor avea de suferit ?

— Nu. Cel puțin dacă vom reuși să păstrăm secretul.

— Fisher părea, cumva, frămîntat de ceva ?

— Nu. Era el însuși, rece, eficient, meticulos.

— Avea prieteni la serviciu sau în afară ?

Hallam tăcu o clipă, ca și cum gîndurile i-ar fi zburat departe. Apoi rosti :

— Nu pot să vorbesc despre prietenii lui dinafara serviciului. Dar la noi, nu avea pe nimeni. Era un singuratec din fire. Într-o vreme, se apropiase de Macleod. Dar, se pare că s-a terminat.

— A existat vreun motiv ?

— Nu prea cred. N-am auzit nimic în acest sens.

— Cu cine aș putea sta de vorbă, să aflu ce fel de om era ? Poate cu cineva care nici măcar nu știa cu ce se ocupa.

— Să mă gîndesc. Nu-mi vine nimeni în minte.

— Aș putea sta de vorbă cu soția dumneavoastră ?

Hallam păru surprins.

— Cu soția mea ? De ce cu ea ?

— Mi-ați spus ieri că venea, uneori, în vizită cu soția lui.

— Aaa, înțeleg — spuse el, dînd din umeri. În orice caz, am s-o anunț că s-ar putea s-o căutați. Dar mă îndoiesc că... În fine, trebuie să plec — adăugă el, ridicîndu-se. Ține-mă la curent.

6

Grădinarul îi indică calea spre terasa din spatele casei și, în vreme ce se apropia, un spaniel alb cu negru îl amușină curios. Prin glasvand își făcu apariția o femeie, chiar în momentul cînd cîinele începu să latre. Doamna arăta cu totul altfel decît se așteptase. Nu era doar drăguță, era de-a dreptul frumoasă. Înaltă, grațioasă și zîmbitoare :

— Trebuie să fiți prietenul lui William, Robert Thornton.

— Da. Sper că nu vă deranjez.

— Deloc. Vreți o oranjadă ? E naturală.

— Mulțumesc, mi-ar face o mare plăcere.

— Haideți să stăm la masă — zîmbi ea. Trebuie să profităm de fiecare rază de soare.

Pe cînd turna sucul dintr-o carafă de sticlă, el observă că are un ușor accent și își aminti că auzise cîndva că e italiancă.

— Așadar, Robert Thornton, ce-ați dori să știți ?

— Voiam să vă întreb despre David Fisher.

— Aaa, da. Ce mai face ?

— Cred că bine. Mi-a spus domnul Hallam că a venit de cîteva ori pe-aici.

— Cred că numai o dată, acum vreo șase luni.

— Ce fel de om era ?

— David ? O, un om tare drăguț. Foarte sociabil, plin de farmec. Bill a rîs de mine, cînd i-am spus asta.

— Și ce-ați discutat cu el ?

— Probleme de limbă. E un lingvist foarte bun. Știți, eu sînt italiancă iar el vorbește fluent această limbă. Cred că știe și franceza și germana. Despre ce-am discutat ? — zise ea uitîndu-se în grădină, apoi întorcîndu-și privirea din nou spre el. Am vorbit despre muzică, despre cărți, despre pictură. Am încercat să-l conving de calitățile lui Vivaldi și ale lui Tartini. De altfel, el însuși părea să fie un om al *Cinquecento*-ului. Există un cuvînt englezesc pentru asta... — se opri ea, clătinînd din cap, apoi adăugă : Aaa, da, patrician, asta e ! Ar fi trebuit să fie un *grand seigneur*, cu servitori și cu stare. Ar fi putut fi un alt Montaigne, să scrie în turnul de fildeș al castelului său despre etică și despre *les philosophes*.

— V-a plăcut de el ?

— O, da. Orice femeie l-ar fi plăcut. Și, bănuiesc că și bărbații — adăugă ea, rîzînd încetișor. S-ar putea, însă, ca mulți să fi fost și geloși.

— De ce să fie geloși ?

Ea dădu din umeri, cu eleganță :

— Pentru că era *diferit*. Nu era ceea ce se numește un bărbat între bărbați. Mai degrabă, un gînditor. Și un senior, — rîse ea. Adică, tocmai ceea ce detestă englezul din zilele noastre : un gentleman.

— Și soția lui ?

Ea se gîndi un moment :

— Aș zice că era un element de echilibru, pentru el. Înțelegătoare, drăgăstoasă, mai impresionabilă decît soțul ei. Foarte atrăgătoare și mult mai tînără ca el. Era foarte clar că îl adoră. Sînt o pereche potrivită. Păcat că nu au copii. Mi se pare că din cauza unei infecții de care suferise ea, mai demult.

Femeia stătea cu capul ușor aplecat, așteptînd următoarea întrebare.

— Domnul Hallam v-a spus de ce am vrut să discutăm despre domnul Fisher ?

— Cred că mi-a zis ceva în legătură cu pensionarea lui, nu-i așa ?

— Dar domnul Fisher nu v-a spus ce are de gînd să facă, la pensie ?

— Nu, nu vorbea serios — zise ea, zîmbind. A spus că i-ar plăcea, cîndva să se mute pe coasta liguriană. La Portofino sau la Santa Margherita. Dar s-ar putea s-o fi spus doar în glumă, sau ca să-mi facă plăcere, pentru că e în Italia.

Thornton zîmbi.

— Ați prefera să locuiți în Italia ?

— Ce întrebare vicleană îmi puneți — zise ea, închizînd ochii. William al meu îmi spune mereu că adevărul e modul cel mai bun de apărare. Așa că răspunsul e *da*. Îmi lipsesc soarele și oamenii veseli. Îmi lipsește bîrfa din familie și, ca să spun vorbe mari, mi-e dor de cultură.

— Soțul dumneavoastră știe lucrul acesta ?

— Mă-ntreb și eu, uneori. Îi place Italia și îi admiră pe italieni, dar e englez pînă-n măduva oaselor — adăugă ea, rîzînd. Dar cred că știți și dumneavoastră foarte bine asta. Pentru el, ploaia înseamnă Twickenham și toți englezii poartă fulare pretențioase, negru cu alb. În orice caz, cei care se respectă. Și, la fel de important, nu ciupesc niciodată fetele de fund !

— Vă mulțumesc că ați stat de vorbă cu mine, doamnă Hallam. Datoria s-a transformat în plăcere.

Ea zîmbi și dădu ușor din cap, la o asemenea galanterie măgulitoare.

Făcu o comandă la o florărie și îi trimise un buchet de trandafiri, notîndu-și costul în carnețel, pentru a le plăti din banii lui.

Pe cînd conducea spre Londra, își dădu seama că aflase mai multe despre Fisher din această conversație, decît dintr-o mie de discuții la birou. Poate mai existau și alte persoane din afară, care îi puteau da informații prețioase. Ceea ce știa acum despre Fisher era destul de

contradictoriu, dar flerul îi spunea că doamna Hallam îi oferise imaginea lui Fisher, cea mai aproape de adevăr. Odată și-odată ar merita osteneala să cerceteze și dacă soția lui Fisher trăiește sau nu.

Pe birou se afla un plic, iar pe agendă, un mesaj, care spunea că a sunat doamna P. Lambert și că va reveni. Plicul oficial, maro, venea de la personal ca răspuns la cererea lui. Conținea două fotografii alb-negru ale lui David B. Fisher.

Cînd îl sună pe Hallam, acesta fu de acord să se întîlnească cu el, dar numai pentru zece minute. Cînd ajunse, Hallam îl pofti să ia loc :

— Înțeleg c-ai stat deja de vorbă cu Gabriella. Ți-a fost de folos ?

— Foarte. Din acest motiv am vrut să vă văd acum.

Hallam se rezemă de speteaza scaunului.

— Care-i problema ?

— Posibilitățile pe care le am deocamdată sînt prea restrictive. Am nevoie să stau de vorbă cu mai multă lume, atît din SIS, cît și din afară.

— Continuă.

— Asta-i tot. Nu am altceva de spus.

— Îți înțeleg nemulțumirea, dar, dacă întindem coarda, oamenii au să-și dea seama și noi nu ne putem permite să facem așa ceva.

— Aș putea inventa o poveste, ca totul să pară treabă de rutină.

— Ca de exemplu ?

— Am putea spune că fac investigații în vederea promovării sale ca director regional. Nu e necesar să specific și locul.

Hallam zîmbi.

— Lucrul acesta ar produce valuri, la nivelul conducerilor regionale.

— Aș putea sugera că e pe cale crearea unei noi regiuni.

— Spune-mi, de ce nu i-ai întrebat nimic pe ceilalți trei membri ai subcomitetului ? N-ai stat de vorbă decît cu mine și foarte scurt.

— Prefer să o fac după ce aflu mai multe despre Fisher, de la oameni mai puțin implicați. Persoane dezinteresate, care îl judecă obiectiv ca pe oricare alt om și nu ca pe un agent.

Hallam suspină și ochii îi alunecară asupra portretului lui Churchill, de deasupra lui. Apoi zise, întorcîndu-și privirea spre Thornton :

— Ești sigur că ai nevoie de asta ? Absolut sigur ?

— Da.

— În regulă. Dar povestea cu promovarea să nu fie ceva prea amănunțit. Aș sugera postul de coordonator inter-regional. Ceva ce nu există, dar e verosimil, — spuse el, scoțînd dintr-un sertar o cheie cu o etichetă. Iată dublura cheii apartamentului lui Fisher. Adresa e pe etichetă. Numai să nu te-aștepți la mare lucru. Ai înțeles ?

— Da, domnule.

Thornton se intinse după cheie, aruncînd o privire pe etichetă și strecurîndu-și-o, apoi, în buzunar. Apoi, se ridică să plece.

— Poate ți-am prezentat problema puțin cam superficial. Dă-mi voie să-ți spun că această operațiune nu e tocmai un lucru de rutină. Te rog să ții cont de importanța ei. Sînt dispus să-ți pun la dispoziție un asistent, dacă și cînd simți că e necesar.

— Vă mulțumesc, domnule. Să văd cum merg treburile.

Apartamentul lui Fisher de lîngă stația de metrou Turnham Green se afla la etajul întîi, într-o casă în stil victorian, renovată, care avea două intrări una lîngă alta. Cheia se răsuci cu ușurință, iar Thornton pătrunse într-un hol îngust și urcă două rînduri de scări acoperite cu mochetă. În fața ușii apartamentului, se afla un ghiveci cu o mușcată ofilită. Thornton apăsă cu degetul. Pămîntul era uscat iască și tare ca piatra.

Înăuntru, liniștea și zăpușeala prăfoasă arătau că nu mai călcase nimeni pe-acolo o lungă perioadă de timp.

Mai lungă chiar decît dispariția lui Fisher. Cele două paturi din dormitor erau făcute și acoperite cu o cuvertură. Noptierele și șifonierul erau goale și curate, la fel ca și măsuța de toaletă. În camera de zi, totul părea pus la locul său și curat lacrimă, dacă nu luai aminte la stratul subțire de praf. Pe perete se vedeau urmele alburii și diblurile a trei tablouri, două dreptunghiulare și unul oval, deasupra șemineului. Se mai aflau acolo un birou micuț și un scrin, de asemenea goale. Părea că totul fusese percheziționat de o echipă specială care primise ordin să nu lase nici o urmă. Ceea ce-l izbi fu aerul de tristețe pe care îl iradia locul acesta, de parcă ar fi fost bîntuit de ființe supranaturale. Părea un gînd prostesc, dar avu sentimentul că se afla într-un apartament unde se comisese o crimă sau se sinuciseseră niște oameni.

Trase ușa în urma lui și coborî scările încet. Cînd închise poarta, văzu la intrarea alăturată o bătrînă care mergea șovăielnic sprijinindu-se într-un baston de aluminiu.

— Sînteți, cumva, noul chiriaș, nu vă supărați.

— Nu, doamnă, sînt un prieten de-al domnului Fisher.

— E frumos apartamentul care vă interesează. Ca și al meu, de altfel.

— E liber ?

— Așa am înțeles. Mă-ntreb de ce n-a fost închiriat mai devreme.

— Vreți să spuneți că e gol de luni de zile ?

— O, da. Domnul Fisher a plecat de-aici... — zise ea, încruntîndu-se — pe la sfîrșitul lui aprilie, începutul lui mai.

— Unde s-a dus ?

— Habar n-am. Nu prea stătea la bîrfă ! — zise ea, ezitînd. Parcă spuneați că sînteți prieten cu ei.

— Aaa, mai mult amici. Dar de ce ați spus „cu ei" ? După cîte știu, domnul Fisher era singur. Soția lui murise de cîtăva vreme.

Bătrîna duse mîna la gură, șocată :

— Doamne-Dumnezeule ! Fie-i țărîna ușoară. Dar ce s-a întîmplat ?

— Nu prea știu.

— Și cînd s-a întîmplat nenorocirea ?

— Acum cîțiva ani. Pe puțin doi.

Bătrîna duse mîna la piept și dădu din cap.

— Nu, nu. Faceți o confuzie. N-a murit. Au stat aici, pîn-acum cîteva luni. Cred c-au zis că se mută cu serviciul, — zîmbi ea, amabil. Faceți o confuzie — adăugă bătrîna suspinînd ușurată. Doamna era atît de drăguță ! Mă bucur că nu aveți dreptate. Bine că nu-i așa ! Doamne-ajută ! Mi-ați dat emoții ! Transmiteți-le salutări din partea mea, dacă-i vedeți. Sînt doamna Sewell. Au să-și aducă aminte de mine, cu siguranță.

— Așa voi face. Și-acum vă las.

Bătrîna dădu din cap zîmbind, privindu-l cum pleacă pe alee. Ajunsese aproape de poartă, cînd o auzi strigîndu-l. Se întoarse și o văzu cum îi face semn să se întoarcă. Cînd se apropie de ea, observă că părea emoționată.

— Mi-am adus aminte de ceva, tinere. Am văzut-o acum trei săptămîni. Am văzut-o pe doamna Fisher la Londra.

— Unde ați văzut-o ?

— Pe Harley Street. Tocmai ieșeam de la doctor. Am făcut un control la șold. Fata de la recepție încerca să-mi oprească un taxi. Mașina a oprit pe partea cealaltă a străzii și din ea a coborît o femeie. Era doamna Fisher.

— Sînteți sigură că nu v-ați înșelat ?

— Absolut sigură. Am ochi foarte buni, pentru vîrsta mea. Am văzut-o foarte clar, cum plătea taxiul. I-am făcut semn, dar nu m-a văzut. A intrat într-un bloc și un bărbat mi-a furat taxiul. A trebuit să mai aștept vreo cinci minute. Asta înseamnă foarte mult pentru șoldul meu.

— Chiar sînteți sigură că era doamna Fisher ?

— O, da. Purta pardesiul ei bej, cu garnitură neagră — rîse ea. Foarte elegantă !

— Vă mulțumesc foarte mult, doammnă Sewell.

— Cu plăcere, tinere. Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu dumneata.

Ajuns la Century House, Thornton se duse direct la Hallam și-o întrebă pe secretară dacă Hallam avea cîteva

clipe la dispoziție. Aceasta vorbi la interfon cu șeful și îl pofti pe Thornton să intre.

Hallam îl invită să ia loc și, așezîndu-se, Thornton spuse :

— Aș dori să-mi dați pe cineva care să mă ajute, așa cum am vorbit. E absolut necesar.

— Atît de curînd ?

— Da, domnule. Dacă nu mă ajută cineva cu treburile de rutină, voi pierde luni de zile.

— Dă-mi amănunte.

— Astăzi am trecut pe la apartamentul lui Fisher. Se pare că n-a mai fost locuit de cîteva luni. Am stat de vorbă cu bătrînica de alături. În acte se spune că doamna Fisher a murit, dar vecina lor a văzut-o acum trei săptămîni.

Hallam tăcu vreo cîteva secunde, apoi rosti liniștit :

— Unde s-a mutat ?

— Habar n-am ! De-aceea am nevoie de un ajutor, pentru munca de rutină. Să verifice registrele cu decese. Sînt o mulțime de fleacuri de rutină care pot fi verificate, dacă aș avea înlesnirile. E ceva aici care nu merge.

— Ce te face să crezi asta ?

— Știu sigur, domnule. Mi-o spune instinctul.

Hallam tăcu minute întregi, apoi i se adresă lui Thornton :

— E unul, Smallwood. Tom Smallwood. A lucrat o vreme pentru Fisher. În momentul acesta e în echipa lui Macleod. Trebuia să iasă la pensie, dar i s-a prelungit termenul. N-aș putea spune că e un spirit creator, un gînditor. Dar lucrează la noi de multă vreme. Ți-l pun la dispoziție cîteva săptămîni, dacă crezi că te poate ajuta.

— Mi-ar fi de mare folos, domnule.

— Bine, atunci. Voi vorbi cu Macleod. Dar vezi să nu te-apuci să-i spui ceva. Nu vreau să faci caz și nici să dai o tentă oficială lucrurilor. Înțelegi ce vreau să spun, Thornton, nu-i așa ?

— Da, domnule.

Smallwood îl aștepta la camera de control, a doua zi dimineața. Thornton îi explică timp de o oră ce făcuse pînă atunci. La sfîrșit, zise :

— Nu pari prea surprins, domnule Smallwood. De ce ?

— Spune-mi Tom, domnule Thornton, dacă nu te deranjează, — zise el zîmbind. Nu sînt surprins, pentru că m-am ocupat de lucruri de-astea aproape toată viața. Nu cred c-a existat vreo perioadă în care să nu fi apărut tot felul de probleme interne. E ceva normal. Cu tot ce se-ntîmplă în jurul nostru, e aproape firesc ca, după ce rezolvi o problemă, să apară alta. Dacă ne-am apuca să cercetăm zvonurile despre fiecare ofițer care pare suspect, despre scurgerile de informații secrete sau despre jocurile duble, n-ar mai fi timp pentru altceva. Oamenii ne cred niște James Bond, politicienii cred că nu ne ocupăm decît de urmărirea lor iar presa abia așteaptă să scrie tot felul de povești, prin care să sublinieze ineficiența noastră, de parcă din cauza noastră ar putea izbucni un al treilea război mondial ! — zise el sarcastic, dînd din umeri. Așa că, n-am de ce să fiu surprins.

— Domnul Hallam mi-a spus că ai lucrat pentru Fisher, o vreme. Ce fel de om era ?

— Exact tipul de om de la care m-aș aștepta să dezerteze la sovietici — răspunse el cu un rînjet, văzînd șocul pe care îl produsese asupra lui Thornton.

— De ce crezi asta ?

— Pentru că, dacă îi cercetezi dosarul, viața și caracterul, e imposibil să bănuiești, măcar, c-ar putea fi un dezertor. Și n-am să uit niciodată ceva ce am fost învățat la școala specială, acum mulți ani : atunci cînd ai analizat toate posibilitățile și n-ai ajuns nicăieri, trebuie să începi prin a lua în serios imposibilul — rîse Smallwood încetișor. În zilele noastre, asta se numește gîndire colaterală.

— Povestește-mi despre Fisher.

— Cît timp îmi acordați pentru asta ?

— Cît dorești dumneata.

— Păi, din punct de vedere profesional, era excelent. Eram la Hamburg și conducea o rețea de infiltrare în Germania de Est. Știa cum să ridice moralul oamenilor și ei îi aduceau tot ce dorea el. Totul era atît de bine planificat pînă în cele mai mici detalii, încît puținele necazuri pe

care le-a avut nu s-au datorat decît celor de la Londra, care voiau rezultate imediate și pripite. Aveam o grupă de agenți eterogenă, dar Fisher știa cum să citească gîndurile fiecăruia. Și-a dat seama de motivația fiecăruia dintre ei. Și, ceea ce era mai important, știau că nu vor fi lăsați de izbeliște. Cerea loialitate absolută, dînd în schimb același lucru. Puținii care au fost prinși, au fost eliberați, indiferent ce-ar fi făcut, prin orice mijloace : bani, șantaj, schimb.

Dar mai există și cealaltă față a monedei, bineînțeles. Dacă te pricepi la oameni atît de bine ca el, nu se poate să nu existe, pe undeva, o chichiță, un punct slab. Și, în cazul lui Fisher, cred că sub înfățișarea aceea dură, se afla, de fapt, un sîmbure ascuns de tandrețe, de slăbiciune, care se manifesta printr-o loialitate uneori și față de oameni care nu o meritau. Agenți neglijenți, din pricina unor probleme personale ; agenți care se dădeau peste cap să termine treaba cît mai repede, numai să ajungă la cine știe ce puicuță din Altona. El ierta orice gafă, orice greșeală omenească de felul acesta. Și asta cu toate că, în cazul acțiunilor noastre, nu trebuie să implicăm sentimentele.

— Lucrul acesta a produs neplăceri, pe plan profesional ?

— Nu — zise Smallwood ridicînd din umeri. Cel puțin după cîte știu eu. Dar dacă această slăbiciune ar fi fost descoperită de vreo minte ascuțită din KGB, multe vieți ar fi fost puse în pericol.

— Îți plăcea felul lui de a fi ?

— A fost plăcut să lucrez cu el, dar, în meseria noastră, nu așa se pune problema. Fiecare avem treaba noastră și e bine să ne-o ducem la bun sfîrșit.

— Am făcut o listă cu lucrurile pe care aș vrea să le verifici. Poți să mă contactezi aici, sau la mine acasă, cînd termini.

— Cu Macleod ați vorbit despre Fisher ?

— Nu.

— Se cunosc de ani de zile.

— Erau apropiați ?

— Greu de zis. Bănuiala mea e că da — spuse Smallwood și făcu o pauză. Dar poți fi apropiat de cineva și fără să existe simpatie reciprocă. N-aș zice că se potriveau.

Smallwood făcuse foarte multe în două zile. Nu exista vreo înregistrare oficială a morții soției lui Fisher, în ultimii șase ani. Și, ceea ce părea și mai ciudat, nici vreun certificat de căsătorie. Thornton însuși căutase, dar nu găsise noua adresă a lui Fisher, în dosarul personal. Nu era trecut decît apartamentul de pe strada Turnham Green, și, după mărturia vecinilor, nu mai locuia acolo de cîteva luni.

Thornton se uită la ștatele de plată ale lui Fisher, pe ultimele șase luni. Toate cecurile fuseseră trimise pe adresa apartamentului cunoscut și banca le onorase pe fiecare. Își notă să ceară aprobare de la Hallam, ca să verifice contul bancar al lui Fisher. Își dădu seama că renunțase să mai folosească cuvîntul „domn" înaintea numelui acestuia, atunci cînd vorbea despre el cu Hallam sau cu ceilalți. Acum era pur și simplu Fisher, ca și cînd ar fi fost exclus deja din rîndurile organizației lor.

Cererea pentru permisiunea de a verifica datele contului lui Fisher trebuia să fie aprobată de sus. Dar aprobarea fu obținută, invocîndu-se niște motive rezonabile, cu condiția, însă, de a nu i se aduce nici un prejudiciu lui Fisher. Hallam aranjă cu cei de la Serviciul de pensii din SIS să spună că aveau nevoie de aceste informații pentru stabilirea pensiei și că titularul se afla plecat peste ocean. Thornton chemă un specialist în finanțe și studiară ștatele din ultimul an. Un singur lucru îi atrase atenția lui Thornton, în primul moment. Și acesta era recent încheiata împuternicire de plată lunară în valoare de 420, 94 lire către Leeds Permanent Building Society, care fusese însă anulată după prima rată. Smallwood luă legătura cu un prieten al lui care lucra la respectiva societate de construcții, ca supraveghetor. Acesta află adresa proprietății ipotecate : Makepeace Lane, Wadhurst, East Sussex. Se numea „Little Croft".

7

Adam Siwicki își prezentase raportul lui Schaeffer și lui Lindgren. Acesta din urmă adusese critici anumitor puncte din concluzii, dar, per total, îl felicitase. Observațiile se refereau la încercarea de a găsi o formulă matematică prin care să lege experiențele sale cu Martinez de formula standard a Probabilității Șansei Umane.

Lindgren zîmbi strîmb :

— În locul tău, m-aș ocupa de experiențe și-aș lăsa formulele matematice pentru matematicieni.

— N-a fost decît o încercare, pentru a-i convinge pe sceptici.

Lindgren scutură din cap :

— Scepticii n-au ce căuta în treaba dumitale. Oricum, ceea ce faci nu va fi publicat niciodată.

Schaeffer îl întrerupse :

— Spui în raportul dumitale că nu contează distanța la care se află ținta și că se poate obține același rezultat, indiferent de depărtare. Chiar crezi asta ?

— Am încercat și-a mers totdeauna.

— Ai folosit ambele metode ? Adică, i-ai arătat locul pe hartă și-apoi i-ai spus doar coordonatele ?

— Da.

— Cît de mult se pricepe la orientarea pe hartă ?

— La început, nu ştia mare lucru. Dar l-am învăţat eu tot ce trebuie. Mai ales, în ceea ce priveşte topografia. Contururi şi-altele de felul acesta. Numai că nu le-a prea asimilat, nefiind interesat.

— Şi nu s-a observat nici o diferenţă, indiferent ce metodă ai fi folosit ?

Lindgren îl întrerupse :

— Dar cînd i-ai dat numerele de coordonate, i-ai stabilit nişte limite. Nu a spus decît că e vorba de o suprafaţă mare. Asta putea fi orice, oriunde.

— Aşa am procedat, la început. Dar cînd am văzut că merge, am folosit locuri anume. Am obţinut coordonatele anumitor localităţi de la San Farncisco US Geological Survey.

Schaeffer dădu din umeri :

— Ce-ar fi să-i dăm nişte coordonate pe care să nu le ştiţi nici dumneata, nici el ? Crezi c-ar merge ?

— Da — aprobă Siwicki. Vreţi să încerc ?

— Da, bineînţeles.

În vreme ce mîncau, seara, ceva mai tîrziu, Schaeffer îi întinse lui Siwicki un plic sigilat.

— Nu-l deschide pînă nu termini testul. Pune-l în seiful dumitale. Înăuntru sînt patru cartonaşe care dau fiecare coordonatele de pe hartă. Dă-i-le în orice ordine şi la intervalul de timp care îţi convine. Şi anunţă-ne ce vede. Nu verifica unde se află locurile respective. Sună-mă după ce-ţi răspunde.

— Aţi ales locuri din ţara aceasta ?

— Poate da, poate nu. Mai bine să nu ştii.

— Vrei să înregistrez răspunsurile lui pe bandă ?

— De ce nu ? Ar putea fi utile. Aveţi fax ?

— Da.

— Ce model ?

— Un Mark Nine.

— L-am putea folosi. Sună-mă prin el, cînd eşti gata.

Cu excepţia unuia singur, care era alb, restul pereţilor şi tavanul fuseseră vopsiţi în negru mat, pentru a nu exista

nici o reflexie. Iar pe podea se afla fixat un covor, de asemeni negru. Singurul zgomot era zumzetul de la aerul condiționat.

În fața peretelui alb se aflau două fotolii și o măsuță joasă. Siwicki avea cele patru cartonașe în buzunarul de la haină și stătea alături de Paul Martinez.

— Cînd ai dormit, în după-amiaza aceasta, ai visat ceva ?

— După cîte mi-aduc aminte, nu. De fapt, sînt aproape sigur că n-am visat nimic.

Siwicki zîmbi :

— Atunci e bine, Paul. Te simți relaxat ?

— Da.

— Experimentul acesta e la fel cu cele pe care le-am făcut pînă acum. Am să-ți dau pe rînd patru cartonașe și-am să te rog să-mi spui ce vezi. Sînt coordonatele unor locuri și-aș vrea să le descrii.

— Am mai văzut locurile acelea ? Le cunosc ? Cum am să le recunosc ?

— Nici eu nu știu despre ce e vorba. Oricum, nu va trebui să le identifici, ci doar să le descrii. Înțelegi ?

— Da, înțeleg.

Siwicki îi înmînă cartonașul și dădu drumul la casetofon. Martinez se întinse și puse bucățica de hîrtie pe măsuță. Se uită un moment la peretele alb din fața lor, apoi închise ochii.

— Văd o mulțime de oameni stînd la coadă. Pe două sau trei rînduri. Așteaptă să intre într-o clădire, cu acoperișul mare. Nu pare să fie o biserică. Nici o sală de cinematograf. Oamenii se mișcă foarte încet. Intră în clădire. Ar putea fi o închisoare. După cît e de mare, e o instituție publică. Văd niște polițiști sau niște soldați care îi supraveghează. Imaginea începe să se estompeze... A pierit.

— În regulă, Paul. Cartonașul numărul doi.

— M-am apropiat de realitate, în cazul primului ?

— Ți-am spus că nu știu care sînt locurile. Au fost alese de cei de la Langley.

— N-au încredere în tine ?

— Ba da. Au vrut însă să vadă cum ne descurcăm amîndoi, fără să știm nimic.

Martinez se uită la al doilea cartonaș și îl ținu în mînă, închizînd ochii. Tăcu cîteva minute, apoi zîmbi și zise :

— Se joacă cu noi, Adam. E vorba de Disneyland sau de Disneyworld. Nu îmi dau seama care dintre ele. Văd mulți copii și un Mickey Mouse mare. Și un cowboy. O mare de puști și puștoaice. E înghesuială. Cer senin și soare. Ar putea fi în California sau în Florida. Nu-mi dau seama.

Deschise ochii, zîmbind încă.

— Mă bucur că au simțul umorului. Să vedem ce-i pe următorul.

Siwicki îi dădu al treilea cartonaș și trecură prin același ritual.

— Nu văd decît valuri, Adam. Nimic altceva decît valuri. Nici o plajă. Nici o bucată de pămînt. Parcă se vede ceva la orizont. Ar putea fi un vapor, dar nu văd bine. Asta-i tot. Cerul e cenușiu întunecat. Poate din cauza vremii, sau pentru că e în zori de zi sau spre seară. Valurile sînt destul de înalte. Vreo doi metri. Lumina pare să vină din dreapta. E vorba de o mare, Adam.

Al patrulea cartonaș însă fu o problemă. Minute întregi, Martinez stătu cu ochii închiși, fără să scoată nici un cuvînt.

— Nu văd nimic, șefu'. E gol. Poate mi s-au terminat bateriile. Mai lasă-mă vreo două minute.

Dar nici a doua încercare nu avu mai mult succes, așa că Siwicki strînse cartonașele și opri casetofonul. Se ridică binevoitor, în ciuda dezamăgirii.

— Hai să bem ceva, Paul.

— Ești dezamăgit, șefule ?

— Nicidecum. Ai fost mare.

— Abia aștept să văd rezultatul. Sînt tare nerăbdător.

Puțin după miezul nopții, Siwicki se așeză în biroul său și formă numărul de telefon al lui Schaeffer. Îi trebuiră zece minute ca să dea de el. Îi veni să rîdă cînd i se spuse că Schaeffer se afla la o petrecere dată pentru un prieten

care se însura a doua zi. Nu și-l putea imagina în această postură. Cînd veni la telefon, însă, păru destul de tăios.

— Schaeffer aici. Cine mă caută ?

— Siwicki, domnule Schaeffer. Vreți rezultatele testelor acum, sau să vă sun mîine dimineață ?

— Le vreau acum.

— Va dura cam o oră, să citesc tot ce-am notat.

— Nu-i nimic. Stai să iau un scaun.

Urmă o pauză, apoi Schaeffer luă din nou receptorul.

— Așa, spune.

De fapt, nu-i luă nici o jumătate de oră să citească notițele pe care și le făcuse, iar Schaeffer nu făcu nici un comentariu, între cele patru prezentări. Tăcu o vreme și după ce Siwicki termină. Nu i se auzea decît respirația grea.

— Se pare că e destul de bine, Siwicki. Nu-i rău deloc.

— A fost pe față ?

— Nu-i rău — zise el și făcu o pauză. Aș zice, chiar, că tipul e-al naibii de bun.

— Ați putea să-mi spuneți ce-au reprezentat cele patru cartonașe ?

— Da, bineînțeles. Primul a fost Mausoleul lui Lenin din Piața Roșie de la Moscova. Al doilea, Disneyland, California. Al treilea, mijlocul Pacificului.

— Și al patrulea ?

— N-a fost decît o farsă. Nu există aceste coordonate. Le-am inventat.

— Nu cred c-o să-i placă asta. Se va simți ca și cum n-am avea încredere în el. Că-i testăm posibilitățile, să vedem dacă nu e cumva un farseur.

— Păi, de fapt, asta și facem.

— Credeam că am trecut de faza aceasta, în programul meu.

— Dacă crezi c-o să se ofuscheze, nu-i spune. Zi-i și dumneata că era vorba de Pentagon sau altceva, ce vrei. Știi mai bine cum să procedezi, în asemenea cazuri.

— Atunci vă las, domnule. Petrecere frumoasă.

— Mulțumesc. Am să te caut personal, peste două zile. Și-atunci, o să ne-apucăm serios de treabă.

— Abia aștept, domnule.

— Nu-l face pe amicul nostru să și-o ia prea tare în cap. Altminteri, o să ceară ceva mai mulți bani, cine știe.

— Nu cred, domnule.

— Nu ? Cum așa ?

— E un adevărat patriot.

— Patriot e un alt cuvînt pentru fanatic. Să n-ai încredere în astfel de oameni, băiete. Noapte bună.

— Noapte bună, domnule.

Dar Schaeffer închisese deja.

8

Uschi Jaeger se acomoda ușor cu slujba la profesorul Rîkov. Era un om drăguț și protector și, în ciuda temerilor mamei sale, ea se dovedi de mare folos. Îi amintea mereu programul și îi reorganiza dosarele. De asemenea, îi atrăgea, cu tact, atenția, atunci cînd i se descheia vreun nasture de la șliț. Lucra aproape în fiecare zi pînă spre seară, uneori mîncînd cîte-o gustare sau o prăjitură cu bătrînul. De fapt, nu era chiar așa bătrîn, abia trecuse de cincizeci de ani, dar lipsa de grijă pentru vestimentație și faptul că uita, uneori, să se bărbierească îl făceau să pară mai în vîrstă decît era.

În seara aceea, stăteau amîndoi și mîncau gustarea preferată a profesorului : sandvici cu miere, banane și vodcă finlandeză.

— De cînd nu te-ai mai plimbat în pădure, fetițo ?

— De multă vreme — suspină ea. De-aproape două luni.

— Nu suspina, draga mea. Amintește-ți cum spunea poetul : „Nu cred în suspinul pentru un mesteacăn."

Ea rîse și continuă :

— „Înmărmuriți priveam spre țărmu-ndepărtat..."

Apoi, recitară împreună :

— „Unde trupul nu mai pare trup/ Și cuvintele își pierd ființa."

El marca ritmul cu gesturi largi :

— Cine-a scris asta ?

— Aleksandr Galici.

— Doamne-Dumnezeule, așa e ! Nu cumva a fost întemnițat ?

— A fost expulzat din țară. Acum e în Norvegia.

El se încruntă.

— Nu-mi place deloc că poporul meu face astfel de lucruri. Ce rău poate face un poet Uniunii Sovietice ?

— N-ar fi trebuit să încalce regulile.

— Ce reguli a încălcat, păsărico ?

— Păi, și-a bătut joc de Stalin.

— Ei, asta-i bună ! Toate astea au intrat în mormînt odată cu Stalin.

— Dacă cineva încalcă o regulă, atunci au să se-apuce toți să facă la fel. Era prea cunoscut și prea iubit, ca să nu constituie un exemplu rău.

— Asta sună ca o replică dintr-o piesă de Cehov. Ei, și-acum e timpul să te duci la mama ta.

— Nu uitați că joi călătoriți cu avionul, spre Moscova.

— Daaa ? Nu-mi amintesc nimic despre asta. De ce trebuie să mă duc ?

— Ca să-l întîlniți pe tovarășul Gavrilov, la Institut. Veți lua masa de prînz la Universitate.

— Unde voi sta ?

— La hotelul Rossia.

— Știi bine că nu-mi place Gavrilov.

— De ce ?

— Nu prea are încredere în munca noastră, de-aici. Și, pe deasupra, e un om anost, neinteresant. Nu l-am văzut niciodată entuziasmat de ceva — zise el ridicîndu-și umerii lui mari. Ei, ce să-i faci ? Așa-i viața.

Uschi rîse.

— Acum sînteți la Teatrul de Artă din Moscova și-l jucați pe Unchiul Vania.

— Cred că mi-ar plăcea să fiu actor. Poate... știu eu ? Hai, du-te, fetițo !

Era aproape unsprezece cînd sună soneria de la intrare și Anna Jaeger se încinse cu un cordon, pe deasupra halatului de baie, înainte să răspundă.

— Aaa, domnul profesor Rîkov. Ce s-a întîmplat ?

— Îmi dați voie să intru puțin ? Îmi cer scuze c-am venit așa tîrziu.

— Poftiți.

Îl conduse în salon și turnă cîte o vodcă pentru amîndoi.

— Da — zise ea, făcînd o pauză. Cu ce-aș putea să vă fiu de folos ?

— Unde e ea — Uschi ?

— Doarme, deja.

— S-a întîmplat ceva ciudat, în seara asta. Mi-a reamintit că trebuie să plec cu avionul, la Moscova, ca să mă întîlnesc cu nesuferitul acela de Gavrilov. Mi-a spus că voi sta la Rossia, peste noapte. Și că voi mînca la Universitate — spuse el, privind-o. Tot ce mi-a spus este adevărat. De necrezut !

— Nu înțeleg, domnule profesor. Bineînțeles, dacă a spus ea așa, trebuie să fie adevărat. Nu minte niciodată. Uneori, e chiar brutal de sinceră.

Rîkov dădu din cap.

— După o oră de la plecarea lui Uschi, am primit un telefon de la Moscova. De la Gavrilov. Și-a cerut scuze că mă ia așa, din scurt, dar abia atunci se isprăvise o ședință a Comitetului. M-a întrebat dacă pot să iau bilet de avion, pentru joi, și să vin la Moscova. Voi lua masa cu el și cu ministrul de stat, la Universitate. Mai spunea că încearcă să-mi rezerve o cameră la Rossia, — adăugă profesorul, dînd din cap. După douăzeci de minute, m-a sunat secretara lui. Deși a întîmpinat greutăți, a reușit să-mi rezerve o cameră la Rossia, pentru o noapte.

— Ce încercați să-mi spuneți, Nikolai ?

— Dacă Uschi n-a luat, cumva, legătura cu Moscova mai devreme, atunci înseamnă că fiica dumitale e binecuvîntată cu un fel de percepţie extrasenzorială.

— S-o trezesc, ca s-o întrebi cum de a ştiut despre călătorie ?

Anna observă dorinţa de pe faţa lui. Vocea îi fu aproape disperată :

— Ştiu că nu e frumos din partea mea, Anna.

Ea zîmbi şi se ridică :

— Serveşte-te cu încă un păhărel. Mă întorc îndată.

Nici nu trecută zece minute, că Anna se întoarse cu Uschi. După ce se aşezară, doamna Jaeger zise :

— I-am spus ce s-a întîmplat.

Rîkov se întinse şi o luă pe tînără de mînă.

— Spune-mi, ai luat, cumva, legătura cu Moscova ? Te-au căutat ei ?

— N-am mai vorbit cu Moscova de două săptămîni, domnule profesor.

— Atunci, de unde ai ştiut că trebuie să plec ?

— Nu ştiu.

— Ai auzit o voce interioară ?

— Nu.

— Ai avut vreun vis ?

Uschi zîmbi :

— Nimic din toate astea. Pur şi simplu, aşa mi-a venit în minte.

— S-a întîmplat ceva care să-ţi aducă aminte de Gavrilov ?

Ea închise ochii cîteva momente şi spuse apoi :

— I-am văzut fotografia într-una din publicaţiile ştiinţifice.

— Cînd ?

— În după-amiaza aceasta.

Rîkov zîmbi.

— Ei, bine, ai reuşit să mă bagi în hotel mai repede decît a făcut-o secretara lui Gavrilov — zise el, privind-o cu prietenie. Draga mea, ai un dar minunat. Trebuie să

stăm de vorbă, în legătură cu asta. Mîine — mai spuse el, bătînd-o ușor pe genunchi. Ești liberă acum, fetița mea.

Uschi o sărută pe mama sa și-i lăsă singuri. Bărbatul se uită la Anna cu sprîncenele ridicate.

— Știi ce e asta ?

— Ce ?

— Premoniție sau P.E., percepție extrasenzorială. În momentul în care ea îmi atrăgea atenția în legătură cu călătoria mea la Moscova, comitetul abia lua această decizie. Cînd mi-a spus de hotel, ei nici nu știau, încă, dacă vor găsi vreo cameră liberă. Abia peste o oră s-a clarificat situația.

— Asta înseamnă că te vei folosi de ea ?

— Nu-mi place cuvîntul „a folosi", Anna. Mi-ar plăcea să cooperez cu ea — zise el, zîmbind. Nu trebuie să-ți faci probleme, Anna. Voi avea grijă de ea. Așa cum și ea are grijă de mine.

Anna suspină :

— Cum aș putea obiecta, profesore ? Știu la ce lucrezi. Dar e singurul meu copil și o iubesc foarte mult.

— Poți să asiști și dumneata la testele noastre, dacă vrei.

— Nici nu mi-a trecut prin minte așa ceva. E în mîini bune, prietene. Fenomenul acesta a avut loc, probabil, pentru că te place atît de mult !

— Mi-ar părea bine să fie așa, draga mea — rosti el, apoi se opri o clipă. Dumneata cum te-ai acomodat aici ?

Ea zîmbi și zise :

— M-am acomodat de multă vreme. Mi-a fost de-ajuns o săptămînă.

— E bine, atunci.

Se ridică, o sărută pe ambii obraji, iar ea îl conduse la ușă.

Penny așteptă ca el să-și scoată cravata, apoi îi spuse :

— Am o veste bună pentru tine, lumina mea.

El se întoarse repede :

— E vorba de Jamie ?

— Da.

— Spune-mi, ce e ?

— A sunat *madam*. Pleacă în week-end împreună cu Padstow, la Paris. Ți-l lasă pe Jamie de vineri seară, pînă marți dimineață. Peste două săptămîni.

— Asta-i nemaipomenit, fetițo ! Ce-a mai zis ?

— Trebuie să-ți fac o mărturisire.

— Ai sunat-o ?

— Ce-ți trece prin minte ? Nici în ruptul capului. Am luat, însă, legătura cu prietenul Springett, ziaristul. M-am gîndit că ar fi mai bine să nu te implic. Se pare că a avut o discuție ceva mai lungă cu Padstow. Între noi fie vorba, habar n-avea de șicanele pe care ți le făcea nevastă-sa. Și, în plus, nu numai că nu aranjase să se ducă cu Jamie la curse, dar n-a fost acolo în viața lui. Springett mi-a spus că părea foarte sincer. Padstow a negat că ar împiedica în vreun fel întîlnirile tale cu Jamie și că trebuie să fie o confuzie.

— Cred c-a murit de ciudă tipa.

— Cred că, dacă ai fi răspuns tu la telefon, nu știu ce ți-ar fi auzit urechile. Așa, am vorbit ca-ntre femei. Nu sînt, oare, bărbații ridicoli ? Ce le spui și ce înțeleg ei ! Dar, ce să-ți spun ? Bărbații te dezamăgesc întotdeauna. Apoi m-a întrebat cum de-ți suport toate fițele. Am întrebat-o la ce se referea și-a dat înapoi — zise Penny. Oricum, a mers. Îl avem cu noi un week- end mai lung.

— Mulțumesc c-ai spus „noi".

— Știi, ești un bărbat tare ciudat, Robbie.

— De ce sînt ciudat ?

— Atît fizic, cît și mental ești un dur. Nu mi-aș dori să fiu în pielea băieților ălora răi pe care-i vînezi. Mi-ar fi tare frică. Te uiți la om de parcă ai ști tot ce se petrece în mintea lui. Le vezi mîinciuna și toate subterfugiile la care recurg. Dar, în afara slujbei tale, toate astea par să se evapore. Îi lași pe oameni — chiar pe cei de teapa lui Elaine — să ți se urce-n cap. De ce ? N-am să-nțeleg asta niciodată.

El se uită la ea.

— În munca mea, am de-a face cu ticăloși duri, uneori cu oameni foarte vicleni și periculoși. Am fost învățat și antrenat cum să mă port cu ei. Nu ieșim în lume ca mieii

la tăiere. Dar asta-i o lume diferită. În profesia mea, suspectez pe toată lumea. Așa am fost antrenat. Mi s-a spus că toți mint și că, dacă descopăr adevărul, îmi salvez viața. Așa că m-am conformat. E posibil ca oamenii să mintă din convenienţă, ca să pară altfel decît sînt : mai bogați, mai frumoși sau mai faimoși decît sînt în realitate. Cel puțin, îmi dau seama de toate astea.

— Nu-i ușor să faci abstracție de toate acestea, în viața privată. Există tentația să aplici ce-ai învățat și asupra celor care te-nconjoară. Dar e o greșeală fatală. Și-atunci, treci în extrema cealaltă. Îi lași pe oameni să se poarte cu tine așa cum nici o persoană absolut normală n-ar accepta.

Ea dădu din cap :

— Și pentru că ești un tip dur și isteț, ai umblat după prăpădita aia de Elaine și după cealaltă, cum naiba o cheamă, Paula, așa-i ?

El zîmbi.

— Nu-nțeleg cum de m-am putut încurca cu astfel de individe. Oricum, am supraviețuit. Ele, însă, nu... cel puțin pe termen lung !

— Iar eu, ce sînt ? Ultima individă ?

El o privi tandru :

— S-ar putea să nu fiu în stare să-ți arăt, dar să știi că te iubesc foarte mult.

— Dar îți și plac, așa cum sînt ?

— Bineînțeles ! Dar tu mă placi ?

— Hai, hai, nu mai vîna complimente !

El zîmbi :

— Poate ai dreptate. Fă-te că n-ai auzit întrebarea.

Penny dădu din cap :

— Nici nu mă gîndesc ! Mai întîi, ești cel mai drăguț om pe care l-am cunoscut vreodată. Ești blînd și tandru și mă simt în siguranță alături de tine. Din toate punctele de vedere. Și, pe lîngă toate astea, ești și destul de chipeș — zise ea și izbucni în rîs. Ești numa' bun.

Thornton se uitase pe hartă, să vadă unde e Wadhurst, și conduse mașina închiriată pe șoseaua A 21, spre ieșirea din Lamberhurst. Wadhurst nu avea decît o stradă și era

un sat tipic din Sussex, cu magazine de modă veche de-o parte și de alta a drumului îngust. Întrebă la chioșcul de ziare unde era Makepeace Lane. Se afla la o milă de sat, iar „Little Croft" era prima casă după fermă.

Întors în mașină, se întrebă dacă îl va găsi pe Fisher acolo. Parcă lîngă fermă și porni pe alee. Iarba înaltă era plină de păpădii și de pătrunjel sălbatic, iar gardul viu nu era tuns decît în fața fermei.

În față îi apăru o pancardă ovală, fixată pe un stîlp, pe care scria „Little Croft", alături de o poartă mare cu gratii, lîngă care se afla una mai mică. O potecă cu pietriș, ducea spre casa care era mult mai mare decît își închipuise. Poprietarii dintîi fuseseră ori foarte modești, ori teribil de snobi, după cum arăta. Părea un conac ceva mai mic, cu ferestre și uși în stil georgian. Observă că gazonul era îngrijit, iar la una din ferestre flutura o perdea de lasetă.

Cărăruia cu pietriș fu înlocuită de o alee pavată cu dale și Thornton se trezi deodată în fața ușilor de la intrare. Rămase puțin nehotărît : nu știa dacă să folosească mînerul greu de metal ca să bată în ușă, sau soneria de pe tocul ușii. Înainte chiar de a se decide, ușa se deschise și apărură doi bărbați, unul în spatele celuilalt.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule ?

— Am venit să-l văd pe domnul Fisher.

— Nu e nici un domn Fisher aici.

— Aș putea să întreb a cui e casa aceasta ?

— Ai putea.

Așa cum stătea acolo și-l privea fără să scoată un cuvînt, omul făcea clar pe nebunul.

— Deci, a cui este ?

— Nu e treaba dumneavoastră, domnule.

— De ce sînteți așa de sigur ?

Ochii tăioși ai bărbatului îi susținură privirea.

— Pentru că v-o spun eu. Și-acum, părăsiți locul ; altfel chem poliția.

— Nu mă deranjează. Vă rog s-o chemați.

Matahala se întoarse către cel din spatele lui și-i făcu un semn. Apoi, Thornton auzi zgomotul unor tălpi de cauciuc pe gresia din hol. Omul se întoarse imediat, fără însă să spună nimic.

Bărbatul mai corpolent era cam ciudat. Arăta el însuși ca un polițist, atît prin îmbrăcăminte, cît și prin aerul său autoritar. Rostea „domnule" dintr-un fel de rutină, care se simțea, ca și cum nu ar fi vrut să fie acuzat că nu vorbește politicos. Apoi sosi mașina poliției și pe alee apărură doi bărbați. Ajunși lîngă ei, ofițerul se uită la bărbatul mătăhălos :

— Am înțeles că m-ați chemat prin stație, domnule Willis.

— Așa e, sergent. I-am spus domnului acestuia să părăsească locul — zise el arătînd către Thornton. Și, precum vezi, a refuzat să plece.

Sergentul se întoarse spre Thornton :

— Poate vă ajut eu, domnule.

— Îmi caut un coleg. Un oarecare domn Fisher. Aceasta este casa lui — zise Thornton, apoi făcu o scurtă pauză. Vreți să stăm puțin de vorbă, între patru ochi ?

— Bineînțeles. Să facem cîțiva pași pe alee.

Sergentul se opri după cîțiva metri și se uită la el.

— Care-i problema, domnule ?

Thornton vîrî mîna în buzunar și-și scoase cartea de identitate, întinzîndu-i-o sergentului s-o citească. Acesta o cercetă cu atenție, apoi se uită din nou la Thornton, confruntînd fotografia cu figura acestuia. În sfîrșit, se uită spre automobil și apoi iar la el.

— Stați puțin aici, să iau legătura cu oamenii mei. Bine ?

— În regulă.

Sergentul se întoarse după vreo zece minute, ținîndu-și buzele, pe măsură ce se apropia, ca și cum se gîndea ce să spună. Se opri și zise :

— Domnule, cred că e vorba de o încurcătură. Am vorbit cu șefii mei, care la rîndul lor, au luat legătura cu cei din tabăra dumneavoastră, ca să spunem așa, și s-a ajuns la concluzia c-ar fi mai bine să lăsăm, deocamdată, lucrurile așa cum sînt.

— Vreți să spuneți că am nevoie de mandat pentru a controla casa ?

— Cred că asta ar putea ajuta, domnule. Știți cum se-ntîmplă — adăugă el zîmbind. Nu știe stînga ce face dreapta.

— Știți cumva cu cine-au vorbit oamenii dumneavoastră ?

— Nu cred că vă pot spune ceva, în acest sens. Cel puțin, nu în împrejurările date.

— Și cine sînt oamenii aceștia, din casă ?

— Bănuiesc că i-ați putea numi administratori, domnule.

— Îi cunoașteți ?

— Cred că ar fi mai bine să stați de vorbă cu oamenii dumneavoastră, în legătură cu ei — spuse polițistul, uitîndu-se la Thornton. Vi s-a permis să veniți aici ?

— Nu în mod special. De fapt, n-am nevoie de permisiune. În fond, e o casă particulară care aparține domnului Fisher.

— Ce vă face să credeți asta, domnule ?

Thornton deschise gura, pregătindu-se să spună cum aflase a cui era casa, dar se răzgîndi.

— Vă mulțumesc pentru ajutor. Am să iau mandat și mă voi întoarce.

— Da, domnule, așa aș face și eu. E bine să ne punem la punct cu toate. Merge mai ușor așa.

O spusese însă pe un ton din care reieșea că așa ceva nu se va întîmpla. Thornton se întoarse pe același drum, pînă la automobil. Cînd trecu prin fața casei, cei doi polițiști stăteau de vorbă cu matahala care rîdea de ceva ce-i spuneau aceștia.

Conduse încet, spre Londra. Își dădu seama că fusese un act necugetat să vină aici, fără să se documenteze mai întîi. Pur și simplu nu se gîndise. Se pare, însă, că nu era chiar așa de simplu. Dacă ar fi fost proprietatea lui Fisher, ce căutau toți tipii ăia acolo ? Și, oare, de ce nu-l avertizase Hallam că locul fusese preluat ? Preluat de către cine ? Poate intrase pe fir Brigada a cincea. Dacă era așa, cei de la SIS puteau să-și ia la revedere ! Ar fi interesant de văzut reacția lui Hallam.

9

Schaeffer venise la casa din La Honda cu sentimente contradictorii. Fusese numit la conducerea operațiunii „Aoelus" tocmai pentru că nu credea în P.E. sau în parapsihologie. Pentru el, cei care se ocupau cu așa ceva nu făceau nici o para chioară. Zicea că se îndoiește, dar, de fapt, nu credea deloc. Dar după ce văzu rezultatele obținute de Siwicki și de Martinez, deși nu era pe deplin convins, totuși, nu mai era chiar atît de sigur. De altfel, se caracteriza pe sine drept agnostic, mai degrabă decît ateu.

Vizita aceasta avea să fie factorul decisiv, pecetea care să confirme sau nu validitatea experimentului. Dacă nu reușea, operațiunea „Aeolus" ar mai fi continuat, poate, un an-doi. Dar dacă avea să fie încununată de succes, atunci sumele alocate operațiunii vor deveni, practic, nelimitate. Și asta nu numai pentru că rușii o făceau și ei, ci pentru că rezultatele s-ar fi putut aplica imediat.

Schaeffer și Siwicki stăteau singuri, la umbra unui smochin uriaș, împovărat de fructe violet.

— Ce-i atît de special în legătură cu momentul acesta, Ed ?

— Am să-ți spun după.

Siwicki părea supărat.

— Știi, tot acest mister complică lucrurile. Nu sînt obișnuit să lucrez cu el așa. E vorba de lucru în echipă. Noi doi colaborăm, înțelegi ? Nu sîntem adversari.

— Liniștește-te. Dacă lucrurile merg cum trebuie, vei primi o sarcină de mare importanță, recunoscută ca fiind de mare folos Statelor Unite ale Americii — adăugă el emfatic, uitîndu-se la ceas. Ce-ar fi să-l pregătești și să începem experimentul într-un sfert de oră ?

— În regulă.

Siwicki deschise plicul și-i înmînă cartonașul lui Paul Martinez. Ca aproape de fiecare dată în ultimele săptămîni, i se dădeau coordonatele de pe o hartă de supraveghere geologică. Și, tot ca de obicei, Martinez închise ochii și începu să vorbească. Schaeffer stătea într-o încăpere alăturată cu căștile la urechi și asculta.

— De unde stau eu, sînt niște linii de cale ferată drept în față. De-o parte și de alta se află cîte un drum. Chiar în fața mea mai e un drum ce duce la o clădire cu acoperiș plat. Construcția e din piatră sau din beton. Drumul se bifurcă în fața casei în două alei care trec pe lîngă ea. În afară de această clădire principală, mai sînt și altele, ceva mai departe. La stînga mea, un lac. Unul mic. Văd trei feluri de tunele care coboară în pămînt. Lîngă clădirea principală e o macara. Pare foarte înaltă. Treizeci-patruzeci de metri, poate mai mult. Se află situată de o parte a aleii, iar în fața ei e o coloană metalică, asemeni unui stîlp de înaltă tensiune. Drumul e traversat de o rampă, ca un pod. În jur, sînt o mulțime de vehicule militare, de toate mărimile. Solul e nisipos și vîntul ridică vîrtejuri de praf. Nu văd nici un om. Totul pare uscat și fierbinte. Acum, dispare.

Martinez suspină și deschise ochii, întorcîndu-se să se uite la Siwicki.

— Acesta era un loc tare ciudat. Am avut sentimentul unei singurătăți teribile.

— Ai putea să-mi faci o schiță a ceea ce-ai văzut, pînă nu uiți ?

— Am să-ncerc.

Siwicki îi înmînă un bloc de desen și un pix. Apoi îl urmări cum se străduiește să pună totul pe hîrtie.

Aşteptă pînă cînd Martinez termină desenul şi i-l duse lui Schaeffer. Acesta aruncă o privire asupra desenului şi, după expresia feţei lui, Siwicki văzu că era mulţumit. Apoi se întoarse la Martinez şi plecară împreună pe plajă. Acolo, înotară şi stătură la soare pînă cînd începu să bată briza serii.

Schaeffer plecase între timp, dar se întoarse dimineaţa, devreme, şi-l trezi pe Siwicki. Aprinsese deja veioza şi stătea alături de el, pe pat.

— Ai reuşit, Siwicki. Am luat legătura cu cei din Langley. Sînt cu toţii foarte mulţumiţi şi uimiţi. Dar, vreau să-ţi spun că n-ar fi crezut, dacă n-aş fi fost eu aici, să ascult cu urechile mele. Ştiu că ţi-am stat ca un ghimpe-n coaste, dar a meritat.

— Unde naiba era locul ăla pe care i l-ai indicat ?

— Ceea ce-a văzut el e şantierul de la Semipalatinsk, în Kazahstan, unde sovieticii fac experimente subterane, cu focoase ABM. Celelalte clădiri pe care le-a descris sînt laboratoare de testare a unor lassere de înaltă energie şi a fluxului de particule polarizate. Singurul lucru care nu s-a potrivit, la început, a fost rampa aceea peste drumul de acces. Să ştii că tipul ăsta e tare. S-au făcut analizele ultimelor fotografii luate de satelit şi s-a constatat că rampa a fost ridicată în ultimele zile. Ce zici, cîtă precizie !

— Ce-ai zice să stăm de vorbă mai tîrziu ?

Schaeffer zîmbi.

— Cum Dumnezeu poţi să fii atît de calm ? Nu-ţi dai seama ce realizare ? Vă iubeşte toată lumea de la Langley, pe tine şi pe amicul tău. Şi-acum, încă ceva, băiete : oare ar putea prietenul tău să pătrundă într-una din aceste clădiri, să ne spună ce vede ?

— Bănuiesc că da. S-ar putea să fie nevoie să găsesc o nouă procedură, dar cred că se poate realiza şi asta.

Schaeffer dădu din cap uimit, zîmbind, fără să-şi ascundă încîntarea.

— Bine-atunci. Culcă-te la loc — zise el, ridicîndu-se. Dar nu ştiu cum poţi să dormi, amice. Mă gîndeam că te găsesc în halat umblînd de colo-colo prin cameră şi strigînd evrica sau ceva asemănător.

10

Fără să știe dacă era o nebunie sau doar curiozitatea profesională, Thornton nu făcu nici o mișcare pentru a lua legătura cu Hallam, cînd se întoarse la Century House.

După vreo două zile, îl sună secretara lui Hallam și îi ceru să se prezinte la el. Șeful stătea la birou, așteptîndu-l. Îi făcu un semn să se așeze, fără să spună nimic.

— Cum merge treaba ? — zise el într-un tîrziu.

— Mă tem că lent.

Era hotărît să-l facă pe Hallam să aducă în discuție casa de la Wadhurst.

— Înțeleg că ai avut o problemă, acum cîteva zile.

— Am avut o mulțime de probleme.

— Mă refeream la „Little Croft".

— Am să iau madat și am să mă întorc acolo.

— Ce te-a făcut să te duci ?

— Am verificat niște lucruri. Mai bine zis, Smallwood a făcut-o. Am aflat că Fisher e proprietarul, așa că am vrut să văd despre ce e vorba.

— Nu e nimic acolo, care să te-ajute în investigațiile tale.

Thornton nu-și putu ascunde uimirea.

— După cîte înțeleg, mă cam puneți la punct.

Hallam dădu din umeri :

— Dacă o iei așa, da.

— De ce ?

— Pentru că acolo nu e nimic interesant pentru tine.

— A fost verificat totul ?

— Da.

— Și nu s-a găsit nimic care să aducă lumină în această dispariție ?

— Nu. Absolut nimic.

Thornton se uită la fața inexpresivă a lui Hallam.

— Aș zice că, dacă e să întocmesc un raport, mi se pare ciudat că nu sînt lăsat să-mi fac singur o impresie.

— Că tot ai pomenit de raport, Thornton, află că nu se va face așa ceva. Dacă îl găsești, asta nu mai are nici o importanță. Iar dacă nu, tot aia ! Nu se va consemna nimic. Vreau să clarificăm ceva acum și aici. Tot ce facem acum e o treabă internă. S-ar putea să nu-ți convină că ți se impun anumite restricții, dar asta-i situația.

— Ați prefera ca altcineva să preia operațiunea ?

— De ce vorbești asta ?

— Dacă nu aveți încredere în mine, în discreția mea, sau în felul meu de a acționa, n-o s-ajungem prea departe.

Hallam se relaxă vizibil. Se lăsă pe speteaza scaunului și-l privi pe Thornton zîmbind.

— Nu pune la inimă, băiete ! Există motive serioase pentru care punem restricții. Nu are nici o legătură cu tine, nici ca persoană particulară și nici ca oficial. Poate, cînd se va termina, într-un fel sau altul, îți voi explica. Pînă atunci, însă,, te rog să fii convins că avem încredere în tine și trebuie ca și tu să ai încredere în noi. Nu cred că ți se va mai întîmpla ceva asemănător, dar chiar dacă vei mai trece printr-o situație neplăcută, te rog să te bazezi pe noi.

Profesorul Rîkov opri magnetofonul și puse pe birou în fata lui Uschi Jaeger o a treia fotografie.

— Vorbește-mi despre el.

Ea se uită la poză.

— Arată destul de bine, nu-i așa ?

— Cam așa e. La ce se gîndește ?

Fata zîmbi :

— Se gîndește la o mulțime de lucruri, dar mai ales, la două. Se întreabă dacă va fi promovat. Crede că da, dar nu e sigur. Se gîndește — e un om de știință în nu știu ce domeniu — la un laborator de cercetare. Mai crede că șeful departamentului său nu-l prea are la inimă și că se va opune promovării lui. Apoi, se mai gîndește la o fată, pe care o cheamă Natalia. E dansatoare. Balerină. O iubește foarte mult, dar e gelos din cauza altui bărbat. Un actor — zise ea, suspinînd. E tare încurcat și nefericit. Își folosește mult ochii în munca lui. Se întreabă de ce nu are prieteni apropiați — mai spuse ea, respirînd adînc. Asta-i tot ce pot spune.

— Foarte bine, Uschi, foarte bine.

— De unde știți că e foarte bine ? Chiar dacă îl cunoașteți bine, cum puteți ghici ce gîndește ? Uneori nu știm ce gîndim noi înșine. Vreau să spun că nu conștientizăm.

— E foarte interesant ce spui tu. Continuă-ți ideea.

Ea rîse și ridică din umeri :

— Nu cred că pot să vă spun vreo noutate. Vreau să zic, știți bine că nu avem un control riguros asupra gîndurilor noastre. Nu putem să ne impunem să gîndim de bine, cînd vrem noi. Dacă întrebi pe cineva ce are în minte, nu-ți va putea răspunde cu precizie. Ți se va spune ceva general, despre vreme sau mai știu eu ce incident. Dar adevăratele gînduri nu sînt niciodată clare — mai bine zis — raționale. Ele rătăcesc peste tot, influențate de simțurile noastre. Sînt sigură că pînă și Einstein, în vreme ce reflecta la teoria relativității, mai avea și o sumedenie de alte gînduri. Bineînțeles, nerelevante. Actul gîndirii e ca un aranjament muzical.

— Continuă.

— Cred că v-am plictisit. Poate v-am făcut impresia că sînt nebună.

— Nici vorbă. Mai spune.

— Dacă privești partiturile muzicale pentru o orchestră, vezi linia notelor temei melodice principale și încă vreo douăzeci-treizeci de linii, pentru celelalte instrumente. Acestea cîntă note diferite, chiar octave diferite, dar noi nu le auzim separat, ci totul se constituie într-un sunet frumos. Nu poți distinge treptele decît dacă ești compozitor sau muzician. Gîndirea noastră e la fel, înecată în sunete, miresme și lumea înconjurătoare. Așa că, atunci cînd cineva spune ce gîndește, auzim doar tema, nu și variațiunile. Și dacă aș descrie toate gîndurile care îi trec cuiva prin minte, toți ar zice că sînt nebună.

— Nimeni n-o să te considere nebună, Uschi. În viața de zi cu zi, sînt mulți care vorbesc interesant, dar au nevoie de ceva ca să o poată face. Au nevoie de cineva care să-i asculte. Unii sînt buni ascultători. Ca tine, de exemplu. Și asta pentru că tu auzi cu mintea, nu cu urechile.

— Cum de vă pierdeți vremea ascultînd toate prostiile pe care vi le spun eu ?

Bătrînul zîmbi.

— La Moscova, în anumite institute de cercetare, ți se cunoaște, deja, numele și se știe ce facem noi doi, aici. Și cei de-acolo nu consideră asta o prostie — spuse el, zîmbind. Ai primit săptămîna trecută scrisoarea aceea, de la ministrul secretar de stat, care îți laudă munca. Nu mai ești doar micuța mea asistentă, ci colaboratoarea mea într-un domeniu de cercetare. Numele tău e cunoscut și de oamenii de știință din Varșovia, din Praga și de la Sofia. Îmi citesc cu toții rapoartele.

Fata ridică din umeri și zîmbi :

— E o lume ciudată, nu-i așa ?

— Ți-e dor de Germania ?

— Nu-mi amintesc mare lucru de-acolo. Poate mi-e dor de tata. El trece drept un om destul de neînsemnat, în ochii tuturor. Chiar și mama îl consideră astfel. Dar nu-i așa. El mi-a arătat locurile frumoase din pădure, unde viețuiesc bursucii și vulpile, și mi-a spus numele florilor sălbatice și pe al păsărilor. El știe cum crește și trăiește

natura. Vede lucruri pe care ceilalți nu le pot pricepe. Obișnuia să-mi spună că mulți privesc, dar puțini văd cu adevărat. La fel cum mi-ați spus dumneavoastră că eu știu să ascult.

— Cînd stai de vorbă cu oamenii, conștientizezi și ce gîndesc, dincolo de ceea ce spun ?

— Trebuie să-mi comut mintea numai pe respectiva lungime de minte. Altfel, totul devine confuz. Ca și cum aș sta de vorbă cu trei-patru persoane deodată.

— Și cum faci comutarea asta ?

— Nu știu.

— Și cum îți deschizi mintea către toate gîndurile lor deodată ?

Ea rîse.

— Nici asta nu știu. Mă concentrez pur și simplu asupra fotografiei pe care mi-o arătați, apoi se-ntîmplă ceva, ca atunci cînd cauți un post de radio, și, în final, se aude clar.

Rîkov mai luă o fotografie din plic și o puse în fața ei.

— Poți să-mi spui la ce se gîndește el ?

Uschi se uită la fotografie vreo cîteva minute.

— Acesta pare să fie un om foarte ocupat. Trebuie să ia o decizie în legătură cu niște bani. E vorba de o sumă foarte mare. Și nu sînt ai lui. Se mai gîndește la cai. Cai de călărie. Acum, e într-o ședință cu mulțime de oameni și e tare plictisit. Nu ascultă ce spun ceilalți. Aproape c-a adormit — adăugă ea, uitîndu-se la Rîkov. Cred că am văzut un film. Foarte ciudat !

Bărbatul dădu din cap și scrise ceva pe spatele fotografiei, apoi o băgă la loc, în plic. Fusese imaginea lui Reagan.

— Hai să mai vorbim și după-amiază, bine ?

Ea zîmbi și aprobă.

— Cine era omul acela ? Un actor de film ?

— Asta a fost mai demult. N-are importanță.

Smallwood urcă în lift împreună cu el. Purta haine scumpe, care nu i se potriveau. În acea dimineață de luni,

era îmbrăcat cu un costum elegant de tweed, din trei piese și în pătrățele, care îl făcea să pară și mai scund și mai rotofei decît era.

— V-ați simțit bine în week-end, șefu' ?

— Da. L-am avut pe fiul meu cu mine.

— Aaaa, asta înseamnă Muzeul Științei, Muzeul de Istorie naturală și emisiunea *Meciul zilei*, la televizor.

— Ne-am distrat ceva mai bine decît crezi. Cînd ai o prietenă drăguță posibilitățile cresc.

— Ce-ați facut ?

— Ne-am dus la Marlow și-am pescuit puțin, am băut apoi un ceai la Compleat Angler, iar seara am urmărit *Meciul zilei* ! Duminică dimineață ne-am dus la grădina zoologică, am luat masa de prînz acasă, iar în rest, am lansat zmee. Astăzi, iubita mea îl ia cu ea la teatru, la repetiții, și apoi îl ducem, mîine dimineață, la mama lui.

— Dacă vreți vreodată bilete la meciurile lui Tottenham, spuneți-mi.

— Ești foarte drăguț. Cred că s-ar bucura să vadă totul pe viu.

Ieșiră din lift și ușile se închiseră în spatele lor. Smallwood zise :

— Spuneți-mi, ce-ați găsit la casa aceea ?

— Stai s-ajungem în birou.

— Bine. Am să aduc două cafele, de la automat.

Smallwood mestecă în cafea înainte de a-și ridica ochii spre Thornton.

— Nu-mi place deloc chestia asta.

— De ce ?

— Vor sau nu să-l găsiți pe Fisher ? Dacă da, atunci de ce v-au împiedicat să intrați în casa aceea ? — zise el și făcu o pauză. Mi se pare cel puțin ciudat.

— De ce crezi că nu m-au lăsat să intru ?

— E clar, nu ? Au ceva de ascuns.

— Adică ?

— Cine știe ? Poate *nu* vor să-l găsiți pe Fisher.

— De ce ?

— Poate că știu, deja, unde e el.

— Sînt sigur că nu știu. Vor realmente să aflu eu asta. Pun pariu pe orice.

— V-au spus că puteți pune întrebări membrilor comitetului. Ați avut o scurtă convorbire cu Hallam, ce-ar fi să discutați și cu ceilalți trei ? Așa, de încercare.

— Să văd ce pot aranja. Între timp, vrei să te uiți prin dosarele de care se ocupa el ? Poate găsești ceva.

— Bine. Vă rog să dați un telefon la arhive, să nu-mi facă greutăți.

— Am să-ți dau un bilet, Tom, către cei în cauză.

11

Pe birou îl aşteptau două plicuri. Printr-unul era chemat la Hallam, al doilea îl anunţa că domnul Seymour îl va suna la ora două p.m. în ziua aceea.

Hallam era cu secretara lui în momentul în care intră Thornton.

— Cînd am putea sta de vorbă, domnule ?

Hallam se uită la ceas :

— Chiar acum am la dispoziţie vreo jumătate de oră, dacă-ţi convine.

Biroul lui Hallam era mare, dar cu un aspect intim. Mobila masivă contrasta cu fotografiile unor echipe de rugby şi ale unor jucători, aflate pe un perete din spatele unui birou vechi. Thornton mai fusese aici de nenumărate ori, aşa că se aşeză pe scaunul vizitatorilor, în vreme ce Hallam stătea la biroul său.

— Deci, cu ce pot fi de folos ?

— Din nenumăratele motive care ar putea sta la baza dispariţiei lui Fisher, după părerea dumneavoastră care ar fi cel real ? Nu vreau un verdict definitiv. Doar o impresie, pentru că l-aţi cunoscut atît de bine.

Hallam se sprijini de speteaza scaunului, relaxat, cu mîinile lui uriaşe pe birou. Mîini făcute, parcă, să apuce o

halbă mare de bere, deși, în ciuda faptului că stătea pe fundalul acelor fotografii ale echipelor de rugby, Hallam nu bea nici un fel de alcool.

— M-am gîndit și eu la sta, bineînțeles. Și n-am nici cea mai mică idee. Nu-mi vine să cred că e opera lui. Avea succes în tot ceea ce făcea și era respectat de toți cei cu care intra în contact.

— Cu ce s-a ocupat ultima dată ?

— Păi, a fost un ofițer de teren foarte bun, pînă acum, aproape zece ani. Mai ales în Germania. Dar a fost bătut rău — coaste rupte, mîini frînte — știi cum e. Așa că l-am retras și i-am încredințat majoritatea operațiunilor, în Germania. A fost în Hamburg, Brunswick și la Berlin, iar operațiunile vizau Uniunea Sovietică și Germania de Est. Le-a dus la bun sfîrșit extraordinar de bine, a înțeles problemele băieților, i-a ținut pe toți în formă. Nu era tipul de om care să se înece la mal, la sfîrșitul carierei, adică — zise Hallam, făcînd apoi o pauză. Și-apoi, ți-am povestit despre cei doi dezertori...

— Ce opțiuni politice avea ?

— Mă îndoiesc să fi avut vreuna — zîmbi Hallam. Ca majoritatea celor dintre noi, nu avea încredere în politicieni. În orice caz, nu nutrea vreo simpatie pentru stînga, după cîte îmi aduc aminte.

— Dar viața particulară ?

— E căsătorit. Cu o fată foarte plăcută. Mult mai tînără ca el. Foarte drăguță și extrem de inteligentă. Din punctul meu de vedere, era un cuplu solid.

— Era normal, din punctul de vedere sexual ?

Hallam zîmbi :

— Cine naiba este, prietene ? Cum știi prea bine, dacă ai putea privi în mintea unui bărbat, te-ai îngrozi, din punctul ăsta de vedere ! Dacă prin anormalitate înțelegi că era homosexual, atunci, din cîte pot eu să știu, răspunsul este nu. Ca noi toți în munca noastră, avea de-a face cu homosexualii. Însă era imun la așa ceva. În ceea ce privește sexualitatea tradițională, l-aș clasifica drept normal și mediu. În cea mai mare parte a timpului, fidel,

dar, știi și tu foarte bine, cu slujba pe care o avea, putea adesea să se simtă singur și să-și caute ceva care să-i abată gîndurile pentru o oră-două.

— Dar problema banilor ?

— Nu avea venituri particulare. Însă o duceau destul de bine. N-aveau copii.

— Din toate motivele dispariției, pe care l-ați socoti cel mai puțin plauzibil ?

Hallam țuguie buzele și rosti :

— Dezertarea. Nu avea nici unul din motivele pentru care să fi vrut să dezerteze : ideologie, lăcomie, ambiție. Mă tem că va trebui să te dau afară, acum — zise el, uitîndu-se la ceas.

— Vă mulțumesc că mi-ați acordat din timpul dumneavoastră.

— Sun-o pe secretara mea, oricînd dorești să stai de vorbă cu mine.

— Cei de la MI5 sau de la Brigada Specială știu de dispariția lui Fisher ?

Hallam scutură energic din cap :

— Nici vorbă ! Încă nu sînt implicați cu nimic.

Seymour intră punctual, la două fix, fără să bată la ușă. Împinse scaunul cu piciorul, înainte să se așeze, își scoase ceasul de la mînă și îl puse în fața lui, pe birou.

— Și-acum, Thornton, ai douăzeci de minute.

— L-ați cunoscut pe domnul Fisher ?

— În măsura în care un tip ca el poate fi cunoscut.

— De cîtă vreme îl știți ?

— Îl știu dinainte de a intra în SIS. Am lucrat împreună la Intelligence Corps.

— Îl considerați prieten ?

Seymour rînji :

— Depinde în ce sens.

— Era o persoană cu farmec ?

— Depinde de ce înțelege fiecare prin acest cuvînt.

— *Dumneavoastră* vă plăcea ?

— Nu era genul meu. Dar n-am să-i reproșez nimic.

— Cum, adică, nu era genul dumitale ?

— Era un singuratic. Nu-i plăcea munca în echipă. Făcea ce știa el. Avînd însă grijă să nu supere șefimea. Era un dezamăgit și lucrul ăsta se vedea clar. Mai ales după ce l-au omis de la promovare.

— Cînd s-a întîmplat asta ?

— Acum vreo patru-cinci ani. Bailey a obținut postul pe care îl voia el. Lui Fisher nu i-a plăcut deloc chestia asta.

— V-a spus lucrul acesta ?

— Nu era nevoie. Și-a arătat, însă, nemulțumirea într-o sută de alte feluri. Se simțea frustrat. Nu înțelegea de ce procedaseră așa.

— Cine credea că i-a pus bețe în roate ?

— Hallam.

— Fisher lucra cu dumneavoastră ? De aceea aveați aceeași secretară ?

— Aveam aceeași secretară, pentru că el nu prea avea nevoie de ea. El folosea biroul de dactilografie secret. Trimitea înregistrările pe casete.

— După părerea dumneavoastră, era un lucrător bun ?

Seymour își încrucișă brațele și se uită mai întîi pe fereastră, apoi la Thornton.

— Răspunsul cel mai sigur ar fi da. Asta e părerea generală despre el. În ceea ce mă privește, nu sînt atît de sigur. Avea fluctuații.

— Ce fel de fluctuații ?

— Judecăți greșite asupra oamenilor. Și asupra situațiilor.

— Mi-ați putea da un exemplu ?

— Nu, așa, pe loc. Dă-mi vreo două zile.

— V-ați făcut o părere, cît de vagă, despre dispariția lui ?

— Ooo, da, dar nu am nici cea mai mică dovadă ca să mi-o susțin.

Seymour zîmbi pentru prima oară.

— Îmi spuneți și mie ?

— De ce nu ? — zise el, dînd din umeri. Cred c-a dezertat.

— La sovietici ?

— La cine alții ? Cred că și Hallam, Macleod și Clayton au această idee, în adîncul sufletului. Ai să-ți dai seama și singur de asta. Bineînțeles, n-au să accepte în ruptul capului așa ceva. Probabil vor nega vehement, dacă le spui. Dar știu ei bine că am dreptate.

— Dar nu vă bazați pe nimic, nu-i așa ?

— Să zicem că intuiesc.

Thornton zîmbi.

— Bine, bine. Adică cum ?

— La cei cincizeci de ani ai săi, nu-l mai interesa probabil amorul. Nu e nici lacom. Dar este ambițios, iar faptul că nu a fost promovat l-a lovit cumplit. Și nu există decît un fel de a te răzbuna pe cei care ți-au făcut-o : să treci de partea adversă.

Profesorul Clayton îi sugerase să ia masa împreună, la clubul The Reform, și îl conduse pe Thornton la o masă cu două scaune, într- un colț al sălii. În timp ce-și sorbeau supa, profesorul îl întrebă de experiențele prin care trecuse la SIS, dar, cînd chelnerița le aduse felul doi, Thornton consideră că e timpul să pună și el cîteva întrebări.

— Mi-ați putea spune o impresie generală despre Fisher ?

— Ca om sau ca lucrător SIS ?

— Ca om.

Clayton își șterse buzele subțiri cu un șervețel, înainte de a vorbi :

— Era un om ciudat, Thornton. Avea ani de experiență în urma lui și, trebuie să spun, încununată de succes. Dar am considerat totdeauna că nu e potrivit pentru munca noastră. În zilele noastre, nu cred c-ar mai fi recrutat. N-ar trece de testele inițiale.

— Pot să vă întreb de ce ?

— Bineînțeles. Poate mă bazez prea mult pe intuiție. Pe la mijlocul anilor cincizeci, a fost în Corpul de spionaj din Germania. Vînătoarea de naziști se terminase, dar mai erau o mulțime de băieți răi ascunși în Germania de

Vest. Iar Fisher era unul din cei care trebuia să le dea de urmă. Şi, după cum spuneam, a avut numai succese. Era un vînător înnăscut. Şi mai era ceea ce numim astăzi un gînditor multilateral. Nu avea cine ştie ce instruire, dar era dotat cu o minte neobişnuit de pătrunzătoare. Vine, însă, o vreme în care vînătorii încep să aibă mai multe în comun cu vînatul decît cu ai lor. Şi-atunci începi să te întrebi dacă cei care iau deciziile, în legătură cu justeţea unei acţiuni, respectă sau nu regulile jocului. Sau dacă cei care dau ordine dintr-un birou oarecare sînt competenţi, în acest sens. Şi-atunci îţi dă prin minte, că, dacă e să se joace cineva de-a Dumnezeu, acela trebuie să fii tu şi nu cel din spatele vreunui birou. Cunosc două cazuri în care Fisher a eliberat vînatul, pentru că, după interogatoriu, a simţit că arestarea nu era justificată. Trebuie să-ţi aminteşti că oameni în poziţia lui Fisher au puteri nelimitate. Nimeni, în Germania, nu putea să le zică nici dă-te mai încolo. Nici Milgov, nici alţi nemţi, nici chiar Armata britanică. Autoritatea lor depăşeşte pe oricare alta. Şi vorbesc acum de vremea cînd avea douăzeci şi... de ani, — zise el, uitîndu-se la Thornton. Şi asta înseamnă foarte multă putere, pentru un tînăr. În orice caz, ştiu două cazuri în care i-a eliberat pe cei arestaţi şi le-a completat fişele, ca şi cum n-ar fi fost niciodată prinşi. În munca noastră, asta-i ceva destul de neobişnuit — adăugă el, dînd din cap.

— Ce-ar fi trebuit să facă ?

— Ar fi trebuit să informeze Londra şi să aştepte decizia celor de acolo.

— Şi de ce-a procedat după capul lui ?

Clayton zîmbi strîmb :

— Dacă aş fi în stare să-ţi răspund la această întrebare, atunci prietenul nostru n-ar mai fi dat dispărut multă vreme.

— De ce nu ?

— Pentru că nu există decît două motive plauzibile, pentru felul cum a acţionat în zilele acelea : fie dintr-un puternic simţ al dreptăţii, fie pentru că se considera superior

celor care îi dădeau ordine de la Londra — spuse el, zîmbind. Se pare că nu-i un lucru neobișnuit, în cazul lucrătorilor noștri de teren, chiar și în zilele noastre.

Thornton zîmbi, simțind aluzia.

— Cine mai știe de aceste două cazuri ?

Clayton dădu din umeri :

— Mă îndoiesc că mai știe cineva.

— Și dumneavoastră, de unde știți ?

Clayton zîmbi din nou.

— Eu dădusem dispoziție ca oamenii aceia doi să fie arestați și interogați, la Londra.

— Credeți că a avut dreptate în ambele cazuri ?

— În primul rînd, el nu avea căderea să ia astfel de decizii. Misiunea lui se termina în momentul capturării lor. După aceea, cei de la Londra dispuneau de ei. Dar să lăsăm asta. Unul dintre bărbații aceia se făcea responsabil de moartea mai multor persoane, în timpul războiului. Două fete și doi băieți. În al doilea caz, omul fusese negociatorul între Goering și diferite familii olandeze, care se văzuseră nevoite să vîndă opere de artă, pentru alimente. Nu era un păcat foarte mare, dar ar fi trebuit să ajute la înapoierea acestor lucrări celor în drept, după ce Forțele Aliate descoperiseră depozitul de lîngă Hanovra. N-avea de ce se teme, doar fusese obligat.

— Aveți vreo idee de ce i-a eliberat Fisher pe amîndoi ?

— Nici cea mai vagă.

— Și cum ați aflat ?

— Mi-a spus unul din oamenii lui, mult după întîmplare.

— Și nu l-ați întrebat ?

— Ba da, am făcut-o.

— Și ce-a zis ?

— A negat. Dar mi-am dat seama că mințea. Și-a zis ceva ce mi s-a părut foarte relevant.

— Ce-a spus ?

— A zis : „M-am depărtat de legalitate, doar pentru a mă înapoia la dreptate." E un citat din discursul lui

Napoleon al III-lea, pentru a-şi justifica lovitura de stat din 1852.

— De ce e asta atît de relevant ?

— O, este, este. Ştiu sigur. Faptul că a găsit imediat citatul. Şi-apoi, cuvintele însele. Atît de ciudate, atît de tipice acestui om şi felului său de a fi — adăugă el, făcînd o pauză şi uitîndu-se la ceas. Cred că e timpul să ne întoarcem.

— Soţia lui cum era ?

— Soţia lui ? — întrebă el şi se opri, uitîndu-se cu intensitate la Thornton. Ce te face să mă întrebi despre ea ?

Thornton ridică din umeri :

— La noi, figurează că a murit, dar nu sînt sigur.

— Nu ştiu nimic despre asta. N-am cunoscut-o. Era mult mai tînără decît el şi foarte drăguţă. Nu cred că e prea importantă — zise el, luînd nota de plată. Hai să luăm un taxi. La urma-urmei, sîntem în misiune oficială.

12

Westphal părea mai degrabă produsul Pentagonului, decît al celor de la Langley. Tunsoarea demodată, ochii vioi și neîncrezători, și maxilarul proeminent erau înșelătoare. Fusese un general de seamă, dar se mutase la CIA de zece ani. Titulatura sa oficială era DSPOS, Director de Stat la Personalul Operațiunilor Speciale, dar actuala sa funcție era mai puțin specială. Era pus să depisteze acele mici scurgeri de bani de la CIA, care apar, din cînd în cînd, semi-oficial și secret, înainte de a fi autorizate sau clasate.

Avea acces direct la director, ori de cîte ori era nevoie, dar nu se prea folosea de acest privilegiu. Era imparțial și detașat și i se respecta totdeauna verdictul. În plus, reușea să scoată din circulație acele mici afaceri private, fără să cauzeze resentimente și supărare. Nu se grăbea să dea cu barda, dar, dacă încercai să-l fraiereşti, devenea foarte dur. Dacă erai sincer, te mai lăsa un an, să-ți revii financiar.

Cînd îi primi pe Schaeffer și pe Lindgren, le zîmbi cu amabilitate.

— Operațiunea „Aoelus". Spuneți-mi, de ce nu se ocupă de asta SRI Internațional, la Menlo Park ?

Se hotărîse ca Schaeffer să fie purtătorul de cuvînt. Şi el lucrase, anterior, în armata americană şi sperau, în zadar de altfel, că Westphal ar fi putut fi influenţat de acest lucru.

— Mi s-a spus iniţial, că cei de acolo nu au aprobat proiectul nostru.

— De ce ?

— Îl vedeau ca pe un abuz al cercetării psihicului omenesc.

— De ce ?

— Pentru că l-ar clasifica drept armă ofensivă, care are ca scop spionajul.

— Primesc şi ei rapoarte despre munca voastră ?

— După cîte ştiu eu, nu. Poate aşa, neoficial, din auzite. În nici un caz de la noi, nu.

— Dar *voi*, primiţi rapoarte în legătură cu cercetarea *lor* ?

— Da. domnule. Sîntem pe locul doi pe lista lor de priorităţi.

— Aţi observat cumva că ei fac cercetări de acelaşi fel cu voi ?

— Fac experimente cam în acelaşi domeniu, dar nu au acelaşi ţel. Ei fac doar cercetare pură, nu aplicată.

— Dar ar putea şi ei să facă ceea ce faceţi voi, dacă li s-ar da ordin ?

— Bănuiesc că da, domnule.

— Vrei să spui că nu eşti sigur ?

— Nu, domnule. Am spus doar că ar putea s-o facă.

— Atunci, ce justificare are continuarea cercetării voastre ? — zise el întorcîndu-se spre Lindgren. Dumneata, domnule Lindgren, spune-mi dumneata.

— Cred că adevărata justificare este aceea că noi nu sîntem oameni de ştiinţă. Noi nu avem decît un obiectiv : să folosim sau să încercăm să folosim puterile psihice ca armă a inteligenţei împotriva unui duşman potenţial care cercetează în acelaşi domeniu, avînd aceleaşi obiective.

— Pot spune că aceasta este o definiţie remarcabilă a ceea ce faceţi voi, dar nu e un răspuns la întrebrea mea.

Schaeffer interveni din nou.

— Cred că facem această treabă pentru că Washington-ul nu vrea să reitereze, la scară mică, ceea ce s-a întîmplat după Hiroshima și Nagasaki, cînd oameni de știință de seamă, care au creat bomba atomică, au sfîrșit prin a dezvălui secretul folosirii ei.

— Luminează-mă mai mult, domnule Schaeffer. Mă tem că nu v-am înțeles punctul de vedere.

— Așa cum spuneam, domnule, cred că mai marii de la SRI ar putea considera că folosirea forței psihice de către noi este un abuz științific.

— Da, așa mi-am închipuit și eu. Bun, acum e clar ; să trecem la treabă. Ce-ați oferit celor de la Langley pentru banii pe care vi-i dau ?

Schaeffer luă o mapă de plastic din servieta deschisă de alături și i-o înmînă lui Westphal, care scoase cîteva foi și le citi cu atenție. Raportul era impresionant și avea ca titlu : „Obiective și localuri în care s-au semnalat cantități substanțiale de informație, programe și documente secrete." Westphal citi pagină cu pagină, apoi se întoarse la prima foaie, care era de ajuns să-l impresioneze. Punctele înșiruite aici erau variate, dar toate de importanță majoră.

1 : Kapustin Yar (48, 4°N, 45, 8°E)

Primul centru de testare pentru rachete cu rază medie și scurtă de acțiune : Soviet V-2, Shyster/Sandal, Skean. Teste ABM cu rachete SL-8, în două trepte, îndreptate spre Sary Shagan. Sateliți mici.

2 : Tyuratam (45, 8°N, 63, 4°E)

Centru de testare pentru ICBM-uri lansate spre peninsula Kamciatka și către centrul Pacificului ; suprafață mică de impact pentru rachete cu arie scurtă și medie de acțiune, spre NE. Fotografii de satelit (52°, 65°) SIS, supravegherea oceanului, FOBS etc.

3 : Plesetesk (62,9°N, 40, 1°E)

ICBM — baza (ex.65xSS-13). Sateliți meteorologici militari. Fotografii de satelit (63°, 65°, 73°, 81°), sateliți

militari, sistem de alarmă, alți sateliți (74° și 83°) ținta SIS.

4 : Severomorsk

Bază submarină importantă, lîngă Murmansk, inclusiv submarine Delta, tip SS-N-8 SLBM.

5 : Marea Barents

Activarea SS-N-8 SLBM din submarin către centrul Pacificului (ghidaj inerțial-stelar).

6 : Severdvinsk

Șantierul de submarine cel mai mare din lume, lîngă Arhanghelsk, construcții de submarine din clasa Delta, cu energie nucleară.

7 : Dispozitive chinezești

a. Centru nuclear Lop Nor 40° 20 ↑ N, 90° 10 ↑ E.

b. Centru de testare a rachetelor Shuang-ch' eng-tze, 41°N, 100°E.

Westphal puse foile înapoi în mapa de plastic și se uită cîteva momente la cei doi bărbați fără să zică nimic. Apoi, rosti liniștit.

— Aceste date pe care le puteți furniza v-au fost cerute de cineva de la CIA ?

— Da, domnule. Toate.

— Și le-ați oferit informațiile ?

— Nouăzeci la sută, domnule. În cîteva cazuri, însă, nu.

— De ce ?

— Încă nu avem siguranța.

— Și informația furnizată i-a mulțumit pe cei interesați ?

— Nu știu, domnule. N-am avut confirmarea lor.

— Dar dumneata, ce crezi ?

Schaeffer riscă un zîmbet :

— Cred că, dacă nu aveam dreptate, ar fi revenit cu cerințele. Și, în afară de aceasta, cererile au crescut, în ultima vreme, considerabil. Trebuie să stabilim un program de priorități.

— Cu ce v-am putea ajuta ?

— Nimeni nu ne poate ajuta cu nimic. Poate doriți să vizitați casa și să-i cunoașteți pe Siwicki și pe Martinez. Cum să vă spun, e incredibil. Dacă nu găseam o persoană ca Martinez, nu aveam cum să progresăm. Lui Siwicki i-au trebuit luni de zile pentru a realiza relația potrivită cu Martinez. Acum, sînt ca doi soți bătrîni — zise el, observînd că Westphal ridică o sprînceană. O, nu așa cum vă închipuiți ! Vreau să spun că între ei s-a dezvoltat o relație de simpatie. Siwicki își protejează partenerul iar noi îi încurajăm.

— Și voi doi cum vă împărțiți munca ?

— Eu mă ocup de treburile administrative, iar Lindgren de partea tehnică — arme, ținte și-așa mai departe.

Westphal se rezemă de speteaza scaunului, cu mîinile la ceafă și ochii închiși. Cînd îi deschise, zise :

— Va trebui să ocoliți lista oficială, dar veți fi finanțați fără limite — făcu o pauză. Sînt convins că știți, dar vă mai atrag o dată atenția că nu trebuie să vorbiți cu nimeni despre operațiunea voastră, nici chiar în cadrul CIA. Ați înțeles ?

— Desigur, domnule.

— Nu e nevoie să vă spun că mulți ar dezaproba ceea ce faceți voi. Așa că lucrați sub acoperire.

— Așa vom face, domnule. Vă mulțumim.

Westphal dădu încet din cap :

— Nu vă amăgiți. Nu v-am ajutat. Atîta doar că nu v-am pus bețe în roate.

Siwicki citea ultimele rapoarte ale SRI Internațional, către Washington. Înainte de a i se oferi operațiunea „Aeolus", îi invidia pe cei de la SRI. Fiind Stanford

Research Institute, aveau un program de multe milioane, care acoperea aproape întreaga arie a parapsihologiei, iar rapoartele arătau nivelul ridicat ale experimentelor lor curente.

Cînd inițiase operațiunea, libertatea de acțiune, țelul și sentimentul independenței îl îmbătaseră, dar acum, punîndu-se pe lucru, își dădea seama de ambiguitatea poziției sale. Ceva îl zgîndărea și îl făcea să se simtă neliniștit. Îi spusese și lui Schaeffer despre simțămintele lui, iar acesta o luase drept toană de savant, care trebuia să se liniștească.

Reveni la rapoarte. Trecu peste datele tehnice ale unui nou instalat generator binar cu numere aleatorii, și se concentră asupra rezultatelor exprimentelor telepatice. Le reținu ca pe niște posibile încercări cu Paul Martinez. Era un raport lung făcut de o delegație care vizitase recent Uniunea Sovietică, unde făcuseră confruntări în legătură cu telepatia. Una din note se referea la posibilitatea reducerii respirației și a bătăilor inimii unui subiect, de la distanță. O altă notă sugera că în Uniunea Sovietică savanții reușiseră să citească anumite gînduri de la distanță, făcîndu-se precizarea că s-ar fi putut să fie o confuzie datorată traducerii și că era posibilă o interpretare greșită a telepatiei la foarte mare distanță.

Un raport vorbea de efectele meditației și ale fanatismului asupra conștiinței transpersonale care conduceau subiecții la părăsirea familiei și a averilor lor, considerînd asta prețul dobîndirii cunoașterii de sine. Continua cu considerații despre efectul asupra atitudinii opiniei publice față de paranormal, în general, și ajungea la concluzia că majoritatea oamenilor respingeau acest subiect ca fiind de competența celor de la Hollywood și a scriitorilor de romane de groază. Iar cei care credeau în paranormal erau, probabil, cei mai duri dușmani ai acestui fenomen : ciudații, fanaticii și manipulatorii credulilor.

Făcuse o listă cu numerele de înregistrare ale rapoartelor la care se referea textul general, pe care ar fi dorit să le ceară lui Schaeffer. Se uită la ceas, în vreme ce cobora

scările spre bucătărie, să-şi ia un suc de fructe din frigider. Era trecut de miezul nopţii, oră la care se întorcea Martinez. Se dusese să vadă *Cîmpiile ucigaşe* la un cinematograf din Palo Alto şi ar cam fi fost timpul să vină acasă.

Siwicki tocmai ajunsese jos şi se pregătea să dea drumul televizorului, cînd auzi o maşină care opri. Ştia că va trebui să mai stea de vorbă puţin cu Martinez, înainte de a se duce la culcare.

Apoi, spre surprinderea lui, sună soneria. Probabil că Martinez îşi uitase cheile acasă. Păşi pe gresia din hol şi deschise uşa larg. În lumina becului de la intrare, observă că tînărul din faţa lui era blond şi avea pistrui.

— Domnul Siwicki ?

— Da.

— Pot intra, să stăm puţin de vorbă ?

— În legătură cu ce ?

Tînărul băgă mîna în buzunar şi scoase o legitimaţie din piele, pe care o deschise, spunînd :

— FBI-ul.

— Intraţi, vă rog.

— Mă numesc Roberts, domnule. Chuck Roberts.

Siwicki îl conduse în camera de primire şi opri televizorul, înainte de a se întoarce spre omul de la FBI.

— E vorba de Paul Martinez, domnule. Mă tem că a murit.

Cîteva momente, lui Siwicki îi pieri graiul. Apoi, rosti încet :

— Sînteţi sigur ? Nu avea absolut nimic, acu' cîteva ore, cînd a plecat de-aici.

— Poliţia din Palo Alto a primit un telefon pe la nouă şi jumătate că a murit un om, într-un apartament de bloc. Bărbatul era în vizită.

— Dar el nu are prieteni la Palo Alto. Nu cunoaşte pe nimeni. S-a dus singur la cinema.

— Poliţia a cercetat cadavrul şi a găsit şi actul de identitate în portmoneu. Asta i-a făcut să mă caute la birou. M-am dus acolo şi am cercetat conţinutul acelui portmoneu şi al buzunarelor. Le am în maşină — adăugă el şi făcu o

pauză. Apoi, am telefonat la Washington și, după jumătate de oră, m-au anunțat să vin să vă văd pe dumneavoastră. Mi-au spus, de asemenea, să le cer celor de la poliție să colaboreze cu noi și să nu dea în vileag presei această întîmplare. Au mai adăugat să distrug orice hîrtiuță găsită asupra lui. Oricum, în afară de agenda de telefon, n-am găsit nimic.

— Și unde e cadavrul ?

— A fost transportat la Washington, la Langley. Au spus că vor face tot ce e necsar și vor lua și legătura cu familia.

— După cîte știu, n-are pe nimeni.

— Veți primi un telefon, domnule. Cred că va trebui să identificați cadavrul.

— Cine a anunțat poliția ?

— Proprietarul apartamentului în care a murit.

— Cine e, cum îl cheamă ?

— E vorba de o femeie tînără, dómnule. Poliția locală o cunoaște.

Trecură cîteva secunde, în care Siwicki încercă să se adune. Apoi rosti liniștit :

— Vreți să spuneți, o prostituată ?

— O damă de companie, domnule. Nu cred că are vreun interes să-și facă publicitate.

— De ce n-a chemat un doctor ?

— Am înțeles c-a murit fulgerător. Cînd s-a întîmplat, era foarte excitat. Medicul legist a spus că se pare că a avut un infarct puternic.

— De unde o cunoștea Paul pe fata aia ?

— A sunat-o de la un bar. Bănuiesc că i-a luat numele de la proprietarul acelui bar.

— Nu-mi vine să cred.

— Lucruri din acestea se mai întîmplă, domnule. Mai ales cînd n-o faci prea des.

— Nu asta am vrut să spun. Pur și simplu, nu-mi vine să cred că nu se mai întoarce.

— Să mă duc să-i aduc lucrurile din mașină ?

— Da, puteți s-o faceți și pe-asta.

Schaeffer îi telefonă lui Siwicki şi-i spuse să nu vină la Washington, pentru că identificase el cadavrul lui Martinez şi voiau ca el să rămînă acolo, pînă se mai liniştesc apele.

Profesorului Rîkov nu-i plăcea să împartă camera cu nimeni, mai ales cu Abromov. Întrunirile aveau să dureze o săptămînă şi le spusese pe ocolite, că, dacă nu-i asigurau cazare mai bună, avea să se întoarcă imediat înapoi, la Novosibirsk. I se cerură mii de scuze, dar o noapte trebuia să doarmă cu Abromov, un om pe care el îl detesta. Nu numai că nu-l avea la inimă, dar îl şi disprețuia. Era un om fără scrupule care nu se dădea înapoi de la a face experimente pe care alții refuzau să le realizeze. Experimente lipsite de etică, al căror unic scop era acela de a distruge minţile, nu de a lărgi orizontul uman.

Participanții la conferința de la Moscova erau în fruntea celor mai importante instituții de parapsihologie din Uniunea Sovietică. Ei, împreună cu oamenii lor, se întîlneau zilnic, pentru discuții în grupuri mici, pentru a schimba informații şi idei, în legătură cu munca prezentă şi viitoare de laborator. Erau acolo Vagner de la Bauman, Sokolov de la Institutul de Energetică din Moscova, Guliaev de la Leningrad, Iniusin din Alma-Ata — oameni pe care Rîkov îi respecta. Dar, la nivele mai scăzute, Rîkov întîlni o gîndire de mîna a treia, o dorință de a demonstra că scopul scuză mijloacele.

Programele din a treia zi îl îngrijorară. Se uită prin opțiunile zilei şi prin rezumatele subiectelor. Era vorba de o scurtă discuție asupra antrenamentului autogen, alta, asupra factorilor care afectau bioluminiscența. Un raport asupra unor experimente încununate de succes privind arderea psihocinetică în corpul unei femei care nu ştia că se face această încercare. Rezultatele experimentale de oprire a inimilor de animal, de la distanță mare, utilizîndu-se numai forța psihocinetică a unei femei. Şi ultimul punct, care îl impresioanse adînc, experimente propuse pentru a influența de la distanță sănătatea şi gîndirea anumitor subiecți care nu erau conştienți că se

acționa asupra lor. Asemenea încercări puteau fi aplicate la Academgorodok. Nu fusese, însă, nominalizat omul de știință care să se ocupe de ele.

Rîkov asistă numai la discuțiile despre autogenie, fără să ia cuvîntul și plecînd înainte de a se termina. Ieși din Universitate și traversă strada, îndreptîndu-se spre malurile rîului Moscova. Se așeză și privi apa, fără să fie văzut de nimeni. Ceva nu mergea. Oare el să fi fost de vină? Demodat, fugind din fața realităților vieții în laboratoarele de la Academgorodok, detașîndu-se de tot ceea ce se petrecea la Moscova. Sau greșeau ceilalți, cei care nu se ocupau de știință, administratorii care decideau ce să facă și ce nu? Oameni ambițioși să parvină, fără scrupule morale. Dar era dură lumea pe care cei de la Kremlin trebuiau s-o înfrunte zi de zi. O lume hotărîtă să distrugă tot, sovietele și felul de viață realizat de ele. Dacă cercetarea aceasta ar fi înarmat poporul împotriva dușmanilor, atunci cine era el ca să se amestece în moralitatea și etica savanților? Gîndurile îl duseră la Mihail Lomonosov, care ajutase la fondarea Universității. Avea un tablou al lui, acasă, pe perete. Nu fusese numai om de știință, ci și poet. Un om al secolului optsprezece, care considera că știința și arta erau una, un amalgam de imaginație și spirit practic.

Rîkov se uită la ceas, apoi sări în picioare. Era timpul să se întoarcă.

Luase o gustare la cafenea, apoi trebuiau să aibă loc discuțiile în legătură cu cercetarea de la Academgorodok. Dacă avea noroc, scăpa, iar în noua acțiune avea să fie desemnat responsabil Simonov.

Simonov ținu discursul de deschidere mai ales despre activitatea sa privind telepatia, dar apoi, trecu la cercetarea lui Rîkov, împreună cu Ursula Jaeger. Descrise primele încercări, cu subiecți aleși la întîmplare, apoi prezentă experimentele cu fotografii ale oamenilor de stat. Academicienii se amuzară, auzind remarcile fetei în legătură cu președintele Reagan. Omul se plictisea la ședințe și gîndurile lui zburau spre cai, mai degrabă decît să se concentreze asupra discuțiilor despre bugetul federal. Mai

mulți se întoarseră spre Rîkov, care stătea acolo, cu ochii închiși. Știa că n-avea nici un sens să se simtă jignit ascultîndu-l pe Simonov care descria experiențele sale cu fata. Dar i se părea un amestec în treburile lui. Ea, Uschi, trecea drept colaboratoarea lui, dar nu era decît o fată cu un dar special, care încerca să-i facă plăcere lui, bătrînului pe care ea îl plăcea în mod deosebit. Simonov îi apăru lui Rîkov în postura acelor bărbați care povestesc obscenități despre relațiile lor amoroase.

Apoi, luă cuvîntul alt bărbat. Se recomandă Litovkin, ofițer KGB. Vorbi despre importanța acestei noi arii de cercetare pentru cei de la Politburo. Serviciile de securitate erau gardienii Uniunii Sovietice. KGB-ul și GRU-ul aveau toate resursele necesare pentru a obține orice informație din lumea capitalistă, atît în domeniul armamentului, cît și în cel al tehnologiei. Acum, aveau nevoie de „spionarea intențiilor". Ce gîndeau dușmanii ? Care-ar fi reacția lor la politica Uniunii Sovietice ? Mulțumită cercetării profesorului Rîkov, fusese creată o nouă armă de apărare. Era bucuros să informeze publicul că, în Statele Unite, nu se făcuse încă o astfel de cercetare. Americanii nu acordau parapsihologiei decît trei milioane de dolari din buget. Uniunea Sovietică acorda acestor cercetări mai mult de trei sute treizeci și opt de milioane de dolari. Era, de asemenea, bucuros să-i informeze pe cei de față că, de-acum încolo, toate aceste experimente vor fi coordonate de KGB și de Minister.

Rîkov tresări, auzind aceste cuvinte și murmurul aprobator al sălii. Abia mai fu în stare să audă ce concluzii trăgea Simonov. Cînd acesta propuse să se treacă la întrebări, se simți ușurat, auzindu-l pe tipul de la KGB spunînd că acest lucru putea afecta activitatea lor.

Mai tîrziu, în seara aceea, omul de la KGB veni să-l vadă la el în cameră. Maiorul Litovkin avea vreo cincizeci de ani.

— M-am gîndit c-ar fi bine să stăm de vorbă, profesore Rîkov. Trebuie să ne cunoaștem, în vederea unei conlucrări constructive.

— Aveți experiență în genul acesta de cercetare ?

Litovkin zîmbi cu amabilitate :

— De ce mă întrebați ? Vă temeți ca nu cumva să intru tropăind în laboratorul dumneavoastră ?

— Vă întreb din curiozitate.

— Am doi ani de studii psihologice în Krasnodar, iar în ultimii patru ani am răspuns de înregistrarea realizărilor din Statele Unite, în acest domeniu — adăugă el, zîmbind în continuare. Sper că acest lucru să vă liniștească.

— Trebuie să fiu sincer cu dumneavoastră, tovarășe maior. Nu-mi place ca munca mea să fie folosită ca armă.

— Înțeleg că, pe cînd locuiați la Moscova, erați un spectator frecvent la Bolșoi Balet.

— Da, așa e.

— Sînteți împotriva ieșirii trupei de balet în străinătate ?

— Bineînțeles că nu.

— Ei bine, și ei sînt o armă, tovarășe profesor. O armă diplomatică.

— Nu înțeleg.

— Atunci cînd baletul sau orchestra noastră simfonică sînt trimise peste hotare, ele devin ambasadorii Uniunii Sovietice. Ele arată lumii întregi că nu sîntem sălbatici, așa cum ne prezintă ei. Nu toate femeile noastre sapă străzile Moscovei. Străinii văd că avem fete frumoase și bărbați chipeși. Oameni cu talent și cu farmec. Și acesta este adevărul, nu e nimic contrafăcut. Își schimbă cu toții părerea despre noi. Ei, da, artiștii noștri sînt o armă. Nu una de război, ci, așa cum am spus, una diplomatică — adăugă el și se opri o clipă. Un meloman din străinătate căruia îi place muzica lui Ceaikovschi, Rahmaninov, Glazunov și chiar Șostakovici, s-ar putea să se întrebe cum poate poporul nostru crea astfel de talente, dacă sîntem considerați varianta modernă a lui Gingis-Han.

Rîkov zîmbi, fără să vrea :

— Sînteți un avocat foarte bun, tovarășe maior !

— Și acum despre munca dumneavoastră — zîmbi și Litovkin. Și temerile dumneavoastră. Vă asigur că singurele

contacte cu KGB-ul vor fi prin mine. Nu mă voi amesteca în nici un fel în activitatea dumneavoastră. Va fi așa cum intenționați dumneavoastră. Dar, dacă aveți nevoie de ajutor sau de resurse materiale, luați legătura cu mine și vi se vor pune la dispoziție imediat.

— Și ce interesează KGB-ul din ceea ce fac ?

— Pot, mai întîi, să vă întreb ceva ?

— Da, sigur.

— Cînd colaboratoarea dumneavoastră aude gîndurile cuiva, în ce limbă le aude ?

— Nu le aude în nici o limbă. Nu-i aude pe oameni vorbind, le aude gîndurile. Nu gîndim în nici o limbă. Pur și simplu, gîndim. Bineînțeles, atunci cînd îmi relatează, ea vorbește în germană sau în rusește. A început să învețe și ceva engleză, dar lucrul acesta nu are nici o legătură cu experimentul nostru.

— Deci, limba subiectului nu are nici o însemnătate. Poate fi chinez, japonez, orice, că ea tot poate asculta gîndurile și-apoi le poate povesti.

— Da, așa e.

— Și-acum să ne întoarcem la întrebarea dumneavoastră. Cooperarea noastră constă în a contacta anumiți subiecți, din cînd în cînd, prin intermediul colaboratoarei dumneavoastră. Acești subiecți vor fi oameni de stat, politicieni, care pot influența mersul evenimentelor, în lumea întreagă. Vă convine, tovarășe profesor ?

— Nu văd nici un inconvenient, tovarășe maior.

Litovkin se ridică și-i întinse mîna. Cînd Rîkov i-o strînse, omul de la KGB zise liniștit :

— Nu sînt decît un om, profesore. Amîndoi ne iubim țara, amîndoi luptăm s-o apărăm. Fiecare în felul lui. Vă mulțumesc că ați avut atîta răbdare cu mine. Și, nu uitați : eu sînt de partea dumneavoastră.

13

Schaeffer nu avea acces la rapoartele ambasadei de la Moscova, dar se afla pe o listă a celor care primeau, săptămînal, rezumate ale acestor materiale. În iadul care urmă morții lui Martinez, se ocupă cu citirea rapoartelor și cu soarta hîrtiilor în biroul său. Cineva de la Langley subliniase cu roșu pe margine orice referire la experimentele parapsihologice din Uniunea Sovietică și din Polonia. Un punct îi atrase, cu precădere, atenția :

„Două rapoarte recente sugerează că KGB-ul a preluat un laborator de experimentare a citirii gîndurilor de la distanță. Laboratorul se află chiar lîngă Novosibirsk (probabil, la Academgorodok. Vezi rapoartele anterioare.) Se spune că persoana care poate face acest lucru e o femeie de altă naționalitate decît sovietică.

Seriozitatea sursei : o sursă de mare încredere. O alta nouă, netestată încă. Felul în care au fost furnizate datele exclude intenția de dezinformare. Mai departe, RL074."

Schaeffer telefonă ofițerului de legătură cu cercetarea și i se arătă raportul original, de la ambasadă. Se spunea acolo că de acest experiment se ocupa profesorul Rîkov și era prezentat un rezumat al activității sale academice. Se

adăuga, printr-o notă, că, din motive de securitate, ar fi bine ca numele lui Rîkov să nu fie menționat, în legătură cu operațiunea prezentată.

Îl sună pe Westphal care îl primi în zece minute. Generalul era distant, ca și cum l-ar fi învinuit de moartea lui Martinez, sugerînd că nu s-a preocupat îndeajuns de necesitățile lui și ignorînd complet faptul că acesta era un om liber, care se putea duce oriunde voia. Dar Westphal fu de acord ca Schaeffer să plece la Moscova să discute cu atașatul care făcuse respectivul raport. De asemenea, aprobă să fie însoțit de Siwicki, bineînțeles sub o identitate din care să nu i se ghicească preocupările.

Schaeffer fusese surprins că atașatul în cauză nu numai că era femeie dar nici măcar nu aparținea CIA-ului, deși vorbea rusește fluent. Înainte de asta, predase istoria artelor la Universitatea din Boston, apoi lucrase la Departamentul de Stat, timp de cinci ani. Frumoasă și inteligentă, nu reacționă în nici un fel la abordarea brutală a lui Schaeffer. Cu Siwicki fu altceva ; el știa cum să pună problema. Întrebările sale erau pertinente și la obiect. După zece minute, Schaeffer înțelese și se scuză. Plecă să stea de vorbă cu un prieten de la CIA, din ambasadă.

Melanie Tuchman îi zîmbi lui Siwicki :

— Ei, și-acum s-o luăm de la început.

Siwicki rînji :

— Iertați-l, nu e obișnuit cu discuții de felul acesta. A încercat și el să fie civilizat.

— Și-a fost lamentabil. Ce-ați dori să știți ?

— Cîte ceva despre fata cu experimentul parapsihologic. Ce-mi puteți spune despre ea ?

— Mă tem că nu prea multe. Nu vreau să-mi compromit informatorii. Mă rog, pe unul din ei.

— Cum de v-a căzut în mînă un asemenea subiect ?

— Prima dată am auzit-o sub formă de bîrfă, la o petrecere, la ambasada franceză. Un grup de oameni vorbeau despre cultele pseudo-religioase, mai ales despre cei numiți Lunaticii. Cineva m-a întrebat dacă membrii acestuia își vînd totul, pentru a da, apoi, banii cultului respectiv.

Am răspuns că e adevărat, iar cineva de la ambasada bulgară a zis că majoritatea celor recrutați sînt fete tinere, ușor impresionabile. L-am întrebat dacă e ceva real sau doar o presupunere. S-a dovedit extrem de bine informat. Un american l-a întrebat dacă știe cum procedează Lunaticii. Pun stăpînire pe fete. Și cu relațiile sexuale ? A, da, și asta, dar numai după ce reușesc să stăpînească fetele, prin parapsihologie.

Siwicki o întrerupse :

— Aveți, cumva, numele bulgarului ?

— Da.

— El e sursa dumneavoastră ?

— Nu. Dacă mă ascultați, o să vedeți.

— Iertați-mă, vă rog.

— Atunci, cineva, un rus, făcu o remarcă răutăcioasă, spunînd că bulgarii folosesc numai adolescente drăguțe pentru experimente și adăugă că, probabil, le recrutează de la Lunatici, după ce aceștia termină cu ele. Bulgarul nu gustă gluma și făcu îndată referire la profesorul Rîkov, care scotocește mințile micuței sale blonde, la Academgorodok. Situația devenea neplăcută, noroc că un diplomat francez i-a potolit, spunînd o glumă despre Nancy Reagan. Mai tîrziu, am aflat că rusul care începuse disputa era un om de știință sovietic. Dar nimeni nu și-a amintit numele lui.

— N-ați putea verifica pe lista de invitați ai ambasadei franceze ?

— Am făcut-o deja, dar n-am ajuns la nici un rezultat. Foarte mulți invitați vin fără invitații scrise. Numele bulgarului este Talev. Nikola Talev.

— În raport se mai vorbește despre o sursă. Ce-mi puteți spune despre asta ?

— Da. Am ținut o conferință unui grup de studenți la Universitate, în legătură cu „Felul de viață american" și, după, au fost, cum era de așteptat, o mulțime de întrebări. A durat ore întregi. Mă întrebau mai ales despre Bob Dylan, Pete Seeger și despre spectacolele pop. Într-un tîrziu, se puse problema șanselor egale, între sexe. În ce măsură

cele două țări se puteau compara ? Am dat exemplul fetelor care joacă tenis de performanță, al atletelor, al cosmonautelor. Și discuția a devenit din ce în ce mai serioasă. S-a vorbit despre procentul femeilor doctor, în ambele țări, despre avocate, conducători de întreprinderi și pot să spun că m-au cam pus la încercare. Am schimbat subiectul spre aspecte ale creației artistice, dînd exemple de femei scriitori, Mary McCarthy, Joan Didion etc., iar ei au amintit femeile creatoare sovietice, baletul, filmul și științele. Cineva a zis că știința nu înseamnă creație, și toți au început să protesteze, invocînd nume de care nu auzisem niciodată. Și, printre acestea, un nume german, Ursula Jaeger. Am întrebat cine este și s-a lăsat tăcerea. Apoi, cineva a spus că era asistenta profesorului Rîkov, la Academgorodok. După aceasta s-a făcut din nou liniște. Am mai sporovăit vreo jumătate de oră și asta-i tot !

— Ce-mi puteți spune despre profesorul Rîkov ?

— Am făcut un rezumat al carierei sale în raportul trimis. E tot ce știu. Am dat sfoară-n țară să aflu mai multe de la cunoștințe, dar, fie că n-au auzit niciodată de el, fie e prea bine păzit, că n-am aflat nimic.

— Și fata ?

— Nimic. Doar numele.

— Ați putea afla mai mult ? Să vă mai interesați un pic ?

— Aș putea, dar n-am de gînd s-o fac. Eu sînt atașat cultural, nu CIA.

— Așa, sub formă de bîrfă.

Ea dădu din cap, zîmbind :

— În nici un caz, drăguță. Îmi place munca mea și n-am să mă bag în toate mizeriile. Pentru nimic și nimeni în lume !

Schaeffer îl convinsese pe Westphal să-l lase pe Siwicki să-i povestească lucrurile aflate la Moscova de la Melanie Tuchman. Era greu de precizat dacă subiectul acesta îl interesa sau nu pe Westphal. Ascultă impasibil, apoi se întoarse spre Schaeffer :

— Așadar, ce dorești, Schaeffer ?

— Aș dori ca secțiunea „Soviete“ să-mi afle mai multe despre Rîkov și despre fată. Și cu ce se ocupă ei.

— Și după aceea ?

Schaeffer ridică din umeri :

— Depinde de ce vor spune ei.

— Mă voi gîndi la lucrul acesta și te voi anunța ce hotărîre am luat. Săptămîna viitoare trebuie să sosească aici un britanic. Un specialist în Uniunea Sovietică. I-am dat permisiunea să ia legătura cu tine. E un tip de treabă. De la SIS. Dar nu-ți poate oferi nimic. Ei nu au programe de parapsihologie, ci doar informații despre ceea ce fac alții. Să fii cooperant, dar nu peste măsură — zise el, zîmbind. S-ar putea să le cerem niște favoruri, peste o lună, două. Îl cheamă Clayton. E profesor de nu știu ce.

Schaeffer îl luă pe Clayton de la aeroportul Dulles și plecară împreună, cu avionul, la San Francisco, unde își petrecură noaptea, înainte de a se duce la Siwicki. Lui Schaeffer nu-i plăcu britanicul acesta înalt și dur, îmbrăcat într-un safari ușor, care părea să fi văzut multe în Africa cea neagră. Și, din cauză că interpretase greșit o remarcă de-a lui Clayton, fură nevoiți să petreacă o noapte de coșmar, făcînd turul barurilor de homosexuali din San Francisco.

A doua zi, Schaeffer îl predă pe musafir lui Siwicki și plecă cu o oră mai devreme.

Stînd la un pahar de oranjadă, Clayton zise insinuant :

— Schaeffer ăsta e un tip ciudat.

— Daaa ? În ce sens ?

— M-a întrebat dacă nu vreau o fată, aseară. Direct ! Ne cunoșteam doar de cîteva ore. I-am spus că nu mă interesează și ce credeți că s-a-ntîmplat apoi ? M-a purtat toată noaptea prin port, prin localurile acelea numai pentru bărbați. De ce nu mi-a mărturisit, pur și simplu, că e homo ?

Siwicki rîse strîmb :

— Credeți că Schaeffer e homosexual ?

— Păi, am petrecut toată noaptea cu homosexualii.

Siwicki izbucni în rîs :

— Cred că s-a gîndit că dumneavoastră sînteți homosexual, pentru că nu v-ați arătat interesul să vă întîlniți cu o fată. Bătrînul Schaeffer e-așa de puritan, încît, bănuiesc, a rugat pe altcineva să-i indice care sînt barurile de homosexuali, numai să vă facă să vă simțiți bine.

— Sper că aveți dreptate, domnule Siwicki. Vreți să spuneți că el încă mai crede că sînt homosexual ? — adăugă el, după o pauză.

— Probabil. Am să-i comunic că a fost o neînțelegere. Dar mai bine să vorbim despre vizita dumneavoastră aici. Ce-ați dori să știți ?

— Tot ce-mi puteți spune. Poate îmi puteți creiona o imagine a muncii dumneavoastră de aici.

— Doriți să începem acum ?

— Dacă nu vă deranjează...

Clayton își petrecu patru zile cu Siwicki, ascultînd benzile, citind însemnările și stînd de vorbă. Siwicki sfîrși prin a-l plăcea pe englezul acesta scorțos și rezervat, cu felul lui formal de a se purta și cu accentul său prețios. Clayton nu era prost deloc și îi făcu aluzia că, dacă britanicii se gîndeau să infiltreze un serviciu de parapsihologie, le-ar fi plăcut să-l ia pe Siwicki drept consultant. În actuala lui situație ambiguă, aceasta era o veste foarte bună.

Cînd Clayton îl întrebă dacă putea face și el ceva în schimb, Siwicki îi spuse despre profesorul Rîkov și despre fată. Întrebă dacă SIS putea să afle mai multe despre ei. Iar Clayton îi promise că va face tot ce-i va sta în putință.

14

Schaeffer fu surprins cînd primi primul raport de la Clayton și de-a dreptul uluit de cantitatea de informații pe care cei de la SIS o adunaseră doar în cîteva săptămîni. Luă repede avionul și apoi închirie o mașină ca să ajungă cît mai repede la Siwicki.

Erau opt pagini scrise la mașină, la un rînd, și două fotografii. Una din ele reprezenta un bărbat mai în vîrstă, pe un podium, ținînd o conferință. Pe spate era lipită o etichetă pe care scria: „Profesorul Rîkov adresîndu-se delegaților de la seminarul de parapsihologie, la Universitatea din Irkutsk. Fotografie din *Stroitelnaia Gazeta*. Recentă". A doua poză era a unei fete tinere, cu părul blond, fluturînd în vînt, uitîndu-se de pe un pod, la rîu. După granulație, se observa că fotografia fusese mult mărită. Eticheta de pe spate spunea: „Jaeger, Ursula, pe podul peste Obi. În original, împreună cu mama ei și cu un ciobănesc german. Recentă."

În afară de descrierea experimentelor în curs, se mai afla o listă de subiecți care fuseseră ținta citirii gîndurilor de la distanță. Cei cu asterisc fuseseră folosiți de mai multe ori. Pe listă erau treizeci de nume, toate, în afară de trei, fiind personalități publice. Între ele, președintele

Reagan, Secretarul de Stat al Statelor Unite, Olaf Palmer, primul ministru suedez, primul ministru israelian, politicieni din China și din Republica Federală Germană, din Franța, din Finlanda, mai mulți oameni de știință americani, căpitanul unui submarin, doi senatori democrați, cîțiva membri de marcă din Politburo-ul polonez și alții, cărora li se dădea adresa, dar nu și funcția. Cei trei bărbați care nu erau cunoscuți pe plan internațional trăiau în Uniunea Sovietică și erau persoane oficiale. Unul din ei, un superior în KGB, altul, ministru, și ultimul, bibliotecar la GRU.

Cînd Siwicki termină de citit raportul, zise liniștit :

— Cum pot, oare, oamenii ăștia să obțină astfel de informații în numai cîteva săptămîni, cînd noi n-am aflat, în atîta timp, aproape nimic ?

Schaeffer ridică din umeri :

— Mai întîi, ei fac jocul acesta de secole. În al doilea, sînt europeni și sînt pe față. Și-au infiltrat oameni în Uniunea Sovietică, îndată ce s-a terminat războiul. Nici ei nu pot intra în competiție cu noi, în ceea ce privește America de Sud sau, chiar, Orientul Îndepărtat — zise el și zîmbi. Observi că pe listă nu e trecut numele nici unui britanic. Pe ăștia nu ni-i dau.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dar ne-au dat destule informații ! E o plată onorabilă, pentru vizita lui Clayton. Și-acum, ce facem cu astea ?

— Dumneata ce-ai face ?

— Le-aș arăta lui Westphal.

— Și ce-ai obține ?

— Cel puțin nu ne-ar mai avea în colimator și m-ar lăsa să găsesc pe altcineva, în locul lui Martinez. Apoi, aș începe din nou operațiunea.

— Ai mai observat și altă ciudățenie, în afară de lipsa numelor britanice de pe listă ?

— Nu.

— Bănuiesc că întreaga operațiune este condusă de KGB și de cineva foarte sus-pus.

— De ce spui asta ?

— Nici un om de știință întreg la minte nu ar pune-o pe fata aceea să citească gîndurile unui șef KGB, dacă unul și mai mare nu i-ar cere-o. Lucrul acesta înseamnă că au rezultate bune. Țin cont de tot ce spune fata aceea. Vor fi testat-o suficient, așa cum scria și Clayton în raportul său. Cînd i-au arătat fotografia unui om mort, a izbucnit în plîns și-a fost bolnavă zile întregi. Cred că pun mare bază pe fetița asta.

— Și, ce-ai face cu aceste informații ? — întrebă Siwicki, arătînd spre dosar.

— Aș sta de vorbă cu niște prieteni, înainte de a mă duce la Westphal.

— Ce prieteni ?

— Ooo, să zicem prieteni de la secțiunea operativă CIA.

— Ce ți-ar spune prietenii aștia ?

— Nu să-mi spună, să facă.

— Ce să facă, pentru Dumnezeu ? ! Ce-i cu șaradele astea ?

Schaeffer zîmbi vag :

— Ce ți-ai dori cel mai mult, pentru cercetarea dumitale ?

— Să-l scot pe bietul Martinez din mormînt.

— În afară de asta ?

— Să găsesc pe cineva la fel de bun.

— Ce zici, fata aceea ar fi destul de bună ?

Siwicki se uită la el, încruntîndu-se :

— Nu înțeleg.

— Să zicem că ți-o aducem.

— Ești nebun, Schaeffer ! Dumneata nu-ți dai seama că n-ar fi niciodată de-acord ? Și de ce-ar fi ?

— Nici nu e nevoie să fie de acord.

— Vrei să spui c-o veți răpi ?

— Da.

— Să răpești o fată din Siberia, de sub nasul KGB-ului. Visezi, Schaeffer. Niște visuri foarte periculoase.

— Dar ai putea-o folosi ?

— Bineînțeles ! Cu condiția să nu-și iasă din minți de frică.

— S-au mai văzut cazuri.

— Westphal nu ar accepta niciodată. Nici într-un milion de ani !

— Nu mă gîndeam la Westphal. Țînteam mult mai sus.

— Cît de sus ? La cine ?

— La director.

— Crezi c-ar sta s-asculte așa ceva ?

— Dacă prietenii mei spun că da, atunci va asculta. I-am oferi o răsplată pe cinste. Imaginează-ți-o pe fetița asta citind gîndurile celor de la KGB și de la Politburo.

— Prietenii ăștia ai dumitale fac parte din ceea ce se numește echipa de „farse murdare".

Schaeffer rînji :

— Ei își zic Comitetul de operațiuni clandestine.

— Nu conta pe mine, amice. Chestiile astea nu-s pentru mine.

— Dar o vei folosi, dacă ți-o aducem ?

— Trebuie să mă mai gîndesc.

— Te rog, chiar. Vom mai vorbi și mîine. Și-acum, spune-mi ce-ai făcut aici, de unul singur ?

15

Macleod a tot amînat întîlnirea cu Thornton, dar, în final, a stabilit o oră și s-au întîlnit în biroul lui.

— Ei, bine, Thornton. Ce dorești ?

— Doar o discuție despre domnul Fisher.

— O discuție ? Nu obișnuiesc să bîrfesc ofițerii. Vrei să fii ceva mai clar ?

— Aș dori să cunosc părerea dumneavoastră despre el, ca ofițer operativ.

— Îți voi spune din capul locului că nu am fost un admirator de-al lui. Am lucrat împreună în diferite ocazii, dar numai pe perioade scurte de timp.

— Domnul Hallam mi-a spus că, într-o vreme, ați fost destul de apropiați.

— Eu ? Prieten apropiat cu Fisher ? ! Nu știu cum de și-a putut forma Hallam o astfel de impresie. Într-una din operațiunile noastre, ne-am văzut ceva mai des, dar lucrul acesta nu ne-a apropiat. Cred că Fisher l-a făcut să creadă asta. În nici un caz, nu eu.

— Chiar nu vă plăcea deloc ?

Macleod ezită o clipă, apoi spuse :

— Nu. Deloc.

— De ce ?

— Cred că i se urcase succesul la cap. Mi se părea arogant. Numai el avea dreptate.

— Și el vă antipatiza ?

— Asta făcea parte din aroganța lui. În ciuda diferențelor dintre noi, mă considera un terchea-berchea, un funcționar oarecare, de la Century House, care dă ordine sau „se bagă unde nu-i fierbe oala", cum obișnua el să spună. Într-un cuvînt, nu ne înțelegeam — zise Macleod, ridicînd din umeri.

— Cînd ați lucrat cu el ?

— Acum vreo trei ani.

— Pe vremea aceea era în Germania, nu-i așa ?

— Așa e. În Hamburg.

— De ce v-ați dus acolo ?

— Era foarte nedisciplinat. Refuza să îndeplinească ordinele de la Londra. Ne făcea tot felul de greutăți. Așa că am fost trimis ca să-l liniștesc.

— Și, pînă la urmă, n-a mai făcut ce-a vrut ?

— Noi așa am crezut. Dar am descoperit apoi că tot ce a vrut el a ieșit, pînă la urmă. Așa cum ți-am spus, era arogant.

— Ați mai avut de-a face cu el, după ce s-a întors în Marea Britanie ?

— Nu, absolut deloc. Am făcut tot ce-am putut să scap de el — spuse zîmbind trist. Și a fost promovat, trecîndu-se peste mine, așa cum se întîmplă adesea la noi în SIS. Se pare că ne plac băieții care nu se țin de regulament. Atîta vreme cît se-ntorc acasă cu bucata de slănină, li se iartă orice. Din acest motiv îți pierzi dumneata vremea cu mica lui aventură, acum.

— De ce credeți c-a dispărut ?

— Indiferent de motive, cred că așa i-a convenit.

— Domnul Seymour crede c-a dezertat. Zicea că toți credeți la fel, dar nu vreți să recunoașteți.

— Seymour ar trebui să vorbească numai pentru sine.

— Dumneavoastră credeți c-a dezertat ?

— Nu. Acesta-i ultimul lucru la care m-aș gîndi. Știe prea multe despre Uniunea Sovietică și despre KGB, ca să dorească să-și petreacă restul zilelor acolo.

— Dar viața lui particulară ?

— Ce-i cu ea ?

— Bani, sex, familie ?

— Cu siguranță nu era ceea ce se numește un cheltuitor. Ca majoritatea agenților, trăia din bonificații, iar salariul și-l vărsa în bancă. În ceea ce privește sexul, nu se poate spune că exagera. Nu că ar fi fost imun la fetele drăguțe, dar bănuiesc că nu făcea din asta o pasiune. Și-apoi, era căsătorit.

— Și familia ?

— Nu se poate vorbi de o familie, ci doar de o soție.

— Ați cunoscut-o ?

Macleod privi spre fereastră, apoi spre Thornton :

— Am întîlnit-o de vreo două ori.

— Cum era ?

— Foarte drăguță și mult mai tînără ca el.

— E posibil să fi avut influență asupra lui ?

— Aș zice că invers. Depindea întrutotul de el. Era, în ochii ei, un fel de Făt-Frumos.

— Pot să vă întreb despre casa de la Wadhurst ?

— N-am știut de existența ei, pînă acum cîteva zile.

— De ce mi s-a interzis s-o văd ?

Macleod îl privi sincer surprins :

— Da ? Habar n-am avut de acest incident.

— Domnul Hallam mi-a spus că sub-comitetul nu a fost de acord cu vizita mea acolo.

— Să știi că pe mine nu m-a consultat nimeni, în acest sens. Dar nu m-aș fi opus dorinței lui Hallam.

— De ce ?

— Pentru că asta nu e problema mea, ci a lui Hallam. Dacă el nu voia să-ți bagi nasul, avea motivele lui.

— Lucrul acesta nu-mi ajută cu nimic, în cercetarea mea.

Macleod se ridică zîmbind strîmb :

— Ai să vezi că multe de felul acesta se vor întîmpla, băiete. Cînd scheletele încep să facă gălăgie în dulap, cei de la SIS închid ușile ! Mă tem că trebuie să te dau afară acum. Mai am o întîlnire.

Și Thornton avu sentimentul că Macleod închidea și el ușa dulapului în fața lui.

Thornton își propusese să-l întîlnească pe Smallwood în afara instituției, de obicei la cofetăria din gara Victoria. Dar, în ziua aceea, se întîlniră la cafeneaua de la Hilton, la o gustare.

Smallwood lăsă ceașca de cafea pe masă :

— Am făcut o scurtă excursie la Wadhurst, în week-end-ul ăsta. Și a fost tare interesant.

— Ai fost să vezi casa ?

— Nu. Am trecut pe la niște agenți imobiliari. Le-am spus că vreau ceva drăguț. Mi-au arătat cîteva case, dar le-am povestit că am văzut un imobil frumos, numit „Little Croft" cînd am venit în sat. N-au ceva asemănător ? Poate chiar „Little Croft" ?

— N-o mai lungi atîta, Tom. Ce-ai descoperit ?

— Primul tip s-a uitat prin hîrtii și a descoperit că aparținea unui domn Fisher. I-o vînduse chiar el, cu trei luni în urmă. Și nu credea că domnul Fisher ar fi fost interesat s-o vîndă. Am notat, atunci, detalii despre alte case.

Al doilea tip era mai tînăr și mai în temă. Cunoștea toate proprietățile din împrejurimi. Despre „Little Croft" auzise că fusese de vînzare, cu cîteva luni în urmă. Le telefonă proprietarilor și i se spuse că nu era de vînzare. Dar, în vreme ce eram și eu acolo, a sunat un tip și i-a spus că s-a vîndut. El i-a cerut detalii. Omul lucra la Registrul funciar din Tunbridge Wells și înregistrase vînzarea casei „Little Croft", cu trei luni în urmă. Nu-și amintea numele cumpărătorului. Dar mi-a îndicat numele notarilor care au perfectat vînzarea. Amicul meu avea o prietenă printre funcționarii de acolo și mi-a promis că va întreba care-i situația. M-a costat o masă cam scumpă, dar am aflat că imobilul fusese al lui Fisher, dar, la trei zile

după ce acesta îl cumpărase, fusese vîndut lui Sir Arthur Beagley, KCB.

— Cine, naiba, e acest Sir Beagley ?

— Sir Arthur este unul din capii Agenției de Servicii Imobiliare a Majestății Sale și... — făcu el o pauză, pentru a crește efectul — ... a cumpărat casa de la domnul David Fisher cu zece mii de lire mai mult decît dăduse acesta, cu cîteva zile în urmă — adăugă Smallwood, servindu-se cu încă un pișcot. Ce-ai de gînd să faci cu aceste informații, Thornton ?

— Ce să fac ?

— M-am gîndit la asta, tot week-end-ul. Din tot ce ți-am povestit, reies două lucruri.

— Zi-i mai departe.

— Mai întîi, se pare că cei de la SIS i-au înlesnit lui Fisher afacerea. Zece mii de lire, e ceva ! Și fără taxe.

— Și al doilea ?

— Al doilea este că cineva își bate joc de noi.

— De ce-ar face-o ?

— Cred că nu vor să dăm de amicul Fisher. S-ar putea, chiar, să știe unde e.

— Atunci, de ce m-au mai amestecat ?

Smallwood ridică din umeri :

— Ca să consemneze în acte că s-au străduit să-l găsească. S-ar putea să fie o încercare de a-l acoperi — zîmbi el. Nu poți să știi niciodată ce e-n mintea tipilor ăstora. Par niște școlari nevinovați, dar nu sînt deloc așa. Nici unul — suspină el. Știu asta din proprie experiență.

— Ai avut mai mult noroc în căutarea rudelor lui ?

Smallwood dădu din cap :

— Am văzut certificatele de deces ale ambilor părinți. Nu-i trăiește nici o rudă, sînt sigur de asta.

— Ai lucrat o vreme pentru Macleod, nu-i așa ?

— Da, am salahorit din cînd în cînd și pentru el.

— Cum se înțelegea cu Fisher ?

— Au avut cîteva scandaluri. Mai bine zis, Mac se înfuria teribil, iar Fisher părea uimit și amuzat, totodată. Dar se respectau reciproc. În felul lor, se plăceau.

— Cînd am stat de vorbă cu Macleod, mi-a spus cu totul altceva. De fapt, mi-a spus că nu-l plăcea deloc pe Fisher, lucru care contrazicea ceea ce-mi povestise mie Hallam. L-am întrebat pe Hallam cine a remarcat primul dispariția lui Fisher și mi-a spus că, probabil, Macleod a fost primul, pentru că Fisher nu a venit la partida de șah planificată.

— Așa cum spuneam, tipii ăștia sînt niște ticăloși. I-am văzut adesea pe Mac și pe Fisher împreună. Se înțelegeau foarte bine. Aveau diferendele lor, dar erau trecătoare. Mac n-a prea fost fericit cînd Fisher a fost promovat înaintea lui, dar s-a liniștit. Oricum, Fisher merita să fie promovat.

— În afară de tine, se pare că nimeni nu l-a avut la inimă pe Fisher.

Smallwood rîse :

— Probabil că nu l-au cunoscut atît de bine ca mine. L-am văzut în acțiune, sub presiune, și pot să spun că e tare ca piatra. Îl respect și îl și admir. Bineînțeles, ei s-ar putea să mintă, din motive știute numai de ei. Care-or fi acelea...

— Nu am găsit nimic neobișnuit în dosarele lui.

— Știu. M-am uitat și eu prin ele — zise Smallwood, rînjind. Cele care sînt interesante lipsesc, fii sigur. Nu au lăsat decît treburile de rutină. Știai că a mai dispărut o dată ?

— *Vrei să spui că nu e prima oară ?*

— Da. A lipsit vreo trei săptămîni.

— Nu mi-au spus nimic despre asta.

— Probabil credeau că știi.

— Ce s-a întîmplat atunci ?

— Pe vremea aceea, lucram pentru el. Eram la Hamburg. Cei de la Londra l-au trimis, pe neașteptate, într-o operațiune urgentă, la Berlin, mi se pare. A plecat cîteva săptămîni, apoi s-a întors și-a dispărut. Noi credeam că e la Londra, iar cei de acolo, că e la Hamburg. Pînă la urmă, ne-am dat seama că nu era nicăieri. Toată lumea a intrat

în panică, dar, după vreo zece zile, a apărut la Hamburg, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

— A dat vreo explicație ?

— La Hamburg, nu. Nici nu avea cui. El era șeful. Cred că le-a spus celor de la Londra că și-a luat un mic concediu și c-a omis să-i anunțe. Nu era genul de om care să uite ceva, dar, cum nu mai avusese concediu de vreo cinci ani, nu i-au zis nimic. Așa că s-a mușamalizat treaba.

— Unde locuia atunci ?

— Avea o casă în afara Hamburgului. În Blankanese.

— Cum era ?

— N-am intrat niciodată acolo. L-am condus acasă cu mașina de vreo două ori, o dată l-am luat de-acolo, dar nu m-a invitat niciodată să intru.

— M-ai mai putea duce acolo ?

— Da. Nici o problemă !

— Hai să dăm o fugă pînă acolo, să vedem.

Smallwood păru surprins, dar zise :

— Să comand bilete, la administrativ ?

— Da.

Cînd Smallwood aproape că ajunse la ușă, Thornton spuse :

— Stai puțin, Tom. Trebuie să mă mai gîndesc vreo două zile. Nu vreau să mă grăbesc și iar să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Bine ?

— Cum zici, căpitane ! Am să cercetez ceva hîrtii, pînă te hotărăști.

— Bine. Dar să ții legătura cu mine.

Smallwood zîmbi, pocni din călcîie și salută milităreste, în glumă, deschizînd ușa.

După plecarea lui Smallwood, Thornton rămase pe gînduri multă vreme. Încercă să pună în ordine tot ce aflase despre Fisher. Informațiile erau contradictorii : arogant, dar sensibil, singuratic, un ofițer operativ plin de succes, nu respecta ordinele, era deopotrivă iubit și urît, din aproape aceleași motive.

Smallwood știa mai multe despre Fisher decît ceilalți, pentru că îl văzuse în acțiune, nu de la un birou, din

Londra. Apoi, mai era casa de la Wadhurst, rapoartele lipsă, moartea reală sau falsă a soției lui, dispariția aceea, de la Hamburg. Și atitudinea contradictorie a celor din autoproclamatul subcomitet.

Dar nici pe Smallwood nu se putea baza prea mult. Dur și cinic cum era, părea tipul de om care-și supraestimează șeful, făcînd din el un erou. Iar părerile lui despre Hallam și ceilalți erau discutabile. Suspiciunea și cinismul îi caracterizau pe toți cei de la SIS, pentru că numai dacă erau astfel, își puteau salva viața, în anumite situații. Hallam și ceilalți nu erau chiar așa de răi, cum îi descria el. E adevărat, trebuiau să ia decizii dure, dar asta era slujba lor. Oricum, erau oameni cinstiți și morali, așa cum se cerea în profesiunea lor.

Dar, privind lucrurile în ansamblu, ceva nu mergea. Și nu știa ce. Ar fi fost fatal să tragă concluzii pripite. De fapt, nici nu avea ce concluzii să tragă, pentru moment. În orice operațiune, ajungi la un moment dat să nu mai știi încotro s-o iei și-atunci numai Dumnezeu te mai poate ajuta. Despicarea firului în patru putea să fie dăunătoare, în astfel de situații. Nu știa de ce, dar i-ar fi plăcut să discute despre problemele lui cu Penny. Nu putea, ca alți bărbați, să-i povestească bîrfa de la birou. Ea era singura care vorbea. Mai rău, însă, era faptul că ea se aștepta ca el să-i mai povestească, uneori, despre anumite personalități publice, atunci cînd îi arăta prin reviste cîte o fotografie a unor dezertori cu funcții înalte. Se minuna cum asemenea babalîci făcuseră pe Mata Hari a timpurilor moderne. Iar el nu făcea altceva decît să zîmbească și să dea din umeri. Se întrebă dacă Hallam îi povestea Gabriellei lucruri interzise.

Telefonă la teatru, s-o invite pe Penny în oraș, la masă, dar ea era în ultima săptămînă de repetiții și termina programul tîrziu. Auzi, prin receptor, voci și sunetul pianului cîntînd melodia ei. Totul părea cald și prietenos. Poate va veni s-o ia de la teatru, ca să-i insufle și lui puțin entuziasm.

16

După primul flux de informații de la SIS, în legătură cu activitatea profesorului Rîkov și cu fata, mai marii de la CIA începură să-și critice oamenii că nu fuseseră în stare să afle singuri aceste lucruri. Contraargumentul fu că erau lucruri de mică importanță care nu interesau CIA. Dar Westphal răspunsese că, atunci cînd vrei ceva, important e să afli.

După ce se așeză praful peste toate, ambele părți avură de învățat cîte ceva. Westphal înțelese că era înțelept să se folosească de poziția sa și să se ducă să stea de vorbă cu directorul însuși. Iar opoziția realiză că operațiunea „Aeolus", oricare-ar fi fost ea, avea destulă importanță, pentru a îi acorda mai multă atenție.

În nici două săptămîni, CIA reuși să stabilească un contact. În termeni profesionali, informația nu era de valoare, pentru că se rezuma la zvonuri. Totuși, furniza detalii despre viața de zi cu zi a fetei.

În acest timp, Westphal și Schaeffer discutau aprins despre răpirea ei. În final, Westphal fu de acord să facă propunerea directorului general.

Directorul de atunci fusese numit de Casa Albă pentru a înnoi aerul din această instituție și a depăși

puritanismul conservator care se instalase în rîndurile șefimii, de pe vremea administrației Carter. Cei din Marină nu aveau o părere grozavă despre el, dar politicienii erau de altă opinie. Directorul îl ascultă pe Westphal cu atenție, iar cînd acesta termină, își țuguie buzele :

— Ce șanse de succes avem ?

— Nu ne-apucăm de treabă, decît dacă sîntem siguri de succes.

— Îți dai seama că, dacă dăm greș, sovieticii ne mănîncă ?

— Da, domnule.

— Ai discutat lucrul acesta cu oamenii care se vor ocupa de răpire ?

— Da, domnule.

— Și-au spus că vor putea duce operațiunea la bun sfîrșit ?

— Dacă va exista coordonare, da.

— Am să discut cu omul să văd ce zice.

— Mai doriți și alte informații, domnule ?

— Nu. Cred că ajunge.

Pe agenda de lucru, înaintea operațiunii „Aeolus" mai erau alte patru subiecte de discutat. Președintele arătă spre dosarul de pe birou :

— L-am citit cu multă atenție — zise el, zîmbind trist. Nu-mi place deloc.

— Ați văzut ce tip de inteligență am putea obține. Nu vom mai bîjbîi să aflăm intențiile celor de la Kremlin.

— Da, am văzut.

— Vă temeți de repercursiuni, în cazul în care dăm greș ?

— Da. Dar mă tem și de repercursiunile în cazul că reușim.

— Fata nu e rusoaică. Încă are cetățenie germană.

— Îmi pare bine. Ca să fiu sincer, chestiunea asta cu parapsihologia mi se pare detestabilă. S-ar putea să am prejudecăți dar, pentru mine, n-are mai mare valoare ca un film de groază. Ca *Exorcistul*, de exemplu. Aceeași

porcărie. Nu mi-ar face nici o plăcere să susțin așa ceva în fața Congresului.

— Bine, domnule Președinte. Am să închid acest dosar.

— Aș dori, chiar, să faci mai mult de-atît, Joe. Ar fi bine să stopezi întreaga operațiune. Ai grijă ca băieții implicați în asta să nu fie dezavantajați, dar gata cu flecăreala. Nu e demn de America. Și mi se pare chiar o chestiune obscenă — suspină el. Și, dacă asta te consolează, voi pune pe cineva să vadă ce fac și cei de la Stanford.

Directorul se ridică :

— Vă mulțumesc că mi-ați acordat din timpul dumneavoastră.

— N-ai pentru ce. E normal să stăm de vorbă. Ce-ți mai face familia ?

— Bine, mulțumesc, domnule Președinte. Navighează cu toții, undeva, în golful Massachutsetts.

Președintele rîse :

— Ai grijă să nu se întoarcă cu accentul irlandezilor din Boston ! Nu pot să suport !

Întîlnirea directorului cu Schaeffer nu fu complicată. Președintele își spusese cuvîntul și nu încăpeau comentarii. Schaeffer era vizibil șocat că încercarea lui condusese la abandonarea întregii operațiuni. Dar era destul de vechi în meserie să știe că asemenea lucruri se puteau întîmpla. Atunci, trebuia să te retragi și să aștepți o schimbare de atmosferă.

— Cîtă vreme trebuie să închid acest dosar, domnule ?

— De azi înainte, operațiunea „Aeolus" nu mai există, Schaeffer. Rezolvă repede totul. Voi da ordin să ți se livreze plata pe șase luni înainte, pentru cheltuielile de închidere a operațiunii. E la discreția ta, cum îi împarți. Vreau să răsplătești pe toată lumea cum se cuvine, înainte de a mușamaliza totul.

— Vă mulțumesc, domnule.

— În ceea ce te privește, vei primi altă funcție. Vei fi promovat.

— Vă mulțumesc, domnule.

Lucră jumătate din zi în biroul său, apoi luă avionul spre San Francisco. Pe măsură ce se apropia, își dădu seama că Siwicki va fi o problemă. Directorul avusese grijă să nu-l citeze prea mult pe Președinte, dar menționase expresiile „nedemn de America" și „obscen", ca să se asigure că Schaeffer își dădea seama de iminența hotărîrii. Gîndindu-se la Siwicki, Schaeffer realiză că era și-așa destul de deprimat ca să-i mai spună și remarcile Președintelui. Oricum, Schaeffer știa din proprie experiență că, atunci cînd aduci o veste rea, e bine să intri în detalii, altfel lucrurile pot lua o întorsătură nedorită. Schaeffer își propuse să se descurce la fața locului.

Cînd ajunse, Siwicki nu era acasă. Unul din servitori îi spuse că se dusese să vadă un prieten la Stanford și Schaeffer bănui că încearcă să pătrundă și acolo, să vadă dacă e vreo șansă. Și dacă asta voia, atunci îl va ajuta cît va putea.

Era aproape ora unu cînd se întoarse Siwicki. Intră grăbit în casă, văzînd mașina închiriată, dornic să afle noutățile.

— Bună — zise el, zîmbind. Am presimțirea că-mi aduci vești bune, Schaeffer.

„Trăiască parapsihologia !", gîndi Schaeffer, dar reuși, totuși, să zîmbească relaxat.

— Ce mai e pe la Stanford ?

— Nu-și mai văd capul de treburi, după cum spune prietenul meu.

— Ți-ai făcut vreun plan să lucrezi pentru ei ?

— Mi-ar plăcea, dacă nu ne iese pasiența.

— Am primit ordine de sus să stopez întreaga operațiune.

— Asta ce-nseamnă ?

— Se fac economii mari, pentru moment. Și operațiunea noastră e una din victime. Se suspendă pe timp nedefinit.

— În ciuda a tot ceea ce le-am dat ?

— Mă tem că da. Și-acum, că Martinez a murit, nu le mai putem oferi nimic.

— Dar cum rămîne cu fata aia ? Cu planul de răpire ?

— Asta nu se acceptă, din motive politice. Cu un nou tip la Kremlin, vor să aștepte să vadă cum vor ieși negocierile. Și nu se va întreprinde nimic din ceea ce i-ar putea supăra.

— Și eu ? Ce voi face ?

— Dacă vrei să te duci la Stanford, te voi ajuta. Dacă preferi să lucrezi ca neurolog consultant la Operațiuni Clandestine, de asemenea. Vei primi plata pe trei luni, fără impozit, și orice referințe dorești.

— În cît timp trebuie să mă hotărăsc ?

— Pînă mîine dimineață, cînd vom sta din nou de vorbă.

Siwicki optă pentru Stanford, contrazicînd, astfel, presupunerile lui Schaeffer. Dar, își zise el, un om care preferă activitatea academică celei de la CIA nu reprezintă cine știe ce pierdere pentru Langley.

În ciuda simțămintelor sale, Schaeffer se făcu luntre și punte ca Siwicki să fie primit la Stanford și să aibă aprobarea unor oameni influenți de la CIA. Sigur, lucrul acesta nu fu pe placul celor de la SRI.

Siwicki se instală repede, se mută într-un apartament confortabil din Palo Alto și fu introdus într-o echipă care cerceta datele intuitive.

Schaeffer fu mutat într-un alt birou, iar vechea încăpere în care lucrase fu curățată și redecorată cu totul, ca și cum cineva s-ar fi temut să nu se contamineze, prin simpatie. Răspundea acum de rapoartele agenților din blocul de la Varșovia, ca șef al acestui departament. Avea în subordine o secretară și doi funcționari. După cîteva zile, se simți ușurat că scăpase de misterele minții omenești. Era conștient de utilitatea cercetărilor din acest domeniu, dar nu se simțea în largul său acolo. Nu era o muncă pentru un adevărat bărbat.

17

Anna Jaeger se uită la scrisoarea de mînă de pe biroul ei, apoi luă telefonul și formă numărul lui Rîkov. Acesta răspunse personal.

— Profesore, sînt Anna. Anna Jaeger.

— Ce bine îmi pare că te-aud !

— Am primit o scrisoare de la soțul meu, tatăl lui Uschi. E în Berlinul de Est. Ar dori s-o vadă, dar nu-i place să călătorească. Întreabă dacă e posibil să vină să-l viziteze vreo cîteva zile — spuse ea și se opri o clipă. V-ar conveni lucrul acesta ?

— Desigur, desigur.

— Mă gîndeam așa, cam într-o lună. În jurul sărbătorii de 1 Mai.

— Cînd hotărîți voi, draga mea. Nu e nici o problemă. I-ai spus deja ?

— Nu. Am să-i spun diseară.

— Cred că va fi foarte bucuroasă. Vorbește adesea despre el.

— Mulțumesc pentru înțelegere.

— Cu multă plăcere. O să-i facă bine o scurtă vacanță.

Pînă la urmă, planurile lui Uschi trebuiră să fie schimbate ca vizita să aibă loc cu șase săptămîni mai devreme. Între

timp, apărură emoțiile pregătirilor de călătorie : pașaport, permise, schimb de bani, și chiar o sumă de ruble în plus, pentru cadouri și haine noi. Servitorii făcuseră glume, spunînd că pregătirea acestei călătorii în Berlinul de Est costa cît cea pentru lansarea satelitului Sputnik I.

Singura persoană imună la toate aceste agitații fu bătrînul care mătura curtea, aducea lemne pentru sobe și avea grijă de grădină. Tot el făcea și reparații pe lîngă casă : instalații, grădinărit și desfundarea diverselor conducte. El nu stătea niciodată la bîrfă cu ceilalți servitori și vorbea rareori. Unii spuneau că e înapoiat mintal, dar el își făcea treaba conștiincios și executa orice i se cerea. Nimeni nu știa exact de ce naționalitate era. Vorbea prost rusește și o rupea pe germană. Oricum, nimănui nu-i păsa de el. Era total inofensiv.

De fapt, era polonez. Fusese luat prizonier cînd rușii ajunseseră, în sfîrșit, la Varșovia. Îl încărcaseră împreună cu alții într-un tren, ca pe vite, și ajunsese într-un lagăr de lîngă Novosibirsk. Și, la fel ca toți ceilalți, muncise la construcția de drumuri, la defrișarea pădurilor, aproape zece ani. Cînd li se oferi posibilitatea să se întoarcă în Polonia, el refuză, neavînd nici un motiv să mai plece. Pe vremea aceea, știa ceva rusește, așa că într-o zi ieși din lagăr și se îndreptă spre oraș. La Novosibirsk erau mulți străini, așa că se pierdu repede în rîndurile lor. Exista și un așa numit ghetou al polonezilor, în oraș. Pe două sau trei străzi, se vorbea mai mult poloneza, decît rusa. Inevitabil, se afla acolo și o piață neagră și se implică și el în acest comerț : colportarea mesajelor, negocieri de alimente și alcool.

Doi polonezi conduceau această piață. Unul din ei îi spusese despre noul oraș care fusese construit pe malul celălalt al fluviului. Acolo, erau multe posibilități de lucru. Bătrînul putea să cîștige mai mult decît în oraș. Așa că, văzîndu-l că ezită, polonezul îi spuse nu numai că va fi plătit pentru munca sa, ci și că îl va răsplăti el însuși. Îi făcuse cu ochiul și rînjise. Voia anumite informații. Îi va spune el despre ce era vorba.

Bătrînul se gîndi vreo două zile, înainte de a-i da răspunsul. Polonezul era sigur că acesta va face tot ce-i va cere. Ceea ce-i oferea era irezistibil. Bătrînul avea să cîştige într-o zi mai mult decît cîştiga, de obicei, într-o săptămînă. Dar va creşte ştacheta gradat. Nu voia să trezească suspiciunea. Polonezul nu era un bun psiholog. El avea convingera că toţi cei din ghetou erau la fel de lacomi ca el. Singura diferenţă era că se mulţumeau cu mîncare şi cu ceva ruble. Banii lui luau calea băncilor elveţiene.

Aşa cum se întîmplă cu mulţi oameni greşit judecaţi de semenii lor, bătrînului nu-i păsa de toate aceste dedesubturi. Aşa cum i se ceruse, se duse la Akademgorodok, unde îşi făcu treaba conştiincios şi ascultă tot ce se discuta în jurul lui. Începînd cu însemnările rămase neşterse pe o tablă dintr-un laborator şi pînă la bîrfele despre relaţiile amoroase adulterine — totul intra în sfera de interes a polonezului. Nu realizase niciodată că bătrînul ştia exact la ce foloseau aceste informaţii. Iar motivaţia lui nu erau, în nici un caz, banii, ci amintirea tinerei sale soţii violate de trei mongoli din infanteria pe care Zuhov o trimisese să elibereze Varşovia. Mai avea, încă, pe trup urmele cizmelor lor, care îi frînseseră coastele. Din acest motiv, nu se mai întorsese în Polonia. După ani de indiferenţă faţă de propria-i soartă, avea, în sfîrşit, ocazia să se răzbune pe ruşi.

Şi toate aceste informaţii furnizate de bătrîn despre activitatea comunităţii de la Akademgorodok şi despre viaţa tinerei Uschi Jaeger ajunseră, în final, la Langley, Virginia.

Metodele polonezului erau diverse şi numeroase. Dacă era riscant să trimită pe calea obişnuită informaţii omului său de la Moscova, se găseau alte mijloace. Intermediarii erau relativ inocenţi, ştiind că fac transporturi pentru piaţa neagră. Se mulţumeau cu fructele şi legumele primite şi încheiau, în felul acesta, verigile care lipseau.

Dacă ar fi ştiut că fac parte dintr-o reţea de spionaj, s-ar fi speriat foarte tare.

Omul din Moscova era maistru de scenă la Bolşoi Teater. Un adevărat expert în aranjamente, el făcea rost de bilete, în schimbul unor bunuri de strictă necesitate. Făcea tot felul de tranzacţii, care să-i aducă profituri de mai mult de două-trei sute la sută. Ultima verigă a lanţului era un tehnician de la secţia de întreţinere a postului Radio Moscova. Culegea mesajele codificate de trei ori pe săptămînă. Uneori, ascunse sub o bancă de pe malul rîului Moscova, în spatele parcului Gorki. Alteori, din cîte-o ladă de gunoi amărîtă, din gara Pavlersky, din Piaţa Lenin. Iar în cazuri de urgenţă maximă, se întîlnea cu americanul prin cîte-o toaletă de la circul de pe bulevardul Ţventoi. Cu excepţia bătrînului, nici unul din acest lanţ nu făcea această treabă din motive ideologice. Lăcomia era singura lor motivaţie.

Informaţia în legătură cu Uschi Jaeger era deja veche de cinci zile, cînd ajunse pe masa lui Schaeffer, alături de alte rapoarte. Cînd o citi, îşi dădu seama că era o ocazie excelentă pentru răpirea fetei.

Distanţele în timp şi spaţiu îţi dau o perspectivă mai bună asupra lucrurilor, aşa că Schaeffer realiză abia acum importanţa informaţiilor furnizate de Siwicki şi de Martinez. Pătrunseseră mental într-una din cele mai importante instalaţii secrete din Uniunea Sovietică. O descriseseră în detaliu, dînd o imagine exactă a ceea ce pînă atunci nu fusese decît un zvon nesigur : sediile şantierului din Urali, baze de testare a rachetelor fuseseră prezentate ca şi cum le-ar fi avut în faţa ochilor. La început, toţi fuseseră încîntaţi de această realizare ; apoi, însă, o luaseră ca pe ceva normal, de parcă informaţiile le-ar fi fost furnizate de computere sau de arhivă. Ca şi cum li s-ar fi cuvenit. Le convenea să păstreze secretul acesta : un experiment diletant, pe coasta de vest. Dacă succesul ar fi fost recunoscut aşa cum se cuvine şi dacă superiorii ar fi fost

informați mai bine, poate că directorul însuși ar fi fost nerăbdător să o aibă pe fată de partea lor.

În ciuda atitudinii sale de militar în rezervă, Schaeffer nu se lăsă pradă dezamăgirii și, în vreme ce se uita la o reluare a *Filierei Franceze* la televizor, ajunse la concluzia că singurul de condamnat fusese el. Nu făcuse nimic pentru a promova importanța muncii lui Siwicki și a lui Martinez. Acceptase, doar, sfaturile celorlalți să țină totul sub tăcere. Nu fusese un sfat bun, iar el înghițise nada. Lor le convenea. Erau invidioși. În felul acesta, operațiunea „Aeolus" nu primise niciodată recunoașterea pe care o merita.

Dacă ar fi făcut ce trebuia, cei de la Washington ar fi putut pătrunde în mintea noului președinte sovietic și nu și-ar mai fi pierdut vremea cu estimări și presupuneri, în legătură cu intențiile rușilor privind dezarmarea nucleară și alte probleme politice. Fusese un prost și, poate, un laș. Stătuse de-o parte și îi lăsase pe Siwicki și pe Martinez să pară niște ciudați, în loc să-i prezinte ca pe niște adevărați eroi. Era timpul să repare lucrurile.

Trebui să caute în agendă numele britanicului. Îndată ce-l găsi, nu mai pierdu timpul. Se interesă telefonic dacă profesorul Clayton era la Londra. De fapt, vorbi chiar cu el și aranjă o întîlnire, fără să-i spună despre ce era vorba.

Folosindu-se de importanța funcției sale în Departament, reuși să facă o rezervare la avionul Concorde care pleca a doua zi dimineața, de la Dulles. Apoi, luă un taxi și se duse la London Hilton, unde închirie un apartament, pentru o săptămînă. Făcu un duș, se tunse, apoi îl aștepță pe Clayton și pe prietenul său.

Sosiră la opt fix, așa cum fusese aranjat. Schaeffer gîndi că profesorul arăta mai elegant și mai sigur pe el, așa, îmbrăcat în costum, al el acasă. După ce își strînseră mîinile, Clayton se întoarse să i-l prezinte pe cel cu care era :

— Dă-mi voie să ți-l prezint pe colegul meu, Bill Hallam.

— Încîntat de cunoștință, Bill. Nu vreți să luați loc ? — zise el, făcînd semn spre fotolii. Beți ceva ?

Clayton vru o bere slabă fără gheață, iar Hallam, o oranjadă. Schaeffer le oferi paharele și se așeză în fața lor.

— I-ai spus lui Hallam despre ce ți-am arătat în Statele Unite ?

— Da. L-am pus la curent, după ce m-am întors.

— Nu-i așa că nu aveți încă o astfel de cercetare, aici, în Anglia ?

De data aceasta, îi răspunse Hallam, făcîndu-l pe Schaeffer să presupună că el era șeful.

— Avem cîțiva psihologi care studiază materialele și rezultatele din alte țări, dar nimic mai mult.

— Aveți vreo informație în legătură cu ceea ce-au realizat sovieticii în această privință ?

— Nimic, în afară de faptul că investesc o mulțime de bani în cercetarea parapsihologică.

— Ați auzit de un anume profesor Rîkov ?

Hallam se uită la Clayton, care, la rîndul lui, se uită la Schaeffer.

— Am transmis informațiile în legătură cu el și cu o fată de naționalitate germană, pe nume Ursula Jaeger, acum cîtva timp.

— Și-ați auzit de Academgorodok ?

Hallam se uită din nou la Clayton, care zise :

— Da. Două din universitățile noastre au trimis oameni la seminarele de la Kiev, pe teme de psihologie criminală, și ei s-au întîlnit cu persoane din „Cetatea Științei" — parcă așa-i spun ei.

— La asta mă refeream, prieteni. Și vreau să discut cu voi despre Rîkov și despre fată. Cît timp îmi puteți acorda ?

Hallam ridică din umeri, zîmbind :

— Sîntem, la dispoziția dumitale, domnule Schaeffer.

Timp de o oră, Schaeffer le povesti tot ce știa despre experimentele telepatice, despre cele ce se petreceau în laboratorul lui Rîkov și despre ceea ce știa în legătură cu biografia fetei. Le reaminti și de informațiile pe care ei le transmiseseră la Langley. Apoi, le spuse despre lipsa lui

de fermitate și insistență în prezentarea realizărilor obținute de Siwicki, în Statele Unite.

Prezentă încetarea operațiunii „Aeolus" mai puțin definitivă decît era, dar recunoscu faptul că, pentru moment, CIA nu avea autorizația să continue experimentele parapsihologice. Totuși, e spera că starea aceasta de lucruri nu va dura la infinit.

Schaeffer juca tare, apoi le spuse că, dacă vor reuși să răpească fata, îl vor trimite pe Siwicki să lucreze cu ea, iar informațiile vor fi împărțite între SIS și CIA. De altfel, CIA va susține material o mare parte din experiment.

După ce-și termină expunerea, Schaeffer simți nevoia să bea ceva, dar se abținu, dorind să mențină aceeași atmosferă tensionată. Primul care rupse tăcerea fu Hallam :

— Spune-mi, Schaeffer, ce se întîmplă dacă fata nu vrea să coopereze ?

— Siwicki crede că va putea depăși asemenea inconveniente.

— Mai precis, cum ?

— E un băiat foarte plăcut și are experiența relației cu Martinez, care nici el n-a fost prea receptiv, la început. Crede că ar putea repeta experiența cu fata.

— Crezi că cei de la Langley și-ar da aprobarea ? Mă refer la șefi.

— Nu, domnule. Lucrul acesta se va petrece sub auspiciile departamentului Operațiuni Clandestine și șefii cei mari nu vor să știe de-așa ceva.

— Dar dumneata ești autorizat să faci așa ceva ?

— Da, domnule.

— Spui că mai avem patru săptămîni și cîteva zile, înainte ca fata să vină în Berlinul de Est.

— Mai exact, de-acum mai sînt patru săptămîni și trei zile.

— Deci, nu ne rămîne prea mult timp pentru a pregăti operațiunea.

Cum Schaeffer deschise gura să spună ceva, Hallam i-o luă înainte, continuînd :

— Oricum, e o cursă contra cronometru. Înainte de a-ți da un răspuns, voi sta de vorbă cu vreo doi colegi de-ai mei.

— Puteți să-mi spuneți în cît timp voi primi un răspuns, domnule Hallam ?

— Bineînțeles. Ne-am putea întîlni aici, mîine, pe la cinci după-amiază ? Îți convine ?

— Sînt la dispoziția dumneavoastră, domnule Hallam.

Hallam se ridică, apoi Clayton făcu la fel și, pe cînd se îndreptau spre ușă, primul din cei doi zise :

— Ne veți găsi cam închistați față de băieții vioi din Statele Unite. Trebuie să aveți răbdare cu noi, cînd vedeți că ne mișcăm cam încet.

— Vreau să subliniez, domnule, că, dacă vom reuși, vom avea un succes extraordinar. Iar dacă nu, vom considera că am pierdut ceva timp și niște bani, și-atîta tot !

Schaeffer îi conduse la lift și, cînd ușile se închiseră în urma lor, Hallam se uită la Clayton :

— „Puțin timp și niște bani" care să ne prindă în colimatorul celor de la ambasada sovietică. N-o să ne-o ierte.

— Dar și dacă reușim...

Hallam privi în jos, la pantofii lui mari, apoi la Clayton. Rosti liniștit :

— E incredibil, nu-i așa ? Să stai într-o cameră, la Hilton, și să citești gîndurile lui Gorbaciov. Ce lume, Clayton. Ce lume nebună, în care totul este posibil și fezabil. Îți poți închipui ce față va face Seymour, cînd îi vom povesti ? — zise el zîmbind.

Hallam le telefonă lui Macleod și lui Seymour să vină la Traveller's Club, să se întîlnească cu el și cu Clayton. În timp ce așteptau, Hallam rezervă o cameră privată, iar Clayton, una la Piccadilly Hotel pentru el și pentru Seymour.

Hallam le explică situația, iar Clayton prezentă partea științifică precum și posibilele recompense. Cînd terminară, Seymour zise liniștit :

— Doar nu vorbiți serios, nu-i așa ?

Hallam dădu din umeri :

— De ce nu ?

— Dacă nu reușește răpirea, îți dai seama ce repercursiuni vor fi ? Au să ne crucifice. Și pe bună dreptate.

— Cine să ne crucifice ?

— Parlamentul, presa, publicul, guvernul, Națiunile Unite, guvernele celor două Germanii și sovieticii. Nu știu cine n-ar face-o. Nimeni nu va îndrăzni să pună o vorbă bună pentru noi.

— Clayton, citește, rogu-te, lista cu oamenii noștri cărora Rîkov și fata pare-se că le-au citit gîndurile. Primul ministru, Secretarul de externe, oameni de știință, mai mulți miniștri, printre care și cel al apărării. De ce ar fi normal ca ei să facă așa ceva, și noi nu ?

— Nu mă refeream la asta, ci la faptul că trebuie să o răpim pe fată, în acest scop.

— Vrei să spui că e mai corect să omori opoziția, decît s-o răpești.

Macleod interveni în discuție privindu-l pe Seymour :

— Te temi de răpirea în sine, sau că nu va reuși ?

— Mă tem că e posibil să nu reușească.

Macleod ridică din sprîncene :

— Atunci, să lăsăm vorbăria și să discutăm răpirea.

Hallam suspină.

— Înainte de asta, spuneți-mi, nu-i așa că am căzut cu toții de acord că ar fi grozav să avem acces la astfel de informații ? Ce zici, Seymour ?

— Bineînțeles c-ar fi.

Hallam se uită la ceilalți doi care aprobară dînd din cap.

— Atunci, hai să discutăm despre răpire și despre precauțiile pe care trebuie să ni le luăm, în caz că dăm greș.

— Ai de gînd să-l anunți pe directorul general și pe ministru ?

Hallam scutură din cap :

— Bineînțeles că nu. N-o să știm decît noi patru, și cel care va face treaba.

Seymour întrebă :

— Cine va răpi fata ?

Hallam îl privi :

— Am pe cineva în minte, dar, mai întîi, trebuie să convenim asupra problemei principale. O facem sau nu ?

Macleod se uită la Clayton.

— Profesore, dumneata n-ai spus nimic. Şi ştii mai bine decît oricare dintre noi dacă merită sau nu.

Clayton tăcu cîteva momente :

— Nu garantez nimic, dar, din ceea ce-am văzut în Statele Unite, cred că Siwicki ar putea face multe. Ştim că fata şi-a dovedit puterile. S-ar putea să dureze pînă să se acomodeze, dar sînt sigur că Siwicki va avea putere de convingere.

Macleod spuse cu voce tare ceea ce gîndeau cu toţii :

— O vom lua-o înaintea americanilor şi a sovieticilor. În acelaşi timp o să întrecem şi KGB-ul. Ar fi o nebunie să pierdem şansa asta.

Seymour dădu din cap :

— Cred că ai dreptate — zise el şi se uită la Hallam. Cine-o să răpească fata ?

— Fisher este singurul în care am încredere.

— Unde e el acum ?

— În Hamburg.

— Ce face ?

— Conduce o operaţiune de infiltrare peste graniţă. Dar se poate ocupa de asta şi ajutorul lui.

Hallam se uită de la unul la altul.

— Şi să stabilim clar : noi, Siwicki şi Schaeffer vom fi singurii care vor fi la curent cu acest lucru.

— Şi Fisher — adăugă Seymour.

Hallam dădu din cap :

— Nu. El nu trebuie să ştie la ce avem nevoie de fată.

— Îi vei da mînă liberă de acţiune ?

— Bineînţeles — zîmbi Hallam. Îl cunoaşteţi şi voi pe Fisher la fel de bine ca mine. Chiar dacă i-am sugera noi vreun stil de acţiune, tot nu ne-ar asculta. Şi poate aşa trebuie să facă.

Mai stătură de vorbă vreo jumătate de oră, căpătînd tot mai multă încredere și entuziasmîndu-se.

Peste două zile, Fisher ateriza pe Heathrow și se întîlnea cu Hallam. Folosiră unul din birourile speciale de la aeroport, pentru a discuta operațiunea. Hallam îi dădu fotografia fetei, i-o descrise și-i spuse data cînd fata planificase să sosească în vizită la tatăl ei. I-l descrise pînă și pe tatăl ei, spunîndu-i și adresa din Berlinul de Est.

Fisher ascultă în liniște și, la sfîrșit, nu avu decît două întrebări.

— Cînd mi se va spune precis data și ora la care sosește ?

— Nu știu sigur. Probabil, săptămîna viitoare.

— Și ce ecouri vor fi după răpirea ei ?

— Nici unul, în public. Dar KGB-ul și est-germanii o vor căuta cu disperare, după ce vor observa că n-a ajuns la tatăl ei.

— Am un avion spre Hamburg, peste o oră. Mai ai nevoie de mine ?

— Nu. Du-te și ia-ți bilet, apoi să mîncăm ceva la restaurant.

— Nu mi-e foame — zise el, ridicîndu-se. Aștept să iei legătura cu mine. Pe curînd.

În vreme ce se întorcea la Londra, cu taxiul, Hallam se întreba cum e oare să fii un om ca Fisher. Atît de bun, dar și plin de sine. Dur, dar și extrem de vulnerabil. Era exemplul viu care infirma spusele lui John Dorne cum că omul nu e o insulă. Era curios cum se descurca Fisher cu femeile. Era un bărbat bine și avusese mai multe iubite, dar nici o legătură nu durase prea mult. Dar, ceea ce era mai ciudat, ele se mai gîndeau la el cu dragoste și după ce se despărțeau. Cel puțin așa vorbea lumea. Cu siguranță, avea mare trecere la femei. Nu numai pentru că arăta bine, dar era și foarte independent și stăpîn pe sine. Nu avea nevoie de sfatul nimănui. Un om întreg. Un om pe care te puteai baza.

18

Thornton fu surprins să primească un telefon de la Padstow, la birou. Și chiar și mai surprins, cînd acesta îl întrebă dacă pot să se întîlnească urgent. Padstow sugerase să se vadă spre seară, la Connaught. Thornton îl întrebase despre ce era vorba, dar Padstow spusese că era ceva personal. Thornton fu de acord să se întîlnească la ora șase.

Thornton sosi cu zece minute mai devreme dar îl găsi pe Padstow deja acolo. Îl întîmpină și îl invită să ia loc pe un fotoliu, apoi comandă ceva de băut. Pentru el, un Glen Livet și pentru Thornton un Perrier. Cînd chelnerul le aduse paharele, Padstow se aplecă în față :

— Ce bine îmi pare că ai venit ! Îți sînt recunoscător.

— Nu-i nici o problemă.

— Probabil că te întrebi de ce vreau să stăm de vorbă.

— Spuneai că e o problemă personală.

— Așa e, așa e — zise el și tăcu o clipă, privindu-l pe Thornton. Poți să-mi spui în ce moment ai hotărît să te desparți de Elaine ?

— Nu înțeleg. Ea a divorțat de mine. Pentru că voia să se căsătorească cu dumneata.

— Chiar așa ? Mie mi-a spus că dumneata vrei să divorțați și că va face ea primul pas, pentru ca să ți-o ia înainte. M-a făcut să mă simt vinovat.

— N-am avut nici o discuție despre divorț. Pur și simplu, am primit citația acasă.

— Ai încercat s-o convingi să stea cu dumneata ?

— Nu.

— De ce nu ?

— Îmi convenea. Mă săturasem.

— E destul de neplăcut să te întreb așa ceva, dar ce făcea cînd era cu dumneata ?

— Cred c-ar fi bine să-mi spui de ce îmi pui aceste întrebări.

— Pentru că m-am săturat și eu. Vreau să divorțez.

— Din ce motive ?

— În mod normal, ar trebui să spun că nu ne mai înțelegem. Dar nu sîntem căsătoriți de multă vreme și va trebui să conving Curtea de comportamentul ei necorespunzător.

— Dacă a rămas tot cea pe care o știu, nu e greu de demonstrat așa ceva.

— Nu s-a schimbat deloc, crede-mă. În primele cîteva luni, a fost foarte drăguță. Auzisem tot felul de lucruri, de pe vremea cînd era căsătorită cu dumneata, dar m-am gîndit că fie nu-ți păsa de ceea ce făcea, fie că se comporta astfel tocmai din cauza indiferenței dumitale. Mi-a spus că se simțea singură, pentru că o neglijai.

— N-am neglijat-o, dar s-ar putea să se fi simțit singură. Cu slujba mea, sînt mereu plecat. De cele mai multe ori, pe neașteptate.

— Te supăra ceea ce făcea ?

— Bineînțeles. Am încercat să o opresc, pînă mi-am dat seama că e imposibil.

— Tot asta am pățit și eu, Thornton. Crede-mă, am încercat totul. Dar nimic n-o poate schimba.

— Ai avut dovada infidelității ei ?

— O, Doamne-Dumnezeule, da ! Acum vreo cîteva săptămîni, am vărsat ceașca de cafea la masă și mi-am

pătat costumul. M-am întors acasă, să mă schimb. Era în patul nostru, cu un francez de la Ambasada lor. Un tip cu cinci ani mai bătrîn ca mine. Și-au mai fost și alții. Lipsea nopți întregi, făcîndu-mă să mă gîndesc la tot felul de accidente. Vreau să-ți spun că era un coșmar. Mai bine n-o întîlneam niciodată pe cățeaua asta !

— Mă tem că nu te pot ajuta cu nimic.

Padstow se foi în fotoliul său și Thornton își dădu seama că se simte, oarecum, vinovat.

— De fapt, m-am gîndit c-am putea conlucra.

— În ce privință ?

— Avocatul meu mi-a spus că șansele de reușită vor fi mai mari dacă voi demonstra că a avut același comportament și în căsătoria anterioară.

— Și ?

— Și ai putea să vii ca martor sau să dai o declarație în acest sens, zise el, rîzînd nervos. Nu-ți cer să spui minciuni, bineînțeles ! Doar prin ce-ai trecut.

— Nu cred c-ar arăta grozav în fața Curții ca un bărbat să depună mărturie împotriva fostei soții.

— Lucrul acesta te-ar putea ajuta în legătură cu fiul tău, Jamie.

— Cum ?

— Cu mărturia mea și-a dumitale, ai putea s-o dai în judecată și să ceri să-l iei în custodie.

— Jamie e și fiul ei, la fel ca și-al meu. Și n-am pretins custodia cînd am divorțat.

— Crezi că e mamă bună pentru băiat ?

— Nu e ideală, dar, în felul ei deosebit, îl iubește.

— Cum îi va putea oferi un cămin potrivit ? Poți să-mi spui ?

Thornton inspiră adînc.

— Domnule Padstow, ceea ce se va întîmpla cu Jamie depinde de o mulțime de factori. Dar în nici un caz de mărturia mea împotriva mamei sale. Realmente, îmi pare rău că aveți probleme familiale. Sînteți, cu siguranță, tracasat și trist că lucrurile au luat o astfel de turnură. Dar lasă-l pe avocatul dumitale să se ocupe de caz, fără ajutorul

meu. Sînt sigur că va face tot ce trebuie. Acum, trebuie să plec — zise el după o pauză, ridicîndu-se. Îți urez mult succes. Din tot sufletul.

În vreme ce terminau de mîncat, ea îl ascultase cu atenție cum povestea despre întîlnirea cu Padstow și el simți că nu era de acord cu ceea ce făcuse.

— Ce crezi ?

Se uită la el, clătinînd ușor din cap :

— Nu știu ce să zic, Robbie, nu știu...

— Nu crezi că m-am comportat corect ?

— O, da, te-ai comportat foarte corect.

— Atunci, unde-am greșit ?

— L-ai lăsat pe Jamie pradă aiurelilor lui Elaine. L-ai lăsat cu o femeie isterică, nevropată. Știi mai bine decît mine cum e ea. Doar ai trecut prin experiența convietuirii cu ea. Dar n-ai făcut ceea ce trebuia pentru Jamie.

— Dar ea e mama lui, draga mea.

— Mamă înseamnă mai mult decît nașterea unui copil.

— Crezi că înseamnă să mă aliez cu Padstow ?

— Da, așa cred.

— Și ce-o să zică Jamie, cînd o crește, și-o afla că am depus mărturie împotriva mamei sale, în favoarea altui bărbat ?

— Și ce dacă ? Nu poate decît să-ți fie recunoscător pentru asta. Îi demonstrezi că l-ai iubit destul ca să lupți pentru el.

— Și dacă o iubește ? Sau îi place să trăiască împreună cu ea ? Copiii nu-și judecă părinții după cum o fac adulții.

— Nu se pune problema iubirii filiale. Chiar dacă va sta cu tine, poate s-o vadă și pe ea. Dar nu va fi nevoit să crească cu gîndul că trebuie să-și facă de cap în fiecare seară, lăsîndu-se pradă tentațiilor facile și tăvălindu-se în mocirlă, considerînd ăsta modul ideal de viață.

— Oricum, mă îndoiesc că tribunalul mi l-ar da în custodie. Ea e măritată și, în plus, e mama lui. Eu sînt burlac.

Penny îl privi minute întregi, așteptînd să continue. Pînă la urmă, renunță :

— Mîine seară e ultima repetiție. Ți-am adus o legitimație de presă. E deasupra șemineului — zîmbi ea. Hai, sus capul ! Nu mă lua în seamă. Am și eu ideile mele. Oricum, eu nu pot fi obiectivă. S-ar putea să nu am dreptate.

Săptămîna aceea păru să fie a telefoanelor bizare. În seara următoare, cînd se întoarse acasă, găsi un bilețel de la Penny. Îi telefonase Elaine. Voia să vorbească neapărat cu el. Îi spusese s-o sune la o prietenă de-a ei. Pe bilețel era scris și numărul de telefon.

Formă numărul și prietena i-o dădu pe Elaine. Voia să-l vadă urgent. Era disperată. Plîngea. Îi propuse să se întîlnească în holul hotelului Charing Cross. Nu era chiar mohorît, dar avea un aer demodat și solemn, și atît musafirii, cît și personalul erau tentați să vorbească în șoaptă. Acolo, ea nu și-ar fi putut da drumul. Nu era loc pentru cabotinism.

Lacrimile ei nu-l mai mișcau de multă vreme. Avea un talent înnăscut să plîngă și, în acest sens, avea mai multe stiluri : de la o lacrimă rostogolită încet pe obraz, la ochi încețoșați și suspine îndurerate.

Thornton se așeză la o masă de două persoane, lîngă fereastră. Peste zece minute, apăru și ea, dichisită și diafană, în verde-brotăcel, și mirosind fin și insinuant. Dar fardul nu-i putea ascunde roșeața ochilor și el își dădu seama că plînsese de-adevăratelea, nu cu mult timp în urmă.

Thornton se ridică și-i trase scaunul.

— Ce-ai dori să bei ?

— Mi-ar plăcea un Bloody Mary.

— Mă-ndoiesc că pe-aici s-a auzit vreodată de-așa ceva. Dar să vedem ce putem face.

Apăsă butonul din perete, apoi se întoarse spre ea.

— Nu pot să stau mult, Elaine. Sînt în drum spre teatru.

— Ticălosul ăla a luat legătura cu tine, nu-i așa ?

El zîmbi.

— Ce ticălos anume ai în minte ?

— Vorbesc de Padstow. Rahatul ăla. Am primit o solicitare din partea avocatului său, să stăm de vorbă. El mi-a spus că s-ar putea să depui mărturie în favoarea lui Padstow și că vei spune în fața Curții că sînt o nimfomană bețivă, pentru a susține afirmațiile lui Padstow.

— Continuă.

— A zis că s-ar putea să-l pierd pe Jamie, dacă nu mă port cum trebuie și că ai putea să mi-l iei tu.

— Ce înțeleg ei prin a te purta cum trebuie ?

— Să divorțez de Arthur, acceptînd o anumită sumă pentru întreținere.

— Ce sumă ?

— Două mii pe an, pînă mă căsătoresc din nou. Din momentul acela, ajutorul încetează.

— Ce i-ai spus avocatului ?

— I-am spus să se ducă dracului !

— Bun. Și-acum, spune-mi ce i-ai spus, de fapt.

Ea zîmbi.

— I-am spus că mă voi consulta cu avocatul meu.

— Cine e ?

Ea ridică din umeri și chicoti :

— N-am nici un avocat. Am vrut doar să vorbesc cu tine. Ai de gînd să faci ce vor ei ?

— Nu.

Ea se încruntă :

— De ce nu ?

— De ce să-l ajut pe Padstow ? Și de ce să mă amestec ? N-are nici o legătură cu mine.

— În afară de Jamie. Mi-a spus că te-ai putea prezenta din nou în fața Curții și, avînd în vedere comportamentul meu, cu siguranță că-l vei lua pe Jamie.

— Ei, și ?

— Și nu va mai sta cu mine.

— Dacă aș fi vrut acest lucru, nu aș fi procedat așa.

— Ce vrei să spui ?

— Adică, vreau să spun că avocatul lui Padstow minte. Soțul tău s-a întîlnit cu mine să discute această problemă — spuse el și se opri o clipă. Dar l-am respins.

— Știam eu că bășinosul ăla bătrîn minte.

— Cum îl cheamă ?

— Sir Nicholas, sau cam așa ceva. Logan. Sir Nicholas Logan. Mă dezbracă din priviri, de cîte ori stau de vorbă cu el.

Elaine avea impresia că toți bărbații vor să se culce cu ea. De zeci de ori îi spusese și lui același lucru. La început, lucrul acesta îl enerva, deși știa că nu era adevărat. Se supăra, pentru că ea gîndea așa. Acum, însă, i se părea patetică o astfel de aserțiune.

— Unde e Jamie, acum ?

— E cu mine, la prietena mea.

— Te-ai mutat de la Padstow ?

— Da. Acum două zile.

— Va trebui să plec.

Ea îl privi în față :

— Tu cum o mai duci, Robbie ?

— Bine.

Ea suspină :

— Îmi pare rău că te-am șicanat.

— Las-o baltă ! Ce-a fost a trecut.

— Îți mulțumesc că nu faci ce-ți cere Arthur. Probabil că te-a tentat ideea, din cauza lui Jamie.

El se ridică :

— Să-ți chem un taxi ? Îmi pare rău că n-au Bloody Mary. Aici e liniște, dar serviciul lasă de dorit.

Se ridică și ea, privindu-l intens :

— Sărută-mă, Robbie. De dragul a ce-a fost, mai demult, între noi. Așa, pe obraz.

El îi privi chipul frumos și zîmbi :

— Ai rămas la fel de drăguță.

Apoi, plecă.

Duminică îl duseră pe Jamie la Grădina zoologică și Penny Lambert se așeză pe o bancă, privindu-i pe cei doi, tată și fiu. Robbie îl ținea pe băiat pe după umeri și se uita la chipul băiatului care, la rîndu-i, îl urmărea pe îngrijitor cum arunca pești la foci. Se vedea clar cît îl iubea pe băiat. Robbie arăta relaxat și tînăr, zîmbea, aproape că rîdea. Și, totuși, era pregătit să-l lase pe Jamie mamei sale. Ticăloasa aceea nevropată și egoistă care aproape îl distrusese cu comportamentul ei meschin și lasă-mă să te las. Era sigură că aproape orice bărbat ar fi încercat să-și salveze copilul de viața lîngă o psihopată mincinoasă din fire.

El îi povestise de un incident. Odată, la o petrecere, ea plecase, fără să spună nimic, la Paris, cu un bărbat de-acolo. Se culcase cu el în noaptea aceea, și, a doua zi, se întorsese pleoștită, dar amuzată și încîntată de scandalul pe care îl produsese. Citise, cîndva, *În căutarea iubirii* și i s-a părut că e ea însăși o *femme fatale*. E drept, era foarte drăguță, dar avea instincte de curvă.

Se întrebă, o clipă, dacă nu cumva el o mai iubea pe Elaine, dar respinse acest gînd. Thornton o considera pe fosta lui soție o victimă. O victimă a eredității ei. Oricare bărbat ar fi urît-o, dar nu Robbie Thornton. El zicea că ura e un semn de slăbiciune și de eschivare. Nu trebuie să te ascunzi după deget, ci să-ți vezi și propria vină.

Într-un fel, îi admira consecvența în ceea ce privește sistemul său de valori. Cînd vedea slăbiciunea celorlalți, i se declanșa imediat un mecanism de protecție. Era ca un cavaler în armură. Oricum, se bucura că n-o privește ca pe-o gîsculiță.

Stătea în camera de baie micuță, ștergînd aburul de pe oglindă ca să vadă cum îi stau noii cercei. Cel din urechea stîngă era de forma unei inimi de plastic, mare și roșie, pe un inel aurit. În dreapta, o perlă modestă de cultură, într-o

floare galbenă, cam prea simplă. Făcută parcă să-și răspîndească dulceața în aerul de la Dorchester. Îi schimbă și își puse două steluțe strălucitoare. Întoarse capul, să-l privească. El stătea în singurul fotoliu pe care îl aveau, uitîndu-se la macheta unei locomotive într-un ambalaj de plastic. Se apropie de el, zîmbind :

— Asta ce e ?

El îi zîmbi, la rîndu-i, ridicîndu-și privirea :

— E o Hornby Dublo, „Ducesa din Atol", pentru Jamie. Cînd eram copil, mi-am dorit foarte mult așa ceva — adăugă el, rîzînd încet.

Ea își trase un scaun și se așeză, privindu-l.

— Cum așa ?

— Mi se părea tare frumoasă. Toate supapele acelea, strălucirea, culoarea — zîmbi el. Și cred că mă atrăgea atît, pentru că mi-era inaccesibilă. Visam să am și eu una. Și-acum mi-aș dori una, uneori...

— Povestește-mi de copilăria ta.

El ridică din umeri :

— Nu prea e nimic de povestit.

— Cum era tatăl tău ?

— Mi se pare că nu l-am văzut decît o dată. Era marinar comercial. Un tip vesel, căruia îi plăcea berea.

— Și mama ta ?

— Era foarte drăguță, dar nu se prea dădea în vînt după copii. Mai ales după mine.

— De ce crezi asta ?

— Pe la noi venea mereu cîte un bărbat. Un șir întreg de „unchi". Bănuiesc că îi cam stăteam în cale. Mă amenința mereu că mă dă de suflet cuiva sau că mă dă la casa de copii. Nu știa să se poarte cu copiii. Îi plăcea să iasă, tot timpul.

— Cine avea grijă de tine, cînd pleca ?

— Aveam eu singur grijă de mine — zise el și se opri o clipă. E timpul să plecăm. Am rezervat masa pentru ora opt.

19

Fisher luase un apartament de două camere la Schweizerhof care dădea spre Brandenburgerstrasse, peste drum de grădina zoologică și de parc. Lîngă fereastră erau două scaune confortabile. Fisher se așează pe unul din ele. Pe masă se aflau o mulțime de pașapoarte, un teanc de documente și o tavă cu un ibric de cafea, zahăr, frișcă, o ceșcuță și o farfurioară. După ce mestecă în cafea, cu ochii pe fereastră, își aprinse un Stuyvesant din pachetul roșu cu auriu de pe masă, de lîngă teancul de hîrtii manuscrise. Întinse mîna după ele, inhalînd adînc. Apoi luă calculatorul. Verificase planul de zeci de ori. Cronometrase, o săptămînă, fiecare porțiune de drum pe care aveau s-o parcurgă. Tot drumul va dura două ore, din momentul ieșirii ei din vamă, cu condiția să nu fie așteptată de nimeni. Dacă era, mai avea nevoie de jumătate de oră. Verifică punctualitatea cursei Moscova-Varșovia-Berlin și află că nu fuseseră întîrzieri în ultimele două săptămîni.

Cu un taxi ar fi ajuns mai repede, dar cu metroul era mai sigur. Nu vor putea discuta multe, cu zgomotul de acolo, așa că nu va fi nevoit să-i explice nimic, pînă nu ajungeau la Alexander Platz și la cafenea. Judy Miller și Miles Putnam vor fi deja acolo și îl vor acoperi.

Sună telefonul și el se ridică să răspundă. Era recepția. Cei doi musafiri sosiseră. Îi chemă sus, la el.

Adună toate hîrtiile, cu excepția a două pașapoarte de pe masă, și le puse în servieta veche din șifonier.

Cînd intrară Miller și Putnam, Fisher mai trase un scaun.

— Vrei să mai verificăm odată planul ?

Putnam dădu din cap.

— Am făcut-o, deja, astăzi. Cred că-ți dai seama că, dacă o așteaptă cineva și noi trebuie să ne interpunem, nu vom mai putea să te acoperim, nici la cafenea, nici la vamă.

— E-n regulă. Mi-am luat măsuri și în acest caz.

— Cine e fata asta ? Nu pare să fie din cele cu care sîntem obișnuiți.

În vreme ce vorbea, Putnam se aplecă să ia o țigară din ale lui Fisher. Acesta îi ignoră întrebarea.

— Nu uita să strecori bancnotele acelea în pașapoarte. De asemenea, nu treceți împreună.

Judy Miller zîmbi.

— Nu era o fotografie prea grozavă, dar seamănă cu Gretă Garbo, la tinerețe. Poate o nouă Ninocica ?

În ciuda stării sale de îngrijorare, Fisher îi zîmbi tinerei femei.

— Vrei să-ți fac un compliment. Tu semeni cu Garbo.

Ea rîse și Fisher zise liniștit :

— Ne vedem cu toții mîine.

Înțeleseră că erau liberi și, îndreptîndu-se spre ușă, femeia se întoarse și zise :

— Mult noroc.

Fisher făcu un semn cu capul și zîmbi imperceptibil. Apoi, își întoarse privirea spre fereastră.

Fisher folosi un pașaport american pentru a trece granița, apoi o luă pe jos spre Friedrichstrasse și o coti pe Leipzigstrasse. Se opri pe podul de la Mühlendamm și privi rîul, asigurîndu-se că nu era urmărit. O luă, apoi, pe străduțe lăturalnice spre Alexander Platz.

La gară, cumpără un bilet pentru Jannowitzbrucke, o stație. Ieși din gară și se opri în briza vîntului de primăvară ca să respire, înainte de a o lua spre malul rîului. După o jumătate de oră, se întoarse în gară și cumpără un bilet pentru aeroportul Schönefeld.

Tabela electronică arăta că zborul Moscova-Varșovia nu avea întîrziere. Avionul sosea în douăzeci de minute. Pe aeroport așteptau muncitori est-germani, să se întoarcă la Moscova, și familii întregi, pentru zborurile de la Praga și Budapesta, precum și pentru zborurile interne de la Dresda și Rostock.

Se uită la pasagerii care coborau din avioanele ce sosiseră deja, cum treceau prin vamă. Se părea că pînă și bagajele de mînă erau verificate cu atenție. O mulțime de polițiști urmăreau coada din vamă. Din cînd în cînd, transmiteau cîte ceva, prin radio. Prin ferestrele uriașe, puteai vedea toți pasagerii, care, după verificare, treceau printre bare metalice, spre cei care îi așteptau în aeroport. Nu era greu s-o repereze, imediat ce cobora din avion.

Intră în cofetărie și comandă o cafea. Fu tentat să se mai uite o dată la plan, dar își reprimă această pornire. Luase în calcul orice s-ar fi putut întîmpla. Aruncă o privire spre ieșire și îi văzu pe Judy Miller și pe Miles Putnam stînd de vorbă lîngă un șir de taxiuri. Fata avea un buchet de garoafe roșii în mînă. Păreau atît de relaxați și de naturali, cum rîdeau și discutau, încît nimeni n-ar fi bănuit că sînt altceva decît niște persoane oarecare, așteptînd niște rude sau prieteni.

Apoi, difuzoarele anunțară sosirea avionului de la Moscova. Așteptă zece minute, pînă să o pornească încet către ieșirea din vamă. În momentele următoare, văzu grupul care venea de la Moscova. Apoi, o zări pe ea. Era mult mai drăguță decît în fotografie, așa cum zîmbea și stătea de vorbă cu o stewardesă de la Aeroflot, pe cînd se apropiau de vamă. Răspunse la mai multe întrebări, în vreme ce funcționarul de-acolo îi răsfoia pașaportul. În final, i-l înapoie și ea se așeză pe una din băncile din vamă, cu geamantanul lîngă ea. Bagajele îi fură controlate

de o femeie cu o față urîtă, care dădu din cap și trecu la alt pasager, lăsînd-o pe fată să-și pună lucrurile la loc în geamantan.

Fisher respiră adînc, văzînd-o că se îndreaptă spre zona de recepție. Nu dădu nici un semn că se aștepta să fie întîmpinată de cineva, dar el avu răbdare pînă cînd fata se îndreptă spre stația de taxiuri sau spre metrou. Era mai înaltă decît se așteptase el și destul de elegantă. O ajunse din urmă chiar la ieșire :

— Uschi.

Ea era atît de concentrată, încît îi trebuiră cîteva momente să realizeze că fusese strigată. Se întoarse spre el.

— Uschi Jaeger ?

— Da — zise ea, neîncrezătoare. Cine sînteți dumneavoastră ?

— Vin în numele tatălui dumneavoastră — zise el, apoi făcu o pauză. E o mică problemă, așa că am venit să vă dau o mînă de ajutor.

Ea se încruntă :

— Ce s-a-ntîmplat ?

Fisher îi luă geamantanul și o invită afară :

— Hai să luăm trenul, spre oraș. Am eu bilete — zîmbi el. Ați avut o călătorie plăcută ?

Ea zîmbi :

— Da. Am băut și șampanie franțuzească.

El o luă de braț și o conduse spre stație.

— V-a plăcut ?

Ea rîse :

— Nu tocmai. Iar mama mi-a spus să nu beau lichide acidulate în avion pentru că-mi fac rău la stomac.

— Te simți bine ?

— Da. Mă simt excelent. Spuneți-mi, ce problemă s-a ivit ?

— Cînd ai vorbit ultima oară cu tatăl dumitale ?

— N-am vorbit. Acum zece zile, am primit o scrisoare de la el. Poate sînt două săptămîni...

— A avut un accident ușor. Nimic serios, dar trebuie să stea în spital pentru tratament.

Ea păru șocată :

— Ce s-a-ntîmplat ?

— A căzut pe scări. Și-a frînt glezna, așa că e în ghips.

— Putem să mergem direct la spital ?

— Vom lua o ceașcă de cafea în oraș și discutăm acolo.

Cum ajunseră pe peron, sosi trenul. Ea se așeză la fereastră, uitîndu-se la casele cu grădinițe aranjate, de-a lungul căii ferate. Cînd se apropiară de Karlshorst, ea se întoarse și zise :

— Are dureri ?

El o auzi cu greutate, din cauza zgomotului din tren. Dădu din cap :

— Nu chiar.

Ea stătea cu bărbia sprijinită în palmă, uitîndu-se, în continuare, pe fereastră. Și iată-i în mijlocul blocurilor de pe Warschaustrasse și de la Ostbahnhof. În sfîrșit, Alexander Platz.

În vreme ce se îndreptau spre scuar, el zise :

— Ai mîncat ?

— Da. Prea mult — rîse ea.

— Atunci, să bem o cafea și să facem planul.

Ea păru surprinsă, dar nu zise nimic. Fisher o conduse pe o străduță lăturalnică, apoi pe o alee și printr-un pasaj. Îi văzu pe Judy Miller și pe Putnam stînd într-un colț al cafenelei în care intrară. Se așezară la o masă de lîngă ușa spre bucătărie.

El comandă cafelele și se scuză. Se îndreptă spre toaleta bărbaților. Putnam îl urmă și, fără să-și spună un cuvînt, schimbară seturile de pașapoarte.

Se întoarse și se servi cu frișcă, uitîndu-se la ea.

— Mă tem că problema nu constă doar în glezna aceea.

— Spuneți-mi, atunci...

— Știi că e unul din oficialii partidului, nu-i așa ?

— Da, bineînțeles.

— A fost trimis în Berlinul de Vest să ducă un mesaj important și confidențial. Acolo a căzut pe scări. A leșinat și a fost găsit de un trecător, care a telefonat la salvare. A fost transportat la spitalul Wilmersdorf, la urgență. Acolo se află el, acum.

— Asta înseamnă că e în Berlinul de Vest, deci n-am să-l pot vedea.

Fisher dădu scurt din cap.

— Am tras niște sfori, Uschi. Te voi duce acolo, dar trebuie să ne întoarcem la punctul de frontieră înainte de a se închide, mîine. Ți-am rezervat o cameră într-un hotel liniștit și sper să aranjez ca tatăl tău să se întoarcă, mîine, cu noi, în Berlinul de Est — zise Fisher, oftînd. Nu e prea ușor, pentru că trebuie să folosim acte false. Dar am vorbit cu niște prieteni și mi-au spus c-au să rezolve problema.

— A făcut ceva ilegal ?

— Mă tem că da.

— Ce prostie să faci așa ceva !

Fisher zîmbi :

— N-avea de unde să știe că va cădea pe scări, draga mea. A făcut ceea ce i-a cerut Partidul.

— Și-atunci, de ce nu fac ceva pentru el ?

— Fac, draga mea, fac. De-aceea sînt aici.

Ea suspină :

— Am așteptat cu atîta nerăbdare să vină ziua aceasta ! Și-acum, s-a terminat totul.

— Hai, bea. Nu s-a terminat nimic. Să nu ne pierdem cumpătul.

— Ce-o să facem, acum ?

— Am în buzunar două pașapoarte. Unul pentru tine și unul pentru mine. Sînt pașapoarte englezești. Vom trece prin ceea ce ei numesc „punctul Charlie". Ascultă cu atenție ce trebuie să facem. E foarte ușor, crede-mă.

Îi explică procedura vreo cinci minute. Ea îi puse întrebări și el o lămuri, în legătură cu banii și cu planul lor.

— Mai ai vreo întrebare, Uschi ?

Ea dădu din cap.

— Mai bine nu veneam aici. Nu cred că voi sta toată săptămîna.

— Așteaptă să vezi cum te simți mîine. Ești gata ?

— Da, cred că da.

Porniră spre Alexander Platz și luară taxiul spre punctul vamal „Charlie". Nu avea rost să facă nici un ocol. Miller și Putnam se asiguraseră că nu fuseseră urmăriți.

Se alăturară unui grup de turiști. Primul trecu prin vamă Fisher și vameșul observă traducerea cărții lui Marx, *Studii din exil*, în ediția Penguin. După ce ajunse dincolo, o aștepta pe fată, zîmbind, văzînd-o cum se scotocea după bani. Și iat-o și pe ea în partea cealaltă !

El o luă de braț.

— Să luăm un taxi.

În mașină, ea se întoarse să se uite pe fereastră, în vreme ce treceau de aeroport, apoi se întoarse spre el, să-i vorbească. Deschise gura, dar el îi făcu un semn discret să tacă, arătînd spre șofer.

Pe măsură ce se înnopta, traficul devenea tot mai intens, așa că le trebuiră vreo douăzeci de minute să ajungă la scuarurile Alpental, Sorgenfrei și Roseneck — echivalentele germane ale parcului Dunroamin. Opri taxiul cam la o sută de metri de casă.

În vreme ce el vorbea cu șoferul, ea se uită în jur. Apoi, plecară și se opriră în fața unor porți mari, de fier. El scoase o cheie mare și veche și descuie.

O invită și ea intră, ezitînd pentru o clipă. Îl privi cum închide porțile la loc, apoi îl urmă pe aleea de pietriș spre casă. Se mai liniști, văzînd că le descuie ușa o femeie de vîrstă mijlocie.

Fisher spuse liniștit :

— Ea e domnișoara Makinen. E finlandeză, dar vorbește bine limba germană. Va avea grijă de dumneata, cît stăm aici.

— E casa ei ?

— Nu. Ea e cea care are grijă de casă. Hai, intră.

Fata intră în hol, iar Fisher îi aduse geamantanul.

— Să-ți arăt camera dumitale, Uschi.

Ea îl urmă, la etaj, într-o încăpere mare, cu mobilă veche, confortabilă. Pe noptieră se afla o vază cu flori și fereastra era deschisă. Vîntul unduia ușor perdelele de lasetă.

Fata se apropie de fereastră și privi în grădină. Era de două ori mai mare decît a caselor din jur.

Se întoarse încet spre Fisher :

— Mi-ați spus că voi sta la hotel, în noaptea aceasta.

— M-am gîndit că o să-ți placă mai mult aici. E mai confortabil decît într-un hotel.

Ea dădu gînditoare din cap :

— Ceva nu e în regulă.

— În ce sens ?

— Totul a fost pus la cale minuțios. Am fost așteptată. Aș vrea s-o sun pe mama.

— Telefonul de aici nu e conectat, Uschi.

— Trebuie să fie vreun telefon, pe stradă. Îl găsesc eu !

— Uschi, dacă te oprește poliția, vom fi arestați amîndoi. Pașapoartele noastre sînt false. O s-ajungem în pușcărie.

— Dar cînd ne vom duce să-l vizităm pe tata ? Ne pot opri și-atunci.

— La asta mă gîndesc și eu, acum. Trebuie să facem un plan.

Ea se uită lung la el, apoi zise :

— Nu vă cred. E ceva ciudat în tot ce se-ntîmplă. Mai bine mi-ați spune despre ce e vorba. Eu n-ar trebui să fiu aici, în Berlinul de Vest. E o nebunie. Așa cum ați spus și dumneavoastră, aș putea fi arestată. Oricum, am încălcat deja legea, folosind documente false. Eu n-am făcut în viața mea așa ceva — zise ea, dînd din cap. Vreau o explicație cinstită.

Fisher îi susținu privirile, cu intensitate.

— Ai să faci ce-ți spun eu, Uschi. Atunci, n-o să ți se întîmple nimic. Dar, te avertizez, dacă scoți piciorul de aici, te vor resta în cîteva minute. Ai comis o mulțime de ilega-

lități serioase și-ai să fii închisă. În cîteva zile, am să-ți pot spune ce se va întîmpla în continuare. Pînă atunci, fii cuminte și fă ce ți se spune.

Dintr-o dată, ea nu mai fu femeia dinainte. Se transformă într-un copil cu ochii plini de lacrimi și cu buzele tremurînd, cînd rosti :

— De ce-mi faceți asta ?

Și se întoarse, fără să aștepte vreun răspuns.

El mai dădu cîteva instrucțiuni scurte celei care avea grijă de casă. Era învățată să-i asculte ordinele. O adusese de la Hamburg, pentru că avea încredere în ea. Părea o adevărată moștenire de familie. Nu făcea parte din SIS, dar dovedise totdeauna multă solicitudine. Foarte puțin conștientă că se întîmplau lucruri ciudate în jurul ei, își vedea conștiincioasă de treabă, fără să-și pună întrebări.

Merse pe jos pînă la Ullsteinstrasse, de unde luă un taxi și se întoarse la hotel. Își mai prelungise ședererea acolo cu încă zece zile. Formă numărul direct al lui Hallam, dar i se făcu legătura la acesta acasă. Îi răspunse soția lui.

— Gabriella Hallam. Cine e la telefon ?

— Sînt Fisher, doamnă Hallam. Pot să vorbesc cu soțul dumneavoastră ?

— Bineînțeles. Așteptați un moment.

Se pare că era pe-aproape, pentru că Hallam luă receptorul imediat.

— Eu sînt. Cum a mers treaba ?

— Bine. Am primit pachetul.

— Excelent. Vreo problemă ?

— Cred că da.

— Ce ?

— Nu e de-a noastră. E foarte naivă și nesofisticată.

— Și asta ți se pare o problemă ?

— E tare supărată că nu-l poate vedea pe tatăl ei. Habar n-are ce se întîmplă, de-aceea e foarte îngrijorată. Aș zice, chiar speriată.

— Nu poți s-o liniștești ?

— Trebuie să știu care-i treaba. Nu fac decît să bîjbîi. Scenariul pe care i l-am prezentat e ridicol. Nu mai știu ce să-i spun. N-am decît să-ncep să vorbesc chinezește, altfel se prăpădește.

— Ești sigur că nu exagerezi, David ?

— Foarte, foarte sigur.

Urmă o pauză lungă, apoi Hallam zise :

— Am să-l trimit mîine pe profesor. El o să te pună la curent. Poți, apoi, să-i spui și ei ce s-a întîmplat. Folosește-l și pe profesor, dacă e cazul.

— Spune-mi ceva.

— Ce ?

— Va fi cu noi în permanență de acum încolo ?

— Da.

— N-o să-i placă asta. Nici un pic.

— Cu-atît mai rău pentru ea !

— Nu e decît un copil, Hall.

— Are douăzeci și doi de ani.

— Și cu toate astea, e un copil.

— Asta-i situația, prietene.

— Spune-i profesorului să vină direct la casa închiriată.

— Bine. Mă voi ocupa eu de tot. Altceva ?

Fisher oftă, ezită o clipă, apoi zise :

— Nimic. Mulțumesc.

După care închise.

— Ai dormit bine ?

Ea dădu din cap.

— Nu. N-am putut să dorm — răspunse, sorbind din ceașca de cafea și uitîndu-se la el. Dimineață , pe la cinci, am auzit o privighetoare. Puteți să vă imaginați, dimineața !

Și Fisher își dădu seama că vorbea ca să-și ascundă frica.

— Credeam că ele cînta numai noaptea.

— Da, de obicei, noaptea. A fost foarte frumos. Cunoașteți poezia lui Galici ?

— Mă tem că nu.

— Are un vers frumos în poemul *Noapte albă*.

— Spune-mi-l.

— Nu-l știu decît în rușește. Înțelegeți limba rusă ?

— Puțin. Mi-ar plăcea să-l aud.

Ea se aplecă puțin, închise ochii zîmbind și spuse, ca pentru sine :

„Acolo, departe, în inima de ceață
A nopții de-o primăvăratică albeață,
Privighetoarea vestește-al verii hotar
Cu glasul ei de tunet diafan."

Apoi, deschise ochii și îl privi nerăbdătoare :

— V-a plăcut ?

— Da. E foarte delicată — îi răspunse el, făcînd apoi o pauză. Ai o voce frumoasă pentru poezie.

Ea zîmbi :

— Nu știu rușește prea bine. Vă place poezia ?

— Nu prea o cunosc.

— Dar muzica ? Ce gen preferați ?

— Îmi plac lucrurile iubite de toată lumea : Elgar, Ceaikovski și Rahmaninov. Și jazz-ul — adăugă el după o pauză.

Ea zîmbi :

— De primul nume n-am auzit, dar se pare că sînteți un romantic. Dacă facem abstracție de jazz.

— Nu ești de acord cu jazz-ul ?

— Îmi place jazz-ul vechi, nu cel nou.

— Spune-mi o bucată de jazz care-ți place.

Ea rîse.

— Poate nu e chiar jazz, dar îmi place un cîntec numit *Manhattan*.

— De ce-ți place ?

— Are o melodie foarte frumoasă, iar cuvintele îmi dau senzația că știu New York-ul dintotdeauna. Ați fost vreodată acolo ?

— Da, chiar am locuit acolo, o vreme.

— Cîntecul spune : „Și, spune-mi, există, oare, ceva mai frumos ca Mott Street în iulie ?“ — recită ea și se opri. Înțelegeți englezește ?

— Da.

— Povestiți-mi despre Mott Street. Cum arată ?

— Cuvintele fac parte din umorul newyorkez. Mott Street nu are un nume prea bun. E strada unde se fac haine ieftine.

Ea zîmbi și dădu ușor din cap.

— Pentru mine, înseamnă mult mai mult. Mott Street e foarte veselă. Cu mesteceni argintați și cu cafenele cu jaluzele colorate.

Fisher rîse ușor.

— Spune-mi despre mine — zise ea, privindu-l intens, cu ochii albaștri.

— Ce, în legătură cu dumneata ?

— Sînt prizonieră, nu-i așa ? Dar de ce ?

— Astăzi, vine cineva să stea de vorbă cu dumneata.

— Despre ce ?

— Despre situație. Despre situația dumitale.

— Atunci, spuneți-mi dumneavoastră despre situația mea.

— Vom vorbi despre asta mai tîrziu sau, poate, mîine.

— Omul acela vine de la Moscova sau de la Novosibirsk ?

Fisher ezită o secundă :

— Vine de la Londra.

Văzu cum surpriza de pe fața ei se transformă în neîncredere și apoi, încet-încet, în spaimă. Mîna îi tremura cînd puse ceașca de cafea pe tavă. Apoi își încrucișă brațele, ca și cum își apăra trupul, să nu se destrame.

— Pot să vă întreb cum vă numiți ?

— Mă tem că nu-ți pot spune, încă, numele meu.

— Vă rog, spuneți-mi-l ! Mi-e tare frică. Mi s-a făcut frig și simt c-am să leșin.

Tremura din ce în ce mai tare. El spuse :

— Nu-ți fie frică. Nu ți se va face nici un rău, îți promit.

Ea se aplecă și părul i se revărsă peste farfuriile de pe masă. Apoi, își ridică ochii spre el :

— Am crezut că privighetorea va fi un semn bun pentru mine și că astăzi voi avea noroc. Aproape că începusem să am încredere în dumneata. Am fost o proastă, nu-i așa ?

— Așteaptă să stai de vorbă cu omul acela — zise el, uitîndu-se la ceas și ridicîndu-se. Dacă dorești ceva, femeia de-aici te va ajuta.

— O vreau pe mama — zise ea. Vreau să merg acasă.

Fisher o chemă pe menajeră și, cînd intră, el făcu un semn către fata care suspina cu capul în mîini, sprijintă de masa unde se vărsase cafeaua și frișca. Cînd femeia își puse brațul pe umărul ei, Fisher ieși. Nervos, fără să știe de ce.

Clayton sosi chiar în după amiaza aceea și Fisher îl luă în birou, dornic și nerăbdător să-l asculte.

— Nu ți-au dat nici o lămurire ?

— Nu. Numai că trebuie să răpesc fata.

— Cum colaborează ?

— „Colaborare" nu e cuvîntul cel mai potrivit pe care l-aș folosi. E supărată și înfricoșată iar vorbăria mea incoerentă, în necunoștință de cauză, nu m-a ajutat cu nimic.

— În regulă — zîmbi Clayton. Potolește-te, bătrîne. Hai să te pun la curent.

Clayton vorbi vreo douăzeci de minute, explicînd numai parțial situația și evitînd să răspundă la întrebările lui Fisher. Dădu numai cîteva detalii în legătură cu ceea ce putea să facă fata și cu ce aveau ei de gînd. Cînd termină, Fisher rămase tăcut cîteva minute. Apoi, îl privi pe Clayton în ochi :

— Cine poate să citească gîndurile oamenilor ? Nu cumva e un truc ?

— Nu citește gîndurile oamenilor, David. Cel puțin, nu în felul în care o fac cei despre care am mai auzit. În nici un caz nu e vorba de un truc. Nu știm exact ce-au obținut prin experimentul lui Rîkov dar KGB-ul și Politburo nu i-ar fi lăsat să continue, dacă n-ar fi simțit că e ceva de valoare — zîmbi Clayton. Crezi că ei n-au fost la fel de sceptici ca tine, la început ?

— Și crezi că americanu' ăla, Siwicki, ar putea obține rezultate similare ?

— Așa credem. Și el zice la fel. A mai avut succese de felul acesta. Depinde foarte mult dacă va reuși să creeze o atmosferă potrivită, care s-o facă pe fată să coopereze. O să mai dureze.

— Și dacă refuză să coopereze ?

Clayton dădu din umeri :

— Hai să nu vorbim înainte de vreme. Vrei să-i spui tu, fetei, sau o fac eu ?

— Fă-o tu. Eu voi sta acolo și voi asculta.

Clayton vorbise cu voce scăzută și foarte curtenitor, mai bine de o oră ; fata plîngea cu lacrimi mari, ținînd în mînă o batistă udă. Cînd nu mai fu nimic de zis, profesorul se opri așteptînd un răspuns. Dar ea se întoarse spre Fisher, căruia îi vorbi cu glas tremurător :

— Tot ce mi-ați spus despre tatăl meu a fost o minciună, nu-i așa ?

Fisher dădu din cap :

— Da. Îmi pare rău că ți-am făcut așa ceva. Tatăl tău n-a avut nici un accident.

— Cum puteți sta amîndoi acolo, liniștiți, cînd știți că n-am să-mi mai văd niciodată mama și căminul părintesc ?

Clayton, vădit mișcat, vru să spună ceva, dar Fisher i-o luă înainte :

— Uschi, ți-am spus că nu ți se va întîmpla nimic rău. Vor avea grijă de tine. Dar trebuie să-ți amintești că făceai parte dintr-o organizație de spionaj — KGB-ul. Ai fost direct implicată. Ai fost spioană, la fel ca tipii aceia

care mișună pe la ambasada sovietică de la Londra sau de la Washington.

— N-am vorbit în viața mea cu cineva de la KGB.

— Uschi, toată activitatea ta cu profesorul Rîkov a fost coordonată de KGB. Ai fost folosită pentru a citi gîndurile președinților și ale primilor miniștri și ale mai multor oameni influenți. De ce crezi că Rîkov i-a ales tocmai pe ei ca țintă ?

— Nu mi s-a spus niciodată cine sînt. I-am recunoscut pe cîțiva, dar nu pe toți.

— Crede-mă, Rîkov știa cine sînt.

Clayton se aplecă spre fată :

— Uschi, dacă ar fi vrut să facă doar experimente științifice, ar fi ales numai oameni pe care-i puteau verifica. Oameni din Uniunea Sovietică, nu străini. Au părut foarte satisfăcuți de rezultate, deși nu le-au putut verifica niciodată.

Fata dădu încet din cap :

— Dar mama mea ? Și tata ? Vor fi foarte îngrijorați. Nu vor ști ce mi s-a întîmplat. Nici măcar dacă trăiesc sau am murit. Oameni buni, pe dumneavoastră nu vă interesează asta ? Simțămintele umane nu contează ?

Clayton fu încurcat.

— Poate vom găsi o cale să-i liniștim, cînd se vor mai limpezi apele.

Fisher se enervă pentru că pe Clayton îl luase gura pe dinainte. Așa ceva nu se putea întîmpla vreodată. Era însă, o reacție de evaziune tipică unuia care face spionaj de la birou. Dur în teorie, dar topindu-se îndată ce erau puși în fața victimei. Era ca aceia care adoră un mușchiuleț bun în sînge dar leșină la vederea unui abator. Neîndurător pe hîrtie, dar slab în practică. Din acest motiv stăteau în spatele birourilor și își ziceau „ofițeri de caz", lăsînd munca murdară pe seama altora. Cei ca Fisher trebuiau să șteargă lacrimile și sîngele.

Fisher se ridică. Clayton se bucură că a găsit un pretext să plece, așa că îl urmă. La ușă, Fisher se întoarse și o privi cum stătea acolo, cu capul în jos.

— Mă întorc în cîteva minute, Uschi.

Ea nu răspunse nimic. Fisher închise ușa și îl trase pe Clayton în biroul de alături.

— Să nu mai promiți vreodată oamenilor ceva ce nu vei putea să faci ! Ai să pari un băiat bun, dar rezultatul e și mai dureros, mai tîrziu.

— Îmi pare rău, bătrîne. Pur și simplu, mi-a muiat inima. Trebuie să fie o situație îngrozitoare pentru ea, care nu e decît un copil.

— Cînd vine tipul ăla, Siwicki ? Are nevoie de vreo preocupare cu care să-și omoare timpul. Și încetează să-i mai dai speranțe !

— Și dacă nu va mai coopera ?

Fisher zîmbi strîmb :

— Chiar așa, și tot e mai bine decît să nu facă nimic. Dacă tipul e valoros, va avea, cel puțin, cu cine să stea de vorbă. Deci, cînd va sosi ?

— Cred că e o chestiune de zile. Hallam se ocupă de asta.

— Pleci cu avionul de seară ?

— Da.

— Te conduc pînă-n stradă, să oprim un taxi.

Cînd se întoarse, fata era deja în camera ei, așa că nu se văzură decît a doua zi dimineață. Refuzase să vorbească cu el toată ziua din ajun și el nu forțase nota. Acum însă părea mai calmă. Mîncară împreună la masa de seară. Pe cînd ea își bea cafeaua, Fisher o privi.

— Vrei să stăm de vorbă despre ceva anume ?

— Acum puteți să-mi spuneți cum vă numiți ?

— Cred că da. Mă numesc David Fisher.

— Și faceți parte din KGB-ul britanic, nu-i așa ?

— Sînt ofițer de contraspionaj, dacă asta vrei să spui.

— Ați fost instruit să-i distrugeți pe oameni ? Să spuneți minciuni ? Să-i răpiți ?

Fisher puse încet ceașca de cafea pe masă și se uită la ea.

— Uschi, și eu aș putea spune la fel de bine ca tine : Ești în serviciul KGB-ului ? Le furnizezi informații ? Despre ce ? Despre ceea ce gîndesc președinții Reagan și Mitterand ? Sau cancelarul Kohl ? Dacă ești sinceră, va trebui să răspunzi afirmativ. Îți folosești talentul, sensibilitatea, pentru a pătrunde în mintea și în intimitatea oamenilor. Abuzezi de o altă ființă omenească, fără să știi sau fără să-ți pese că îi faci un rău. Nu-i așa ?

Ea dădu din cap :

— N-am cum să vă combat. Vorbiți prea bine pentru mine. De altfel, sînteți învățat să procedați așa.

— Uschi, acum vorbesc ca de la om la om. Încerc doar să-ți spun că și tu poți fi privită din mai multe puncte de vedere : Ca o fată finuță, sensibilă și foarte drăguță, sau ca membru fidel al unei organizații de spionaj foarte redutabile. Ambele aserțiuni conțin parțial un adevăr, nici una, însă, pe cel absolut. Tu nu te simți ca făcînd parte dintr-un serviciu de spionaj. Și nu crezi în descrierea pe care ți-am făcut-o eu. Așa nu cred nici eu în ceea ce spui tu despre mine.

— Atunci, cum vă vedeți dumneavoastră ?

Fisher ridică din umeri :

— Nu sînt decît un om obișnuit, angajat pentru a-mi apăra patria împotriva celor care încearcă să distrugă liniștea noastră.

— Și rușii ar spune același lucru, anume că apără Uniunea Sovietică de relele capitalismului.

— Hai, mai bine, să vorbim despre situația ta. Vreau din tot sufletul să fac în așa fel încît să-ți fie cît mai ușor.

— Povestiți-mi despre american.

— Despre Siwicki ?

— Da.

— Seamănă mult cu profesorul Rîkov. Numai că e mai tînăr.

— A mai făcut cercetare parapsihologică pînă acum ?

— Da. Aceasta e specialitatea lui.

— Cînd sosește aici ?

— Am cerut să fie trimis cît mai repede. Probabil va sosi în următoarele zile.

— Sînteți căsătorit ?

— Nu.

— Ați fost vreodată ?

— Nu. Niciodată.

— De ce ?

— Cu slujba mea, n-am vrut să-mi iau responsabilitatea unei familii. N-ar fi fost cinstit — zise el, privind-o. Dar dumneata ?

— Nu, nici eu nu sînt căsătorită.

— De ce nu ? Ești foarte drăguță. Cred că te curtează o mulțime de băieți.

— Oamenii pe care i-am întîlnit pînă acum nu mă interesează.

— De ce ?

Ea ridică din umeri, zîmbind. Fisher remarcă zîmbetul. Era un semn bun.

— Fie că am întîlnit savanți care te plictisesc, fie lichele, care nu voiau decît să se culce cu mine. Singurul bărbat care-mi place cu adevărat este profesorul Rîkov, iar el e deja căsătorit și fericit.

Fisher dorea s-o țină de vorbă, să nu se mai gîndească la situația ei.

— Unde ți-ar plăcea să trăiești : în Germania sau în Uniunea Sovietică ?

— La Akademgorodok era o comunitate mică și nicidecum tipică pentru întreaga țară. Dar mă gîndesc la locul acela ca „acasă", mai mult decît la Dresda. Acolo sînt păduri și cîmpii prin care îmi plăcea să mă plimb și aveam timp să citesc și să meditez — suspină ea. Nu cred

că am știut să apreciez cum trebuie ceea ce-am avut și cît am fost de fericită acolo. Pînă acum.

El își puse domol mîna pe brațul ei sprijinit de masă.

— Vom încerca să facem totul cît mai ușor posibil.

Ea păru surprinsă :

— Sînteți un om ciudat. Foarte ciudat.

— Și-acum, e timpul să te odihnești.

Ea zîmbi.

— Și asta este tipic pentru dumneavoastră. Orice bărbat căruia i-aș fi spus că e ciudat, m-ar fi întrebat imediat de ce. Dumneavoastră, nu. Știți, fără cel mai mic dubiu, cine sînteți. Nu aveți îndoieli de vreun fel sau altul. Fisher e Fisher și asta-i tot.

Fisher se ridică.

— Somn ușor, Uschi. Ne vedem mîine.

Bărbatul ieși în grădină. Se opri pe pajiște și privi cerul. Nu era nici un nor, iar luna aproape plină strălucea alături de luminițele unui avion, licărind pe culoarul aerian către Tempelhof. Părea un avion militar. „Probabil american" — gîndi el. Și, stînd așa, acolo, auzi privighetoarea. Trilurile fermecătoare păreau foarte puternice în liniștea grădinii. Erau fraze muzicale scurte, urmate de note singulare, de înaltă intensitate. Se gîndi la fată și își întoarse privirile către fereastra ei. Era acolo. Observă ovalul palid al feței sale și albeața rochiei. Ea îi făcu un semn de-acolo, apoi se retrase.

Nu-i venea în minte nimic care să-i poată ușura situația. Nefericirea ei părea o rană deschisă. Doar timpul o putea cicatriza. Nu i se spusese încă dacă va fi oprită în Germania sau vor pleca în Marea Britanie, nici dacă va mai avea vreo legătură cu ea, după începerea experimentelor.

20

Thornton se întîlni de cîteva ori cu Smallwood. Nici unul din ei nu reuși să descopere ceva nou. Ajunseseră la concluzia că Fisher trebuie să se fi căsătorit în Statele Unite, pentru că Smallwood nu găsise nici urmă de certificat în Marea Britanie.

Fotografia găsită în biroul lui Fisher fusese arătată vecinei care pretindea că o văzuse recent pe soția lui, iar aceasta confirmase că despre ea era vorba.

Cînd se întîlniră în ziua aceea, Smallwood fu cel care puse problema lipsei dosarelor de lucru ale lui Fisher.

— Am întrebat-o pe fata de la registratura centrală ce s-a întîmplat cu dosarele retrase, iar ea mi-a spus că asemenea cazuri au fost foarte rare. Nu știa care le era soarta, dar părea să creadă că se distrug. Dar am mai făcut niște cercetări pe ici-colo și am aflat că, undeva, în Wales, există un bunker în care se păstrează dosarele strict secrete. E înregistrat la noi sub denumirea de... — zise Smallwood, deschizîndu-și agenda... „Unitatea Arhivelor Generale". Asta ar putea însemna mult, sau nimic — zise Smallwood zîmbind. Cine poate ști ?

— Am să-l întreb pe Hallam dacă știe mai multe. E clar că nu vrea să discute despre aceste dosare care lipsesc.

Mi-am dat seama de asta încă din prima clipă în care am pus problema.

— Să fiu în locul dumitale, n-aș face asta, șefu'. O să șteargă toate urmele.

— De ce spui asta ?

— Sînt absolut sigur că așa se va întîmpla. Vă cam duc cu zăhărelu', șefu' — zise el, uitîndu-se la Thornton.

— Zi-i mai departe !

— Am mai văzut eu chestii d'astea. Știu eu semnele.

— Ce semne ?

— Ooo, dosarele care lipsesc. Probabil că oferă indicii vagi sau chiar să ne conducă pe o cale greșită. Aveți impresia că, dacă Fisher ar lipsi cu adevărat, ne-ar pune numai pe noi doi să-l căutăm ? O armată de oameni ar trage zi și noapte, să-l găsească.

— Altceva ?

— Da. În ultimele zece zile am fost urmărit de doi bărbați și de o fată.

— Ești sigur ?

— Bineînțeles că sînt sigur — zise el zîmbind. Din fericire, nu prea sînt grozavi. Eu cunosc Londra de o mie de ori mai bine ca ei. Sînt, probabil, tinerei, începători în Brigada cinci, care își fac ucenicia cu mine, în loc să se ducă la Southampton. Apoi, mai e așa-numitul conac de la Wadhurst. Cînd am ajuns noi acolo, ei cercetaseră locul de săptămîni întregi. Așa că, dacă era ceva de găsit, ei au făcut-o cu mult înainte. Deci, de ce nu ne lasă să intrăm acolo ?

— Cred că e timpul să am o discuție serioasă cu Hallam.

— Pot să vă fac o sugestie ?

— Zi-i.

— Nu-i spuneți că m-am prins că sînt urmărit. S-o ținem pentru noi.

Hallam ascultă cu atenție tot ce-i spuse Thornton, iar cînd acesta termină, zise :

— Asta-i tot ?

Thornton răspunse :

— Da, domnule.

— Bine. Hai să analizăm cîteva puncte. Mai întîi, ce înțelegi dumneata prin dosare lipsă ? Nu e deloc așa. Ele nu lipsesc. Au fost pur și simplu retrase. Și mi se pare, am explicat deja de ce. Sînt acolo materiale care se ocupă de dezertări și n-am de gînd să pun viața unor oameni în pericol, dînd în vileag nume și operațiuni ce nu sînt, oricum, relevante pentru sarcina pe care o ai dumneata de îndeplinit.

Apoi, ceea ce numești lipsă de cooperare a celor patru din comitet. În ultima vreme, Fisher a stat cam mult peste graniță. Mai ales în Germania. Nici unul din noi nu a prea avut contact cu el. Iar a face comentarii în legătură cu cineva, influențînd în felul acesta atitudinea celor din jur, ar fi un act iresponsabil din partea noastră. Nu uita, Fisher a fost, ca și tine, ofițer operativ, pe cînd noi, noi am stat mai mult prin birouri. Cele două părți nu prea au ocazia să se vadă. Putem avea lesne o părere greșită unii despre alții. Noi sîntem legați de Londra tot timpul, pe cînd ei hoinăresc prin toată lumea. Distanța dintre cele două părți duce la necunoaștere, chiar și atunci cînd lucrezi cu un om de ani de zile.

Și, în final, conacul de la Wadhurst. După părerea dumitale, e chiar așa de important ?

Thornton ridică din umeri :

— Nu știu, domnule. E ceva ce i-a aparținut lui Fisher. Trebuie să fie vreun semn, ceva, care să ne dea o indicație despre unde-ar putea fi el.

Hallam scoase niște chei dintr-un sertar și le aruncă pe birou. Erau legate cu sîrmă.

— Iată cheile casei. Nu mai e nimeni acolo. Ești liber să te duci și să verifici, dacă asta te liniștește. Mai ai ceva ?

Thornton ezită o clipă și inspiră adînc :

— MI5 știe de dispariția lui Fisher ?

— Doamne ferește ! Ce te face să-mi pui o astfel de întrebare ?

— Mi-a spus Smallwood că e urmărit de vreo zece zile.

Hallam păru ușurat :

— Băieții ăștia scoși de la naftalină, ca Smallwood, văd spioni la fiecare colț de stradă. Pe vremea lui, urmăririle aveau mare importanță, în antrenarea viitorilor agenți. Și, să recunoaștem, au trăit timpuri bune. Plus că se avea mereu impresia că SIS e supravegheată de fratele său mai mare. Vreau să te asigur, oricum, că MI5 nu a fost anunțat și sînt convins că secretul n-a părăsit această clădire. E-n regulă ?

— Da, domnule.

Pe cînd Thornton se ridica, Hallam făcu un semn :

— Să nu uiți cheile. Să mi le aduci înapoi !

Thornton și Smallwood sosiră la Wadhurst pe la mijlocul dimineții. Mergînd pe potecă, observară că iarba fusese de curînd tăiată și aranjată, iar straturile de flori frumos alineate.

Cheia cea mare se răsuci ușor în broasca de curînd unsă. În hol, ferestrele formate din romburi mici de sticlă permiteau pătrunderea luminii și pe tavan se vedeau grinzile masive, susținute de coloane mari. Se simțea miros de dezinfectant. Thornton se întoarse spre Smallwood :

— Am să fac eu parterul. Dumneata du-te la etaj.

— Șefule, cauți ceva anume ?

— Nu. Nimic special.

Thornton zîmbi, văzîndu-l pe Smallwood urcînd scările largi cu grijă, ținîndu-se cît mai aproape de perete. Exact cum se recomanda în vechiul lor curs, ca să nu facă zgomot și să evite scîrțîiturile.

În ciuda grinzilor de stejar și a podelei frumos lustruite, bucătăria și sufrageria erau moderne, cu dulapuri albe suspendate și cu un șir de vase de email nou-nouțe. Spre deosebire de apartamentul din Turnham Green, bufetele erau pline de porțelanuri și de tacîmuri, de pachețele și de conserve, și de alte lucruri necesare existenței normale de

familie. Se aflau acolo tot felul de lucruri în cantități mai mari decît le-ar fi fost necesare celor doi pe care-i întîlnise ultima oară cînd venise aici.

Privind prin celelalte camere, se vedea că se locuise tot timpul în această casă. Pe rafturi, o mulțime de cărți. Tablouri pe pereți. Ornamente, vaze și alte fleacuri care indicau personalitatea cuiva.

Majoritatea cărților erau în format de buzunar. Vreo zece-douăzeci de clasici, editați de Penguin. Un șir lung de romane moderne. Cîteva volume cartonate în germană, cu clasici. Thomas Mann era bine reprezentat. Mai erau cîteva cărți de istorie naturală și cîteva ghiduri turistice ale Marii Britanii.

Pe un raft lung, alb, se afla o combină muzicală miniaturală, cu două difuzoare stereo. Discuri nu erau; în schimb, văzu vreo treizeci de casete gata înregistrate cu cele mai cunoscute concerte simfonice, dar și cu Fats Waller și Duke Ellington. Thornton puse vreo două casete și constată că era ceea ce scria pe ele : Concertul numărul unu pentru pian al lui Rahmaninov și Concertul pentru vioară al lui Dvorák.

Decorul și mobilierul dădeau impresia de gust tipic clasei mijlocii. Era cuminte, fără îndrăzneli. Totul părea destul de demodat, ca și cum ar fi fost cumpărat la mîna a doua. Bucătăria era singurul loc unde, se pare, fuseseră cheltuiți ceva mai mulți bani. Probabil că soția lui Fisher gătea cu pasiune.

Smallwood raportă că în dormitoare nu era nimic interesant, unul din ele fiind chiar gol. Două dormitoare duble și unul single erau bine mobilate și tot acolo se mai aflau o baie mare și o încăpere mai mică pentru duș. Thornton urcă să se convingă cu ochii lui. Smallwood avusese dreptate.

Stăteau amîndoi sus, la capătul scărilor, cînd Thornton își ridică ochii și văzu pe tavan o trapă de lemn.

— Pare că e ușa care duce în pod.

— Vrei să mă cațăr și să arunc o privire acolo, șefule ?

— Du-te să vezi dacă nu e vreo scară în garaj.

Smallwood fixă scara ușoară de aluminiu de două cîrlige de lîngă trapă.

— De obicei, există un cîrlig, prin care chestiile astea se pot deschide.

În vreme ce Smallwood se dădea la o parte ca să se ferească de trapă, văzu că pe fața sa interioară se afla o altă scară de metal. O trase, iar Thornton mută din drum cealaltă scară.

Smallwood urcă primul și observă că la capătul scării se afla un întrerupător prins în podea. Îl apăsă și deodată se aprinse o lumină fluorescentă, tremurătoare. Thornton urcă și el, încet, după Smallwood.

Încăperea era destul de mică, iar pe jos, dintr-un perete în altul, se afla un covor elastic de cauciuc gros. În fața unei măsuțe se găseau două fotolii confortabile, unul lîngă altul. Pe peretele opus era un raft lung și adînc, pe toată lungimea camerei, acoperit cu un strat subțire de plută. Chiar deasupra, se afla un tub de ebonită prin care treceau patru cabluri ce duceau spre patru prize duble amplasate de-a lungul peretelui. Pe raft, erau un magnetofon Revox cu două role de bandă goale, foarte mari, un radio ICOM IC-R70, pe unde scurte, și două receptoare de telefon, unul roșu, unul alb, cu o bară neagră la mijloc. Pe o etajeră mică de deasupra, se afla un dispozitiv de demagnetizare BIB, un aparat de proiecție Leitz de 35 mm și șase cutii cenușii de plastic, precum și un telefon fără fir, patru topuri de hîrtie și o planșetă cu clame.

Thornton porni radioul. Pe un fond muzical care se pierdea se auzi o voce : *Hier ist der Sender „Frieden und Fortschritt"*. Era Radio Moscova, serviciul de propagandă pentru străinătate, în limba germană, pe lungimea de undă de 11 860 kHz. Cablul de antenă din spatele aparatului ducea spre panourile care antifonau camera. Nu era nici urmă de bandă de magnetofon și nici dispozitive în casetele cenușii. Telefoanele fuseseră și ele deconectate.

Pe peretele din față atîrnau două postere înrămate, amîndouă moderne ca stil și înfățișînd peisaje de la țară.

Unul reprezenta un peisaj la marginea unei păduri, în care ceața se ridica deasupra copacilor, iar al doilea, un gard viu, cu flori sălbatice, de-a lungul unui lan de porumb, pictat în stil realist. Amîndouă purtau semnătura aceluiași artist, indescifrabilă.

— Ce puteți desprinde din toate astea, domnule Thornton ?

— Habar n-am ! Radioul e doar un receptor, fără posibilitate de transmisie. Poate nu e decît o cameră de hobby. Fotografie și muzică. E prea confortabilă pentru a fi o încăpere în care se muncește. Bănuiesc că ai observat că nu e nici un televizor în casă, deși antena dublă de pe acoperiș poate prinde ambele canale BBC, plus Thames din Londra și TVS din Maidstone. Iar combina nu are decît antenă interioară.

— La capătul raftului se află un pat pliant și o saltea.

Thornton se aplecă și privi.

— Da, da. Nu observasem. Cum arăta garajul ?

— Dezordine. Tot felul de lucruri obișnuite pentru un garaj. O mașină de tuns gazonul, pîlnii de benzină, cîteva unelte, un cauciuc uzat. Nimic interesant.

— Ce impresie generală ai despre locul ăsta ?

— Aș zice că e casnic cu totul, excepție făcînd această cameră.

— Și eu am aceeași părere. Totuși, e ceva ciudat. Camera aceasta nu se potrivește deloc cu restul casei. E ca și cum aici ar fi locuit altcineva, diferit de cei doi Fisher. Un chiriaș. Numai că nu sînt condiții de locuit aici, sus. Nici toaletă, nici bucătărie. Cu toate acestea, e mai curat decît în restul casei, parcă praful e șters mai de curînd. Și de ce oare cineva a scos tija aceea cu cîrlig, cu ajutorul căreia se poate deschide trapa, făcînd, în felul acesta, pătrunderea în încăpere mai dificilă ? Cine a luat-o trebuie să fi știut că, în ciuda lipsei acesteia, dacă vrei să pătrunzi aici, nu e imposibil.

21

Cînd Schaeffer primi telefon de la secretara directorului să se prezinte imediat acolo, presupuse că era vorba despre sugestia pe care i-o făcuse el, în legătură cu conectarea rapoartelor de pe teren la computerul central. Toți fuseseră de acord că era un lucru bun și că timpul de distribuție ar fi scăzut la jumătate.

În momentul în care intră Schaeffer, O'Hara vorbea la telefon, dînd din cap, în vreme ce asculta, răspunzînd monosilabic. Suspină cînd puse, în sfîrșit, receptorul jos și făcu semn către unul din scaunele din fața biroului.

— Ia loc, Schaeffer.

Acesta întoarse încet scaunul cu fața spre director, observînd cum acesta îl studia cu ochii lui căprui. Știa că privirea șefului era înșelătoare. Thomas Fitzgerald O'Hara era un politician care jucase un rol major în campania electorală a Președintelui. Talentul lui era că știa să aleagă grîul de neghină.

— Spune-mi, cu ce se ocupă departamentul tău, în momentul de față ?

— După cum știți, nu e un departament mare. Examinăm și îmbunătățim modul de centralizare a muncii de teren, pentru cei care trebuie să opereze.

— Ați depășit bugetul ?

— Nu, domnule. Sîntem la fix.

— Mai ai și alte responsabilități ? Ceva lateral ? — zise el, făcînd un semn vag cu mîna.

— Nu, domnule.

O'Hara își împreună mîinile și se aplecă peste birou. Apoi zise foarte liniștit :

— Ce s-a întîmplat cu suma de o sută de mii de dolari, care era destinată operațiunii „Aeolus" ?

— Nu înțeleg, domnule. Totul e scris în acte.

— Cum se face că acești o sută de mii de dolari au ajuns într-un cont special, la o bancă comercială din Londra ?

— I-am pus acolo, în speranța că operațiunea ar fi reluată.

— Dar de ce la Londra ?

— SIS a decis să pună bazele operațiunii de cooperare, dacă e de acord și Langley. Aceasta era contribuția noastră.

O'Hara dădu încet din cap și Schaeffer crezu o clipă că a scăpat. Apoi, auzi cuvintele și văzu mînia de pe fața șefului.

— Domnule Schaeffer, unul din asistenții mei personali se află acum în biroul dumitale. Pentru că, din acest moment, ești concediat. Vom trimite un raport la Pentagon, cum că ai fost scos la pensie, într-un mod dezonorant și cu pensie redusă. Consideră-te norocos că atît Pentagonul cît și CIA nu sînt în situația potrivită pentru a te trimite în pușcărie. Ai mințit, ne-ai înșelat și ai conspirat într-o manieră pe care eu o găsesc de neconceput. Mi se pare de domeniul fantasticului tot ce-ai făcut cu Londra. I-ai mințit pînă și pe ei, cum că ai avea aprobarea agenției noastre — adăugă întinzîndu-se pe spate, pînă cînd scaunul lui masiv pocni. Și-acum, piei din ochii mei !

— Vă asigur, domnule, că intenția mea...

— Ieși afară, omule ! Ieși afară. Vei fi escortat la mașină, după ce ți se va face percheziție corporală, iar

dacă mai iei vreodată legătura cu cineva de-aici, îți jur că vei fi arestat.

Schaeffer se ridică încet, deschise gura să spună ceva, văzu mînia nestăpînită de pe fața lui O'Hara și, răzgîndindu-se, porni spre ușă.

Pe omul care îl percheziționă în biroul unde fusese condus și care îi luă cartea de identitate înmînîndu-i doar efectele personale, îl cunoștea de ani de zile. Apoi, cînd fu escortat la mașină, se întoarse și zise :

— Nu mi-aș fi imaginat niciodată că se va sfîrși așa, Brett.

Celălalt ridică din umeri :

— Cred că ți-ai ieșit din minți, bătrîne, cu toată idioțenia pe care ai făcut-o în ultimele luni. Ai răscolit pe toată lumea și toți marii mahări de-aici s-au căznit cît au putut să domolească focul pe care l-ai aprins tu.

Omul văzu lacrimile curgînd pe obrajii tăbăciți ai lui Schaeffer și nu mai zise nimic. Rămase acolo, pînă cînd luminile din spate ale mașinii se pierdură în întuneric.

Pe la ora două noaptea, Hallam fu trezit de soneria telefonului. Era de la Langley. Stătea pe marginea patului încercînd să nu se gîndească la implicațiile spuselor omului de la CIA. Cînd acesta termină de vorbit, puse receptorul jos, se îndreptă încet către baie, se spălă, se bărbieri și se îmbrăcă. Înainte de a pleca la Century House, îi lăsă un bilețel Gabriellei.

Ajuns în biroul său, se așeză și începu să se gîndească la ce avea de făcut. Întinse de cîteva ori mîna spre telefon, dar se răzgîndi. N-avea nici un rost să scoale pe toată lumea. De fapt, nu era o urgență. Numai că această indecizie îl chinuia cumplit. Fu tentat să-l sune pe Fisher și să pornească lucrurile. Poate el avea o idee mai bună. Bineînțeles, și el, Hallam, se putea gîndi la multe, dar era bine să afle și alte alternative, care îi scăpau pe moment.

Lăsă un mesaj la ofițerul de serviciu să fie anunțat imediat ce soseau ceilalți. Acesta îi aduse aminte că

Seymour era la Camberra și că nu avea să se întoarcă mai repede de zece zile.

Abia pe la zece dimineața Hallam îi sună pe Macleod și pe Clayton, să vină la el în birou. Aceștia se așezară pe fotoliile mari de piele din fața lui și îl priviră. Hallam zise :

— Am primit un telefon de la Langley, azi-noapte. Mă tem că nu sînt vești bune — spuse el după o pauză. Au anulat înțelegerea. De fapt, după spusele tipului care m-a sunat, nici n-a fost vreo înțelegere. Schaeffer a făcut totul de capul lui, sperînd că operațiunea va fi încununată de succes. Nimeni, însă, la nici un nivel, nu l-a autorizat să acționeze. Nici nu știau ce face el, pînă ieri.

Clayton zise calm :

— Și cu Schaeffer ce s-a întîmplat ?

— Se pare că l-au dat afară. L-au scos la pensie forțat. Nu mai are ce căuta la CIA. Amicul nostru a cam pățit-o — adăugă Hallam, privindu-i. Oricum, Schaeffer ne interesează mai puțin. Problema noastră e fata. Ce naiba facem cu ea ?

Macleod ridică din umeri :

— O trimitem înapoi. O trecem granița.

Hallam îl privi pe Clayton și zise :

— O să ajungă într-un lagăr, în gulagul lor. Nimeni n-o să creadă c-a fost răpită. Și chiar dacă ar crede-o, ar rămîne o suspectă. Vor presupune că am convertit-o. Iar dacă o lăsăm acolo unde e, îți dai seama ce-o să-i facă KGB-ul.

Clayton dădu din cap :

— Nu ne putem permite să speculăm, Bill. Hai s-o trecem granița și treaba lor ce-o să facă. În fond, e treaba KGB-ului.

Hallam sugeră :

— Hai s-o lăsăm să trăiască în Berlinul de Vest. Îi fixăm o sumă, îi creăm o nouă identitate...

Clayton dădu din cap.

— Oricum, au s-o găsească, mai devreme sau mai tîrziu. Și, înainte s-o ducă într-un lagăr, au să facă o conferință de presă și-au să spună ce s-a întîmplat.

Macleod adăugă :

— Probabil c-au s-o facă oricum, dacă o trecem peste graniță.

Clayton scutură din cp :

— Mă îndoiesc. Dacă o găsesc în Berlinul de Vest, mai întîi o vor urmări. Au să vadă dacă lucrează sau nu pentru noi. Dacă însă nu o trecem peste graniță, nu vor fi niciodată siguri.

Hallam zise liniștit :

— Deci, ce facem cu ea ?

Macleod zise :

— O trimitem înapoi.

Clayton ridică din umeri :

— Cred că e singura soluție.

Hallam respiră adînc :

— Bun. Am să-i spun lui Fisher să se ocupe de asta.

După ce plecară, Hallam se apropie de birou și rămase în picioare, uitîndu-se spre fluviu. Nu discutaseră chestiunea în amănunt. Se cam eschivaseră. Erau vulpoi bătrîni și știau că, în munca lor, n-aveau cum să evite violența și situațiile neplăcute. Dar asta era între ei, profesioniștii. Agenții din rețeaua de spionaj cunoșteau riscurile, în cazul în care ar fi fost prinși. Erau antrenați să se apere și să scape din tot felul de situații, cu orice preț. Dar fata nu era de-a lor. Era doar un pion inocent. În ciuda acestui lucru, logic se putea considera că e și ea vinovată. În fond, era sub comanda KGB-ului. Le furnizase mii de informații despre ceea ce gîndeau oamenii de stat. Oamenii care luau decizii în legătură cu poziția națiunilor lor față de Uniunea Sovietică. Făcea parte din KGB la fel ca toți cei care lucrau acolo, fără să știe.

Hallam se uită la ceas. Era aproape unsprezece, iar Fisher trecea pe la hotel, pentru recepționarea mesajelor, pe la amiază. Îl va anunța că vor avea o convorbire telefonică la ora patru.

Cu Fisher nu se putea comunica decît prin telefon. Casa din Berlin nu avea fax, iar aparatura de transmisie de

la ei nu putea fi folosită, deoarece nimeni nu avea voie să știe că Fisher e la Berlin. Cu atît mai puțin unde se afla cu exactitate.

Era patru și zece cînd Fisher răspunse la telefon, în camera sa de hotel.

— Sînt Hallam. A intervenit ceva. Nu voi intra în detalii, la telefon. Prietenii noștri de peste ocean au anulat înțelegerea. Trebuie să duci pachetul înapoi.

Urmă o pauză lungă, după care Hallam adăugă :

— M-auzi bine ?

— Da, te aud — zise Fisher și se opri o clipă. Știi ce-nseamnă asta, nu-i așa ? Pachetul va fi distrus în tranzit.

— Sper să nu fie-așa. Dar, mă tem că asta-i situația. N-avem de ales.

— Trebuie să fie o cale, Hallam. Trebuie să se mai gîndească.

— Am hotărît deja, Fisher. Nu mai încape nici un fel de discuție.

— Cît timp am la dispoziție ? Nu vreau să mă grăbesc și să înrăutățesc și mai mult lucrurile.

— Nu e nevoie să te pripești.

— Atunci, cît timp mai am ?

— Cu cît mai repede, cu atît mai bine. Aș zice, o săptămînă, zece zile...

— N-aș putea să vin să stăm de vorbă ?

— E un ordin, Fisher.

Hallam fu tentat să închidă telefonul, pentru a da greutate spuselor sale. Dar asta l-ar fi înfuriat și mai tare pe Fisher. În vreme ce se gîndea, auzi un declic de la celălalt capăt al firului. Fisher i-o luase înainte. Dar îi era recunoscător pentru asta. Într-o săptămînă, toate astea vor fi uitate. Fisher ar trebui să știe să se descurce.

Hallam lua zilnic legătura cu el, să vadă dacă a rezolvat problema. În final, replicile laconice și evazive ale lui Fisher începură să-l scoată din sărite.

— I-ai spus fetei ce plan avem ?

— Nu.

— De ce ?

— Pentru că nu m-am hotărît încă ce voi face.

— Uite care-i treaba, n-am de gînd să fac mai mult zgomot pe chestia asta decît merită, dar să știi că nu-mi schimb hotărîrea.

— Poate c-ar trebui să veniți voi aici, să vă ocupați de toate.

— Vorbești serios ?

— De ce nu ?

— Bine. Am să-l trimit, mîine, pe Macleod. El îi va spune persoanei ce avem de gînd. Apoi, o trecem granița și-ai să fii cu conștiința împăcată.

— Dar conștiința lui Macleod ?

Hallam închise telefonul.

În seara aceea, Fisher vorbi cu fata, conștient fiind că e alături de ea, împotriva alor săi.

— Mîine vine un coleg de-al meu, să discute cu tine. Îl cheamă Macleod. Îți va da niște vești care, cred, au să-ți placă.

— Atunci, de ce pari atît de supărat ?

— Ascultă ce-ți spun, Uschi, n-am de gînd să-ți spun acum ce-ți va propune el, pentru că își va da seama după mimica ta că știi despre ce e vorba — zise el și făcu o scurtă pauză. Cînd îți va spune ce-ai de făcut, te rog să fii de acord, chiar dacă nu-ți place. Pur și simplu, să fii de acord, ai înțeles ?

— Da — zise ea, ezitînd. Se pare că nici dumneata nu ești de acord...

— Uschi, va trebui să ai încredere în mine. Fă ceea ce-ți spun și prefă-te că accepți ce-ți va spune. Bine ?

— Da, așa voi face.

Macleod îi telefonase din Tegel, dar Fisher nu se oferise să vină să-l ia. I-l prezentase fetei și stătuse acolo, impasibil, ascultîndu-l pe Macleod.

— Ne cerem iertare din tot sufletul, domnișoară Jaeger, dar a fost o greșeală cumplită din partea noastră. Am dori să vă ducem înapoi, cît mai repede posibil. Aș zice, în zilele care urmează. Vă convine ?

Fisher o privi cum dă din cap :

— Da, vă mulțumesc.

Macleod zîmbi larg, întinzîndu-i un plic :

— Aveți aici o mie de mărci, domnișoară. Poate doriți să cumpărați ceva pentru părinții dumneavoastră.

— Vă mulțumesc foarte mult.

Fata puse plicul alături, pe canapea, fără să-l deschidă.

Macleod se ridică, întinzîndu-i mîna, iar cînd acesta i-o dădu pe a ei, zise :

— Călătorie plăcută, draga mea. Și, încă o dată, mii de scuze.

Se întoarse să se uite la Fisher, apoi ieșiră împreună pe hol.

— De ce-ți făceai probleme, David ? N-ai văzut ce ușor a-nghițit momeala ?

Fisher îi indică un telefon :

— Am programat numărul de la taxiuri. Ridică-l și chemă unul. Îți doresc să ai un zbor plăcut.

Macleod îl privi.

— Ți-e bine, prietene ? Mi s-a părut că n-ai nimic împotrivă.

Fisher respiră adînc, deschise gura să zică ceva, apoi o închise la loc atît de strîns, încît maxilarul îi pocni ușor, ca o capcană.

— La revedere, Macleod.

Acesta dădu din cap :

— La revedere. Unde ziceai că e telefonul ?

Fisher i-l arătă, îi întoarse spatele și se duse direct în cameră, unde o găsi pe fată stînd în același loc, pe canapea.

22

Fisher aşteptă pînă terminară micul dejun, apoi zise :

— Dacă te-aş duce înapoi, la graniţă, ce-ai face ?

Ea ridică din umeri :

— Aş trece şi le-aş povesti ce mi s-a întîmplat.

— Şi ce crezi că ar urma ?

— M-aş întoarce la Moscova şi, apoi, la mine acasă.

— Chiar crezi c-au să te lase să faci asta ?

— Bineînţeles. De ce nu ? N-am făcut nimic rău.

— Crezi c-au să te creadă ?

— Cum să nu ! — ripostă ea, indignată. Doar le voi spune adevărul.

— Şi ai impresia c-au să te creadă ?

— De ce să nu mă creadă ?

— Vor bănui că ai dezertat şi că te-am trimis înapoi, să-i spionezi.

Ea zîmbi :

— Arăt eu a spion ? Nu sînt decît o fată obişnuită.

— Cum crezi că arată spionii ?

— Sînt agresivi şi, de obicei, bărbaţi. Bărbaţi duri. Ca dumneata.

— Nu-ți pui problema că vor crede că ai fost interogată, aici, despre activitatea alături de profesorul Rîkov ?

— Am să-i asigur că așa ceva nu s-a întîmplat.

— Iar ei au să te creadă pe cuvînt ?

— Bineînțeles. De ce să n-aibă încredere ?

Fisher se uită la ea lung. Era incredibil de naivă. Dar, ținînd cont de existența retrasă în Siberia, alături de mama ei, cu siguranță că politica și viața reală nu constituiseră preocuparea ei de căpătîi. În cazul ei, se putea vorbi mai degrabă de inocență, decît de naivitate. Era inteligentă dar nu avusese niciodată ocazia să fie suspicioasă, sau vicleană, sau ipocrită. Părea un personaj din cărțile Louisei M. Alcott. Cum s-o convingă că era în pericol ? Dacă ar fi fost după dorința celor de la Londra, ar fi fost încîntați de inocența ei. Trece-o granița și las-o în ghearele șacalilor ălora ! Nu-i nici o problemă !

Fisher se ridică :

— Hai să mergem puțin în grădină, pînă nu se face prea cald.

Sub o salcie plîngătoare se afla o bancă și Fisher o conduse acolo. Dimineața era prea frumoasă pentru ce avea el de făcut. Două mierle stăteau nemișcate în iarbă, la pîndă, iar un sturz scotea triluri plăcute în gardul de păducel. El se întoarse spre ea :

— Vreau să mă asculți cu multă atenție. Uschi. Și, înainte de a începe, te asigur că tot ce-ți voi spune e adevărat. Îți jur că-i așa. Îți cer să mă crezi. Nu pentru mine, pentru binele tău. Bine ?

Ea aprobă :

— Bine — zise ea, fără convingere.

— Mai întîi, ai noștri mi-au spus să te trec granița la loc. Așa cum zicea și Macleod, vor ca lucrul acesta să se întîmple cît mai repede. Eventual, în următoarele două-trei zile.

— Și, care-i problema ? Și eu vreau asta.

— Bun. Și-acum, am să-ți spun ce se va întîmpla, cu siguranță, de partea cealaltă a Zidului — adăugă el și făcu o pauză. Cînd vei spune cine ești și că nu ai nici un fel de acte, te vor duce la Poliția secretă germană, în Normannenallee. După un scurt interogatoriu, te vor da pe mîna KGB-ului, care se află în aceeași clădire. Te vor interoga, la rîndul lor, vreo cîteva zile, apoi vor trimite totul la Moscova. Următoarea fază va fi arestarea mamei și a tatălui tău poate. Dacă lucrul acesta nu s-a și întîmplat.

— De ce-ar face așa ceva ?

— Pentru că ar putea presupune că părinții tăi au fost la curent cu dezertarea ta.

— Dar eu n-am dezertat.

— N-au să te creadă, Uschi.

— De ce să nu mă creadă ?

— Pentru că, de cîte ori prind un dezertor, acesta jură c-a fost răpit. Așa sînt și-ai noștri. Dacă m-aș duce în Germania de răsărit, fără să mi se ordone, și-apoi aș fi prins și readus acasă, nici ei nu m-ar crede pe mine.

— Dar e o prostie.

— Poate, dar asta-i situația. Nu există excepții. Să revenim, însă, la Moscova. Vei fi închisă în penitenciarul KGB-ului, Lubianka. Te vor interoga săptămîni întregi. Poate, chiar luni sau ani. Vor folosi atît metode de intimidare fizică, precum și psihologică, pentru a te face să mărturisești că ai dezertat. Îți vor spune că din cauza ta îi supun și pe părinții tăi la același tratament. Ți se va spune că te iartă, dacă semnezi că ai dezertat și că părinții tăi știau despre asta.

— Ce înțelegi prin metode de intimidare psihică și fizică ?

— Păi, prin intimidare fizică înțeleg că te vor bate. Iar prin cele psihologice, că au să te pună, de exemplu, față în față cu mama ta, care va fi plină de vînătăi și de lovituri. Și îți vor spune că toate acestea se întîmplă din cauza ta, că nu vrei să semnezi mărturisirea. Și asta poate dura ani de zile. Indiferent ce-ai spune, nu te vor crede. Să zicem că,

pînă la urmă, vei fi atît de slăbită și de bolnavă, încît vei semna declarația. Atunci, vei fi trimisă într-un lagăr de muncă din Gulag. Părinții tăi vor fi trimiși în altele.

Ea rămase vreo cîteva minute, cu capul plecat. Apoi, își ridică încet privirile și se uită în ochii lui :

— Cum să te cred ?

— Nu știu. Va trebui să hotărăști.

— De ce mi-ai spus toate astea, cînd puteai pur și simplu să mă treci granița, așa cum ți s-a ordonat ?

— Cred că diferența dintre cei de la Londra și mine e că pentru ei nu ești decît un nume, pe cînd pentru mine ești o persoană în carne și oase. Sînt de părere că nu meriți să fii trimisă înapoi și să treci prin toate acele chinuri.

— De ce ?

— Pentru că ai fost răpită de noi. Ești complet nevinovată. Și, stînd de vorbă cu tine în ultimele zile, mi-am dat seama că nu prea cunoști lumea reală. În Siberia, ai trăit ca într-o poveste cu zîne și feți-frumoși. Oricum, nici măcar cei care au de înfruntat viața reală din Uniunea Sovietică nu știu metodele folosite de KGB. Știu, bineînțeles, că trebuie să le fie frică de ei, dar sînt siguri că, dacă nu fac nimic rău, sînt feriți de necazuri cu poliția secretă. Nu pot sau nu vor să creadă că oameni nevinovați ar putea fi tratați ca infractori și criminali, dacă așa vrea KGB-ul.

— Și ce vor zice cei de la Londra, dacă nu mă treci dincolo ?

— N-am să le spun că nu le-am îndeplinit ordinul. Nu vor ști niciodată.

— Au să te chinuie dacă află ?

El zîmbi :

— Să zicem că nu le-ar prea conveni așa ceva. Oricum, n-au să afle. Sînt de prea multă vreme în serviciul ăsta, ca să nu mă descurc.

— De ce-am fost răpită ?

— Din cauza muncii tale cu profesorul Rîkov.

— Dar sînt atît de neimportantă în munca lui ! De ce nu l-ai răpit pe el ?

— N-aveam cum să facem așa ceva. El e în Siberia, dar tu ai venit în Berlinul de Est să-ți vezi tatăl. Și, oricum, contribuția ta e mult mai importantă decît a profesorului Rîkov.

— De unde-ați știut că vin în Berlinul de Est ?

— Ne-a spus cineva care lucrează pentru americani, de-acolo, din Academgorodok.

— Și de ce-a făcut-o ?

— Pentru că, întîmplător, îi urăște pe ruși.

— Cum se face că tatăl meu nu a apărut la aeroport ?

— Am pus pe cineva să-i spună că vei sosi cu alt zbor, mai tîrziu.

— Deci, niște oameni din Londra, care nu ne cunosc nici pe mine, nici pe mama și nici pe tatăl meu, pot, pur și simplu, să ia niște decizii care să ne ruineze familia, viața, totul !

— Mă tem că da. Pentru ei, tu nu ești doar Ursula Jaeger.

— Dar ce sînt eu pentru ei ?

— Ești o tînără dăruită cu un talent deosebit, cu un simț în plus, care lucrează pentru KGB.

— Cum să lucrez pentru KGB ? N-am întîlnit nici măcar o dată în viață pe cineva de-acolo.

— Experimentele lui Rîkov cu tine sînt plătite de KGB.

— Vrei să spui că ei îl văd pe profesorul Rîkov ca pe un kagebist ?

— Da. E, poate indirect, un angajat al KGB-ului care face ce-i cer aceștia.

— E un bătrîn liniștit și cumsecade, care n-ar face rău nici unei muște.

— Cu toate acestea, așa îl văd cei de la Londra. Un kagebist, iar tu, asistenta lui. Și experimentele voastre înseamnă spionaj. E foarte clar.

— Şi tot ce-au vrut oamenii voştri a fost să opriţi experimentele ?

— Nu. E mai mult decît atît. Americanii au lucrat şi ei la ceva asemănător. Voiau să te convingă să colaborezi.

— Fantastic, nu-i aşa ?

— Ce ?

— Eu, stînd într-o încăpere cu un profesor, în Siberia, discutînd şi muncind, apoi ducîndu-mă acasă seara unde o întîlneam pe mama. Eu, citind cărţi şi plimbîndu-mă prin pădure. Şi-acum, iată, nişte necunoscuţi din America şi din Anglia care decid totul. Uite-aşa ! — zise ea, pocnind din degete. Nici n-a fost nevoie de convingere, de discuţii — adăugă cu glasul înecat de lacrimi. Nu e cinstit. Nu-i aşa ?

— Aşa e, Uschi. Dar aşa e la război, fie el rece, sau fierbinte. Oamenii sînt prinşi în capcană.

— Şi cei nevinovaţi ?

— Uneori. Numai că tu nu eşti considerată inocentă, ci un vînat adevărat. Faci parte din spionajul sovietic şi acum trebuie să plăteşti. Dacă oamenii voştri m-ar prinde pe mine, m-ar toca mărunt în maşinăriile KGB-ului.

— Oamenii din ţara dumitale ştiu că se petrec astfel de lucruri ?

— Nu, marele public nu. E cam la fel ca în Uniunea Sovietică. Oamenii bănuiesc ei ceva. Cînd partea adversă face o greşeală, apare justificarea propriei poliţii secrete. Şi cînd ai tăi sînt prinşi în flagrant delict, ai motive să spui c-ai făcut-o din raţiuni bine întemeiate. E o practică veche, Uschi.

Ea îşi luă privirea de la el, îndreptîndu-şi-o spre casă. Părea calmă şi liniştită. Perdelele fluturau încetişor în bătaia brizei de amiază. Se întoarse şi el văzu că ochii îi erau plini de lacrimi. Vocea îi tremura uşor, cînd începu să vorbească.

— Ce-am să fac ? Spune-mi, ce să fac ?

— Nu trece graniţa.

— Atunci, ce să fac ? Unde să mă duc ? Cum să trăiesc ? N-am nici bani, nici vreo calificare să-mi pot cîștiga existența, iar aici nu voi fi decît o imigrantă ilegală.

— Îți voi face eu rost de acte, ca să trăiești aici, fără probleme.

— Și mai departe ?

— Să înțeleg că nu vei mai trece în Berlinul de Est ?

Ea dădu din cap și oftă :

— Sînt prea lașă. Mă tem.

— Înseamnă c-ai crezut ce ți-am spus.

— Da.

— De ce ?

— De ce te-am crezut ?

— Da.

— Mai întîi, pentru că pare adevărat. Și-apoi, pentru că, într-un fel, am încredere în dumneata. Și nu mai am pe altcineva.

— Atunci, mă voi gîndi la ceea ce trebuie să faci și vom mai sta de vorbă. Poate mîine. Acum plec în oraș și mă întorc pe la nouă. Vrei să-ți aduc ceva ?

Ea dădu încet din cap :

— Poate o carte. O carte de poezie.

Fisher aprobă și se întoarse, pornind-o spre casă, lăsînd-o acolo, sub salcia plîngătoare.

Luă un taxi spre cimitirul din Spandau, apoi se duse și bătu la ușa cu numărul 139, într-un bloc cenușiu, de pe Kronprinzstrasse. Îi deschise un bărbat care îl studiase, mai întîi, prin vizor.

După vreo oră, plecă de-acolo cu un pașaport vest-german. Fotografia era a unei blonde palide. Nu prea semăna cu Uschi, dar rareori fotografiile din pașapoarte semănau cu deținătorii lor. Și era un act autentic. Va fi bun, pentru cîteva zile. Îl va „îmbunătăți" la Hamburg. Opri taxiul chiar în față la Kurfüstendamm și cumpără un buchet de trandafiri roșii.

Cînd ajunse acasă, fata adormise deja, dar el o rugă pe menajeră să pună florile într-o vază, lîngă patul ei. Cînd femeia coborî, îi zîmbi :

— Fata asta are nevoie de toți trandafirii din lume.

— A vorbit cu tine ?

— Puțin.

— Despre ce ?

— Nu-i nici un motiv să te îngrijorezi, prietene. N-a vorbit decît despre dumneata.

— Cred că mă urăște din tot sufletul.

— Nu e genul care să urască pe cineva. Și crede tot ce-i spui. Mi-a spus că ți-a putut auzi gîndurile, cînd ați stat de vorbă. Și că spui adevărul. Te crede.

— Mîine ne mutăm la Hamburg. Vezi să se scoale devreme.

Avionul spre Hamburg era aproape gol. Fisher stătea alături de fată, iar menajera, în spatele lor. După ce aterizară, le duse pe amîndouă la Intercontinental. Acolo îi dădu menajerei un teanc de bani și-i spuse s-o ducă pe Uschi în oraș și să-i cumpere haine și absolut tot ce-i trebuie. Își dădură întîlnire peste două ore, la Fontenay Grill.

Pe cînd le aștepta, îi telefonă lui Hallam și îi spuse că pachetul fusese expediat în dimineața acelei zile și că acum se întorsese la treabă, în Hamburg. Puse receptorul în furcă și își dădu seama, cu obidă, că Hallam răsuflase ușurat la auzul acestei vești. Îl înfuria faptul că Hallam crezuse că el ar fi putut îndeplini un asemenea ordin. Dacă ar fi fost vorba de un bărbat, unul devotat trup și suflet muncii sale și care să cunoască regulile jocului, ar fi fost altceva. Dar era vorba de o fată a cărei minte fusese folosită abuziv de ai ei, și cu care ai lui ar fi vrut să procedeze în același mod. Și, din cauza iancheilor, fusese scoasă din cîrlig și i se dăduse din nou drumul în apă. Acum, Hallam putea să mănînce liniștit la clubul său și să se gîndească la alte lucruri. În schimb dacă Fisher i-ar fi ascultat ordinul, fata ar fi fost chinuită de cine știe ce kagebist, într-o

cameră de interogatoriu. Făcu un gest nervos, în vreme ce se îndrepta spre barul hotelului.

După ce comandă ceva de băut, se duse la telefon și formă un număr local care nu se găsea în cartea de telefon.

— *Ja, bitte.*

— Sînt Fisher. Cu cine vorbesc ?

— Smallwood, domnule.

— Spune-le că m-am întors. Vin acolo mîine dimineață. Să trimiți pe cineva să-mi aducă mașina în parcare la Intercontinental. Să-mi lase cheile la portar.

— Da, domnule. Vreți să vină domnul Mitchell pe la dumneavoastră ?

— Nu. Discutăm mîine.

Deschise porțile mari de fier forjat ale casei și conduse mașina spre garajul dublu. Deschise portbagajul și-i spuse menajerei să ia sacoșele și pachetele și să le ducă în camera liberă, destinată fetei.

Se așeză pe pat și citi repede corespondența, care se cam strînsese cît timp lipsise. Erau oferte de împrumut de la companii financiare, care erau sigure că el dorea să-și cumpere o mașină nouă sau să-și extindă casa. Dări de seamă de la patru bănci diferite : două din Regatul Unit, una din Jersey și una din Germania. Două scrisori personale de la niște iubite de-ale lui : una din Olanda, alta din Saigon. Mai erau și două chitanțe de plată, din cele folosite de SIS. Numai cu numărul de cod, fără nume. Un avertisment pentru plata taxelor rutiere. O sugestie că taxa de asigurări medicale s-ar putea să crească. Și o scrisoare prin care i se cereau referințe despre un tip care lucrase, cîndva, pentru el, ca să poată fi angajat ca detectiv, la o companie de asigurări.

Dădu corespondența la o parte și se întoarse să privească pe fereastră spre grădina spațioasă scăldată în soarele după-amiezii. În avion făcuse o listă mentală a mai bine de douăzeci și cinci de greșeli pe care le făcuse în ultimele două zile. Pentru cel puțin jumătate din ele ar fi putut fi dat afară din SIS. Era obișnuit să tragă pe sfoară

Londra, dar numai cînd găsea că e absolut necesar. Dar criteriile după care se ghidase în asemenea situații aveau legătură strînsă cu succesul operațiunilor sale. Era vorba de înțelepciunea pe care ți-o dă experiența îndelungată de teren, care nu ține cont de logica unora aflați în spatele birourilor. Dar, în cazul acesta, nu se putea vorbi de munca sa. Era o judecată personală, care nu venea din experiență, ci din felul lui de-a fi. Contrazicea tot profesionalismul său. Își instruise totdeauna oamenii că faptele erau mai importante decît simțămintele.

Pentru prima oară, după atîția ani, se gîndi la el însuși. Și ajunse la concluzia că toate calitățile sale erau strîns legate de muncă. Talentul și virtutea, care făcuseră din el un ofițer de contraspionaj plin de succes. Dar ca om, nimic. Nici măcar nu se putea spune că e bun. Grădina îi aminti de fată. Ea se simțea acasă, de îndată ce se afla într-un colț de natură. Știa numele florilor, ale arbuștilor și-ale păsărilor. Îi trezea în minte un singur cuvînt : „liniște". În ciuda presiunilor, reușea să-și revină și să fie ea însăși. Inocentă și naivă, dar integră. Își purta nefericirea cu un soi de demnitate ciudată. Așa fragilă cum părea, era mai puternică decît el. Fisher era un dur, însă ea avea o forță interioară, ce părea impasibilă la stimulii exteriori.

În seara aceea, după masă, se plimbă cu ea prin grădină, rugînd-o să-i spună numele plantelor care creșteau acolo. Nu păru surprinsă că un om mai bătrîn ca ea era neștiutor într-un domeniu pe care ea îl cunoștea atît de bine. Cînd se opriră lîngă piscină în lumina difuză a casei, el zise :

— De ce nu te-ai făcut botanistă ?

Ea zîmbi :

— Nimeni nu mi-a sugerat să fac așa ceva.

— Puteai să ți-o sugerezi sigură.

Ea se uită calmă la el :

— Nu cred că se poate forța nota. Dacă ceva trebuie să se întîmple, atunci, oricum, se va întîmpla. Dacă acționezi împotriva curgerii firești, e dezastru.

— Ești fatalistă ?

Ea rîse încetișor.

— Nici măcar nu știu ce înseamnă asta.

— O persoană care crede că ceea ce trebuie să se întîmple, se va întîmpla.

— Atunci, da, sînt fatalistă.

O conduse în casă și o invită în biroul lui. În vreme ce ea se uita în jur, el turnă Cola în pahare.

— Aceasta e casa dumitale ?

— Pentru moment, da. N-am încă un domiciliu stabil.

Se așezară față în față. Ea zise :

— Ești fericit ?

El se întoarse și se uită în ochii ei :

— Ce te-a făcut să-mi pui o astfel de întrebare ?

— Nu te supăra. Nu m-am gîndit la nimic.

— Atunci, cum ?

Ea făcu un semn larg cu mîna, de jur-împrejur :

— Toate vorbesc despre asta.

— Despre ce ?

— Despre faptul că ești nefericit.

— Cum ai ajuns la concluzia asta ?

Ea ridică din umeri :

— Nu tu cărți, nu tu muzică. Pe pereți, nici un tablou, nici o fotografie. Nici o plăcere. Doar o cameră. Un spațiu. O celulă. Acum, trebuie să ne gîndim ce fel de celulă : a unui călugăr sau a unui prizonier ?

Se lăsă o tăcere lungă. Într-un tîrziu, Fisher spuse :

— Tu ce crezi, ce fel de celulă e asta ?

— Poate un pic din amîndouă. Călugărul și prizonierul seamănă mult între ei. Amîndoi sînt izolați de lume. Trăiesc după legi făcute de oameni care nu sînt firești și, într-un anume fel, sînt crude. În cazul dumitale, aș crede că, fizic, semeni cu un călugăr. Mental însă, ești prizonier.

— Prizonierul cui ? Cine-mi sînt temnicerii ?

— Prizonierul vieții, al experienței dumitale. Iar temnicerii sînt cei de la Londra, care îți spun ce ai de făcut.

— Atunci, cum se face că la ora asta nu te afli la interogatoriu, în Berlinul de est ?

Ea zîmbi :

— Din cauza aceluiași amestec de puritate călugărească și milă pe care un prizonier o simte pentru o victimă similară lui.

— Atît și nimic mai mult ?

— Ba da. O mie de alte lucruri. Dar toate stau sub semnul celor două.

— Ți-e teamă ?

— De ce să-mi fie teamă ?

— De tot. De mine, de situația în care te afli, de viitor.

— La început mi-a fost teamă de dumneata. Acum, însă, nu-mi mai e.

— De ce ți-a fost frică, atunci ?

— Pînă acum, n-am mai întîlnit un om ca dumneata. Atît de hotărît, atît de implacabil. A fost ca și cînd m-aș fi întîlnit cu un dinozaur sau ceva de genul acesta, cu ceva despre care-ai auzit sau ai citit doar, însă n-ai crezut că există. Nu-mi venea să cred.

— Și ce părere ai de situația ta ?

— Nu cred că m-ai salvat, ca apoi să-mi faci rău. Sînt sigură că mă vei ajuta, dacă o să poți.

— Cum să te ajut ?

Ea ridică din umeri :

— Nu știu. Las la latitudinea dumitale. Voi face tot ce-mi vei cere.

— Cum ți se pare camera ? E confortabilă ? — rosti el, conștient de banalitatea spuselor sale.

— Da. Îmi place foarte mult.

23

Sediul operațional al lui Fisher se afla la ultimul etaj al unui bloc. Era format din două apartamente alăturate și conținea patru încăperi de mărime potrivită : o cameră cu instalația radio, una administrativă și alte două cu paturi de campanie, pentru dormit și locuit. Aveau o mulțime de antene pe acoperiș, iar convorbirile confidențiale se purtau pe coridor.

Cînd intră în sala de transmisiuni radio, simți mirosul de ozon care indica o transmisiune recentă și dădu drumul ventilatorului. Se obișnuiseră atît de mult cu mirosul, încît nici nu-l mai băgau în seamă, dar el știa că ozonul provoca grețuri și dureri de cap. În coșul de corespondență de sîrmă, se găseau o mulțime de plicuri cu numele lui, așa că se așeză la masă și se uită prin ele. Scotea, din cînd în cînd, cîte o scrisoare și o punea deoparte, pentru a o citi mai cu atenție. Cînd Robert, funcționarul, intră, îi indică scrisorile rămase în coș :

— Pe-astea le-am terminat. Înregistrează-mi-le, te rog, pe acestea — zise el, arătînd spre teancul selectat.

— Am înțeles, domnule.

— Cine-i pe-aici ?

— Mitchell și Smallwood. Prichard e-n permisie, încă două zile.

— Bun. Spune-le că vreau să văd pe toată lumea, peste zece minute.

— Am înțeles, domnule.

— Cum merge cu „Rheingold" ? — întrebă Fisher, uitîndu-se la Smallwood.

— Am trimis banii. Pare să meargă.

— Cîți bani ai trimis ?

— Au cerut zece mii de mărci și le-am trimis cinci.

Fisher își notă ceva în agendă.

— Tu, Mitchell, ce-ai făcut ?

— M-am ocupat de rețeaua din Lübeck.

— Vreo problemă ?

— Da. Unul din ei nu mi-a raportat nimic de trei zile, și nu-mi convine deloc.

— Ce-avea de făcut ?

— Se afla la Wismar și controla dispozitivele portuare. Se zvonise că urmau să se facă niște amenajări pentru o bază de ambarcațiuni rapide sovietice.

— Și cine-i omul ?

— Biedermeyer.

— Băiatul ăla cu părul roșu ?

— Da.

— Ce te neliniștește în legătură cu el ?

— Faptul că nu a dat nici o explicație despre ce a făcut în astea trei zile.

— Și tu ce-ai făcut ?

— L-am lăsat acolo, dar mi-am retras cealaltă parte a rețelei, peste graniță.

— Și ?

— Am să mă duc eu acolo, să văd cu ochii mei.

Fisher dădu din cap.

— Bun. Vom mai sta de vorbă, după ce mă uit prin dosare — rosti el și făcu o scurtă pauză. Încă un lucru. Ați observat ceva, ați fost filați voi, sau locul ăsta ?

Cei doi răspunseră negativ, așa că Fisher își luă actele, puse într-o mapă de plastic și se retrase în biroul lui. Pe cînd deschidea dosarele, se gîndi la fată, întrebîndu-se ce făcea la ora aceea. Fu mulțumit că era atît de calmă și de sensibilă, încît nu avea cum să facă un lucru necugetat. Știa că va trebui să înceapă să se gîndească la o soluție pentru ea, ca să înceapă o nouă viață. Era atît de drăguță, de inteligentă și de tînără, numai că nu cunoștea realitatea. Avea nevoie să fie vaccinată împotriva virusului lăcomiei și al egoismului.

Se uită la chipul ei, în vreme ce ea privea concentrată tabla de șah dintre ei. El juca cu negrele și o încolțise, la un pas de mat. Ea nu mai putea face nimic. Își ținea fața în mîini, cu coatele pe masă. Și, uitîndu-se la ea cum stătea așa, fu uimit pentru a nu știu cîta oară de acea aură de pace și calm pe care o iradia. Ochii ei albaștri se fixaseră pe tabla de șah, iar genele i se revărsau, parcă, peste ei. Nasul îi era drept, cu vîrful ușor ridicat. Fu prima oară cînd își dădu seama că era nespus de frumoasă. Avea o față tipică de nemțoaică. Tînără și nevinovată, blîndă și caldă.

Atunci, ea mută. Greșit, bineînțeles. El puse regina la N3, amenințîndu-i nebunul. Dar ea își apără nebunul, sacrificîndu-și regina și luîndu-i-o pe-a lui. Următoarea ei mișcare îl făcu șah-mat cu nebunul.

El își ridică ochii spre ea :

— A fost fantastic, Uschi. Am fost sigur că te bat.

— Combinația asta pe care-am făcut-o eu e foarte veche. Se numește „Moștenirea lui Philidor". E frumoasă, nu-i așa ?

El zîmbi :

— Data viitoare cînd jucăm, am să te rog să-mi acorzi un avantaj.

Ea zîmbi, la rîndu-i :

— Poate — zise ea, așezînd piesele. Cum să-ți zic ?

— Vrei să spui, cum mă cheamă ?

— Da.

— David.

— Pot să-ți zic David ?

— Bineînțeles.

— E un nume frumos. David și Goliath. Ți se potrivește.

— Ești obosită ?

— Nu. Încă nu.

— Te-ai gîndit la ce ți-ar plăcea să faci ? Amintește-ți, acum ești liberă. Poți să faci ce vrei.

Fata ridică din umeri :

— Nu știu ce să fac, David — zîmbi ea. În Siberia aveau nevoie de mine. Aici, însă, nu prea cred că am ceva de ales.

— Știi ceva engleză. Ar fi bine dacă ai vorbi fluent. M-am gîndit că ți-ar plăcea, poate, să iei niște ore.

— Numai că ar trebui să cîștig și niște bani, ca să-mi pot plăti lecțiile.

— Am să-ți plătesc eu orele. Oricum, îți sîntem datori.

— Cînd aș putea începe ?

— Am să-i sun mîine pe cei la care m-am gîndit. Ai putea începe poimîine. Dacă vrei.

— Ți-am spus. Fac tot ce-mi spui.

Fisher oftă ridicîndu-se și uitîndu-se la fată :

— Nu ești obligată să faci ceea ce-ți spun, Uschi. Fă numai ce vrei și tu. Te rog să iei singură deciziile. Eu nu voi face decît să te-ajut să faci ceea ce dorești.

Stătea în bucătărie și sorbea un pahar cu lapte, în vreme ce menajera aranja masa pentru micul dejun de a doua zi.

— Ce face cînd sînt la birou ?

— Citește cărțile pe care i le-ai cumpărat dumneata, ascultă muzică și se plimbă prin grădină.

— I-ai spus că poate părăsi casa cînd vrea ?

— Bineînțeles. Zice că n-o interesează și că se simte bine în acest loc.

— Ți-a spus ceva despre ce vrea să facă ?

— Nu vorbește decît despre grădină și despre dumneata, bineînțeles.

— Cred că a început să aibă încredere în mine, ce zici ?

Menajera se întoarse și îl privi, cu mîinile în șold.

— Știi ceva ? Pentru un om inteligent ca dumneata, te prinzi cam greu.

— Ce vrei să spui ?

— Am văzut odată un film despre un savant vienez care studia animalele. Avea vreo șase rațe care îl însoțeau oriunde mergea. Credeau că el era mama lor, pentru că le hrănise de cînd ieșiseră din ou — adăugă femeia, uitîndu-se la el. Ești îndrăgostit de ea, domnule Fisher. Și ea de dumneata.

Fisher zîmbi și ridică din umeri :

— Vrei să te conduc mîine în oraș ?

— Nu. Am făcut cumpărăturile de-aici.

Elaine locuia încă la prietena ei, Joanna, în apartamentul ei din Fulham și nu se mai opunea cînd Thornton dorea să-l vadă pe Jamie. Acum era mai ușor, pentru că nu trebuiau să se limiteze doar la week-end-uri.

Se întorceau pe jos de la un meci în nocturnă între Chelsea și Everton. Îl duse pe băiat într-un restaurnat din Fulham Road, ca să ia o gustare. Ca de obicei, Jamie vru să bea Cola dietetică și să mănînce pîine prăjită cu fasole coaptă. Cînd ajunseră la înghețată, Thornton zise :

— Cum merg lucrurile unde stai acum ?

Jamie ridică din umeri :

— Bine.

— Îți faci temele, înveți ?

— Mda.

— Te-ajută cineva ?

Jamie zîmbi strîmb.

— Mama m-a ajutat, într-o seară, la aritmetică. Am luat două puncte, din douăzeci posibile. Spune-mi, ea a fost vreodată la școală ?

— De ce mă-ntrebi ?

Jamie rîse :

— Păi, nu știe nimic despre nimic. Și Joanna, la fel. Am avut de-nvățat despre Henric al optulea și mama a sunat pe toată lumea să întrebe dacă nu rulează filmul acela, despre el și Anne Boleyn. Astea două sînt încuiate rău. Dar sînt simpatice.

— Povestește-mi.

— Ooo, fac tot felul de chestii. Tanti Joanna îmi aduce mereu dulciuri și amîndouă joacă Monopoly cu mine. Au să mă-nvețe să joc și poker.

— Îți place acolo ?

— Mda, e bine.

În vreme ce Thornton mergea pe jos către Fulham Broadway, după ce îl dusese pe Jamie acasă, se gîndea la mama băiatului. Elaine avusese un tată bețiv și-o mamă geloasă, care nu i-au oferit prea multe șanse. Familia se muta dintr-o casă-ntr-alta. Tatăl își codoșea fiica de cincisprezece ani, pînă cînd fusese închis la Wandsworth, pentru trei ani. Fata, cu frumusețea și cu trupul ei drept singură avere, a încercat să-și croiască un drum, să-și facă un rost. Reușea adesea să-și facă vreo relație, pe care, însă, o strica imediat, din cauza infidelității. Se simțea ca acasă în orice companie, la orice nivel și se familiarizase atît cu hotelurile cele mai elegante, precum și cu speluncile de ultimă speță. Și avusese întotdeauna înfățișarea aceea de fetiță rătăcită. Era chipul neajutoratei care atrage foarte mulți bărbați ce simt nevoia să fie zei, să sară în ajutorul celor mai slabi ca ei. O altă Marilyn Monroe, în devenire.

Era sigur că Jamie era adesea neglijat, dar băiatul părea că se simte bine și ea era mereu acolo să-l aștepte cînd îl aducea înapoi acasă. Iar Thornton observase că, îndată ce se deschidea ușa, Jamie fugea lîngă mama sa, în vreme ce părinții mai schimbau o vorbă-două.

În următoarele cinci luni, Fisher fu foarte ocupat cu transbordarea unui agent est-german, de rang înalt. Petrecea mult timp în Berlinul de Vest, dar se întorcea la fiecare sfîrșit de săptămînă, la Hamburg. Acum spera că e pe ultima sută de metri cu operațiunea și că va fi ultima

călătorie la Berlin. Se sprijini de speteaza scaunului, în vreme ce avionul decola, și se gîndi la fată. Făcuse progrese considerabile. Acum nu mai vorbeau decît englezește. Avea un ușor accent, fermecător, dar vorbea engleza aproape la fel de bine precît el, germana. Merseseră într-o zi la grădina zoologică. Altădată, la cinema, unde văzuseră *Pe aripile vîntului*. Ei nu-i plăcea la Hamburg. Zgomotul, neoanele, forfota de-acolo o speriau. O singură dată îl întrebase dacă poate să afle ce se întîmplase cu mama și cu tatăl ei, iar el îi promisese că va încerca. Poate Lemke putea să le dea o veste, în acest sens, cînd va veni acolo. Sau poate era mai bine s-o lase baltă. El, oricum, nu avea nici un dubiu în legătură cu ceea ce li se întîmplase.

24

Fisher evitase să fie văzut prin Hamburg cu fata, dar în seara aceea o invită la masă, la Oelmann's Strandhotel ; apoi, porniră cu mașina pe faleză și parcară acolo de unde se puteau vedea șlepurile cu bărcile lor pilot, croindu-și drum încet, în susul Elbei, spre docurile principale. După ce priviră minute în șir, ea se întoarse spre el și spuse :

— Povestește-mi despre copilăria ta. Despre părinți, despre ce făceai pe vremea aceea...

— Păi, tata era învățător și mama, casnică.

— Erau niște părinți buni ?

— Da. I-am iubit mult, pe amîndoi. Poate că am ținut ceva mai mult la mama, pentru că era tot timpul în preajma mea.

— Învățai bine la școală ?

— N-aș zice. Am fost cam la mijloc.

— Ai fost la universitate ?

— Da. Am fost la Oxford.

— Ce-ai studiat ?

— Mai ales limbi străine. Rusa și germana.

— Părinții tăi trăiesc ?

— Nu. Tata a murit într-un accident de mașină și mama, un an mai tîrziu. Nu i-a putut supraviețui. Au fost

foarte apropiați — adăugă el și se întoarse spre ea. Crezi c-aș putea face ceva ca să fii fericită ?

Ea dădu ușor din cap :

— Nu. Mulțumesc. Mă simt bine așa — spuse, uitîndu-se în ochii lui. Ai fost tare drăguț cu mine. Să nu crezi că nu-mi dau seama și că nu apreciez.

Fisher ar fi dorit să-o întrebe despre părinții ei și despre viața pe care a dus-o în Germania și în Rusia. Și asta nu numai de dragul conversației ci pentru că, realmente, ar fi dorit să știe. Așa, cum îl privea cu ochii aceia mari, fu tentat s-o sărute pe gura catifelată, frumos arcuită. Răsuci, însă, cheia în contact și porniră spre casă.

După ce ea urcă să se culce, el mai rămase, ca de obicei, în bucătărie, să bea un pahar cu lapte, în vreme ce menajera aranja masa pentru micul dejun.

— Crezi că fata s-a liniștit ?

Femeia îl privi cu mîinile în șolduri :

— Fata asta e tare curajoasă. Tare curajoasă. N-aș zice că s-a liniștit. Pare, însă, că se împacă cu orice situație. Uneori, vorbește de mama ei.

— Crezi că aș putea să-i fac viața mai fericită, în vreun fel ?

— Nu știu. Poate, doar să-ți pese de ea. Nu te mai are decît pe dumneata. Te divinizează, o știm amîndoi.

— E un copil dulce.

— Te cunosc de multă vreme, domnule Fisher. Te superi dacă-ți pun o întrebare personală ?

Fisher zîmbi :

— Nu știu. Încearcă-mă !

— Nu ești de părere că e foarte frumoasă ?

— Ba da. E foarte atrăgătoare.

— Atunci, de ce nu te culci cu ea ? N-o dorești ?

Fisher ridică din umeri :

— Bănuiesc că orice bărbat ar dori-o, așa cum te exprimi tu. Iar eu, bineînțeles, nu fac excepție. Dar nici nu-mi trece prin minte să mă culc cu ea.

— De ce nu ?

— De ce ? Păi, mai întîi, pentru că i-ar fi imposibil să mă refuze, chiar dacă nu i-ar conveni. Depinde de mine. Cum să spună nu ? Ar fi de acord să împlinească o obligație, să-și plătească datoria față de mine. Cred că merită mai mult de-atît.

— Te admir, domnule Fisher. Chiar așa ! Dar, uneori, ești tare prost !

— Explică-mi.

— Ți-am spus. Ea te venerează. Vorbește despre dumneata toată ziua. Se teme să nu-ți ruineze viața și cariera. Mă întreabă dacă n-ar fi bine, pentru dumneata, să dispară.

— Sper că i-ai răspuns ce trebuie.

— Și ce anume trebuie ?

— Că ea nu reprezintă, oricum, o problemă. Și că mă bucur că o am lîngă mine. Îmi e ca o fiică preferată.

Femeia zîmbi :

— Pentru ea, nu ești deloc fratele preferat, ci bărbatul favorit.

— Îmi ascunzi, oare, ceva ?

— Te iubește, bărbat prost ce ești ! Acum, du-te la culcare și gîndește-te la ce ți-am spus.

Se lăsase răcoarea toamnei, așa că în șemineu ardea molcom o buturugă. Și, pentru prima dată, avură vin la cină. O jumătate de sticlă. Paharele, însă, le erau încă pline.

Cînd o privi, ea rosti blînd :

— De ce avem vin astăzi ?

El ridică din umeri :

— M-am gîndit că, poate, îți place. De ce mă întrebi ?

— Mă gîndeam că ai avut vreun motiv.

— Ce motiv să fi avut ?

Ea se uită la pahar și ridică din umeri.

— S-a întîmplat ceva, Uschi ? — zise el, ridicîndu-și bărbia ușor și văzîndu-i lacrimile pe obraz. Ce e, Uschi ? Te rog, spune-mi.

Ea inspiră adînc și zise cu voce tremurîndă :

— Astăzi e ziua mamei mele. M-am gîndit la ea toată ziua.

Fisher încercă să găsească un cuvînt potrivit, dar îi fu imposibil. Îi înfățișase deja un tablou limpede a ceea ce s-ar fi putut întîmpla cu părinții ei, ca să mai poată acum îndulci lucrurile. Îi spusese adevărul. Și nimic nu-l putea schimba. Dar își dorea cu disperare să-i spună ceva și adevărat, și dătător de speranță. Nu-i ceruse lui Lemke să încerce să afle ce s-a întîmplat cu părinții ei. L-ar fi pus în situații periculoase și, în plus, știa și el foarte bine răspunsul.

O privi cum se ridică și-i auzi suspinele, pe cînd ieșea. Fisher stătu la fereastră aproape o oră, privind petele de lumină revărsîndu-se prin geamuri, conturîndu-se clar pe stratul subțire de zăpadă. Pentru prima oară în viață, îi fu rușine de ceea ce făcuse. Nu avea importanță faptul că i se ordonase. Ar fi putut să refuze. Dar, atunci cînd o răpise, nu știuse despre ce era vorba. Nici nu se gîndise la consecințe. Atunci cînd, însă, începuse să încalce ordinele, era prea tîrziu să mai salveze și pe altcineva decît pe fată.

Un lucru era clar. Era răspunzător de tot ce avea să i se întîmple, după ce luase hotărîrea să nu țină cont de ordinele de la Londra. Dacă ar fi fost alt gen de fată, ar fi fost mai ușor. I-ar fi găsit o slujbă, i-ar fi dat niște bani din fondurile lor și ar fi lăsat-o să se descurce. Dar, în cazul lui Uschi, asta ar fi fost ca și cum ai fi lăsat un animal domesticit în mijlocul junglei. Ar fi procedat la fel ca acei oameni mizerabili care își duc animalele de care s-au plictisit undeva, la țară, și le abandonează acolo, la mila Domnului.

Pe la miezul nopții, se duse la culcare, dar nu putu să adoarmă. În final se îmbrăcă în halat și coborî la bucătărie, unde își făcu un ceai. Se gîndea la același lucru, dar nu fu în stare să găsească o soluție. Deși nu știa încă, pe biroul lui din oraș, în camera de transmisiuni, se afla

un răspuns, sau, poate, un catalizator pentru rezolvarea problemei sale.

Hallam fusese destul de binevoitor la telefon. Se scuzase pentru semnalul criptic și pentru bilețelul acela scurt. Dar avea nevoie de el la Londra, pentru a reorganiza filiera germană. Hallam părea că se așteptase să întîmpine rezistență. În vreme ce vorbea, Fisher știu ce avea de făcut cu fata. Hallam îi dădu două săptămîni să-și rezolve problemele în Hamburg și să predea situația unui înlocuitor. Încă nu știau cine va fi acela. Probabil, Seymour.

După ce mîncară în seara aceea, el o luă sus, în biroul lui. Ea se așeză în singurul fotoliu de-acolo, iar el își trase un scaun. Uitîndu-se la fată, își dădu seama de vulnerabilitatea ei, de cît de mult depindea de el. Cînd zîmbi, el o întrebă :

— De ce zîmbești ?

— Mă simt ca și cum aș fi la liceu, în fața dirigintei, care-mi vorbește despre notele proaste din catalog. Eram tare neajutorată la școală — rîse ea ușor.

Fisher dădu din cap, inspiră adînc și zise :

— Cu ce crezi că mă ocup eu ?

Ea dădu din umeri :

— Nu sînt prea sigură. Am crezut totdeauna că te ocupi cu ceva asemănător celor de la KGB, numai că lucrezi pentru britanici.

Fisher zîmbi ciudat :

— Nu tocmai, draga mea. Dar fie și-așa — se opri el o clipă. Cînd cineva intră într-o astfel de organizație, învață că, atunci cînd e prins de adversari, e posibil să fie închis, sau torturat, sau chiar omorît, în funcție de cine e acest adversar. Una din diferențele dintre organizația din care fac eu parte și KGB este că aceștia din urmă se poartă la fel de dur și cu civilii, care n-au nimic comun cu spionajul, și cu agenții dușmanului. Ai noștri nu implică, de obicei, pe civili, în treburile noastre. Cu tine a fost o excepție. Cred c-a fost o greșeală. Dar, ținînd cont de ceea ce făceai

cu profesorul Rîkov, îi înțeleg. Asta nu înseamnă că sînt de acord. Ceea ce m-a făcut să mă opun cu vehemență a fost decizia lor de a te trimite înapoi. Știau la fel de bine ca și mine ce ți s-ar fi întîmplat. Din acest motiv nu m-am supus ordinelor. Și iată-te !

Fata părea speriată și el se întinse și-i atinse mîna.

— Nu ți se va întîmpla nimic rău, Uschi. Vreau doar să discutăm despre cum să te pun mai bine la adăpost. Înțelegi ? — zise el, privind-o în ochi.

Ea dădu din cap, iar el se lăsă pe speteaza scaunului, zîmbind :

— Am să-ți pun o întrebare prostească. Spune-mi, ce știi despre mine ?

— Ce anume ?

— Orice.

— Ce știu, sau ce cred ?

— Amîndouă.

Ea zîmbi :

— Ești un bărbat dur, dar îți plac eclerurile și zahărul în ceai și în cafea. Nu-ți plac politicienii, așa că schimbi totdeauna canalul, cînd aceștia apar la televizor. Știi mai multe despre oameni decît arăți. N-aș putea spune că te interesează prea mult cărțile, muzica sau artele, în general. Ești foarte sigur pe tine și... — se opri ea o clipă, iar eu mă simt apărată alături de tine.

— În ce măsură ai încredere în mine, în ceea ce te privește ?

Ea ridică din umeri :

— Foarte mult. Probabil pînă în pînzele albe.

— Mă crezi că, realmente, îmi pare rău de ceea ce ți-au făcut ai mei ?

Ea zîmbi, cu capul lăsat într-o parte :

— Firește că te cred.

— Bun. Atunci, să trecem la următorul punct. Mi s-a ordonat să mă întorc la Londra. Pentru totdeauna. Și vreau să mergi cu mine. Ce zici de asta ?

Cîteva momente ea tăcu, apoi zise liniștită :

— Nu e ilegal, așa, fără acte și fără vize ?

— S-ar putea, dar vreau să-ți sugerez o cale mai sigură. O treabă care va rezolva situația.

— Despre ce este vorba ?

Fisher încercă să zîmbească, dar nu reuși decît o grimasă. Apoi, trase aer adînc în piept și zise :

— Ți-aș sugera să te căsătorești cu mine.

Ridică o mînă, ca să oprească protestele, care, însă, nu fură rostite.

— Bineînțeles, va fi o căsătorie de conveniență, numai cu numele. Lucrul acesta nu presupune nici un fel de obligație din partea ta. Am putea, amîndoi, să folosim alte nume.

Încercă să citească pe fața ei o reacție. Dar nu văzu nici una. În sfîrșit, ea zise :

— Ești un om tare ciudat, David Fisher. Tare ciudat.

— În ce sens mă găsești ciudat ?

— Ai fi putut să pleci la Londra, fără să-mi spui nici un cuvînt. Să îmi transmiți, doar, prin menajeră că, de-acum încolo, sînt independentă. De ce să-ți pese ce se întîmplă cu mine ? Mi-ai oferit adăpost vreme de șapte-opt luni. Nu-i așa că ți-ai plătit datoria față de mine ?

— Lucrul acesta ar fi mers la început. Acum, însă, nu.

— De ce nu ?

— Pentru că acum te cunosc. Nu mai ești doar un nume. Ești o persoană în carne și oase. O fată bună, care are nevoie de protecție.

— De protecție ?

— Da. De ce nu ?

— Îți pasă de mine ? Sau e vorba numai de corectitudine ? Ca să nu mă simt ca la închisoare.

— Nu. Realmente, îmi pasă.

— Ai iubit vreodată pe cineva ? Mă refer la vreo femeie.

— Nu. Au fost cîteva de care mi-a plăcut, dar iubire e un cuvînt prea mare.

— Ce prieteni ai ?

— Femei sau bărbați ?

— Și una și alta.

Se gîndi, apoi ridică din umeri :

— Îmi plac o mulțime de oameni, atît femei, cît și bărbați. Dar prieteni mă tem că nu am nici unul.

— Nu ți-a trecut niciodată prin minte că tocmai tu ai avea nevoie de grija cuiva ?

— Sînt destul de capabil să-mi port singur de grijă, Uschi.

— Într-o luptă, da. Într-un conflict cu autoritățile, da. Dar, în afară de munca ta, nu ai nimic. Nu ai dragoste, nu-i pasă nimănui de tine. Nu ai pe cineva care să se întrebe dacă ești fericit sau nefericit. Nu ai nimic care să-ți placă, un hobby, ceva de genul acesta. În cazul tău, nu se poate vorbi de viață, ci de supraviețuire.

— Cred că te-ai gîndit mult la asta, deși n-ai spus niciodată nimic.

— Nu a fost nevoie, David. E bătător la ochi.

— Bine, bine, dar toate astea nu constituie un răspuns la întrebarea mea. Dacă te căsătorești cu mine, nu te mai poate atinge nimeni.

— Deci, ce m-ai întrebat ?

— Ai fi de acord să te căsătorești cu mine ? Fără obligații, fără legături intime.

— Mă tem că nu, David.

— Bun — zise el, lăsîndu-se pe speteaza scaunului. Atunci, am să mă gîndesc la altceva.

— Mai e o alternativă...

El o privi cu speranță :

— Care, Uschi ?

Ea se uită liniștită în ochii lui :

— M-aș putea căsători cu tine normal. Cu obligații. Și cu toate responsabilitățile care revin fiecăruia.

— Vrei tu asta ?

— Bineînțeles că vreau.

— Cum așa ?

— Pentru că țin la tine. Aproape din prima clipă am ținut mult la tine. M-aș socoti foarte norocoasă, dacă m-aș căsători cu tine — rosti ea zîmbind, dar cu buzele tremu-

rînd. Aș încerca din tot sufletul să te fac fericit. N-ai să te plictisești lîngă mine, îți promit.

El dădu încet din cap.

— Tu n-ai putea plictisi pe nimeni, fetița mea. Am să plec la Londra vreo două zile și apoi, după ce vom face-o, vom avea cîteva zile doar pentru noi, înainte să mă apuc de treabă — zise el și se ridică, zîmbind. Știi, încerc să mă obișnuiesc că nu visez. Va fi minunat.

Ea se uită cu dragoste la el. Știa că bărbatul acesta nu va avea o reacție emoțională promptă. Fără îmbrățișări, fără sărutări. Dar ei nu-i păsa. Îl cunoștea prea bine, ca să se supere. Și mai știa că are ea destulă dragoste pentru amîndoi.

O conduse spre dormitor și, cînd se opri la ușă, el îi puse mîinile pe umeri și o privi în ochi :

— Ești mult prea frumoasă pentru mine, Uschi.

Și, spre surpriza ei, se aplecă și o sărută cast, pe obraz, după care se întoarse și se îndreptă spre dormitorul lui. Îl privi cum se depărta, fără să se întoarcă.

În camera sa, David Fisher privi pe fereastră la gazonul brăzdat de umbrele lungi ale arborilor. Închise ochii și încercă să se concentreze. Gîndurile îi erau răvășite. Se întrebase de nenumărate ori : de ce se căsătorea cu Uschi Jaeger ? Îi spusese că o face pentru a o proteja. Și acesta era adevărul. Dar nu în totalitate. Era vorba de mult mai mult.

Cînd aflase că va fi retras la Londra, gîndul i se îndreptase spre ea. Aducînd-o la Hamburg, nu ținuse cont de viitor, ca și cum lucrurile aveau să rămînă mereu astfel. Însă după telefonul lui Hallam, își dăduse seama de realitate. Nu suporta gîndul că nu va fi mereu lîngă ea. Uschi era balsamul care-i făcea viața suportabilă. I-ar fi fost dor mereu de vocea ei blîndă, de chipul minunat și de trupșorul acela firav. Și, deodată, i se făcu rușine, pentru că înțelese că o dorea. La început, i se părea de neatins. Dar telefonul lui Hallam transformase imposibilul în posibil. Îi disprețuia pe bărbații care profitau de vulnerabilitatea femeilor. Dar el se gîndise numai s-o

protejeze. Nimic mai mult. Numai că răspunsul ei schimbase totul. Ţinea la el. Iar el la ea.

Se consolase totdeauna cu dictonul lui Kipling: „Cel care călătoreşte singur, călătoreşte cel mai repede." Dar această filozofie i se părea acum aridă şi goală. Se întoarse de la fereastră, scuturînd din cap, ca şi cum ar fi dorit să-şi pună ordine în gînduri. Şi, deodată, se linişti. Ceea ce făcea era corect, atît pentru ea, cît şi pentru el.

Se dezbrăcă încet şi adormi în cinci minute.

25

Cînd Uschi Jaeger coborî la micul dejun, Fisher se afla deja în avionul de dimineață, spre Londra. La vamă se folosi de un pașaport canadian și, o oră mai tîrziu, trăsese la un mic hotel de pe Ebury Street.

Își petrecu întreaga după-amiază la Starea Civilă de la Catherine's House, din Kingsway, urmînd aceleași procedee ca KGB-ul. Cercetă, mai întîi, certificatele de deces, apoi, pe cele de naștere corespunzătoare. După vreo două ore, găsi două candidate potrivite, ambele cu numele de Hunter, amîndouă de vîrste potrivite și amîndouă moarte. Prima candidată era Ann Hunter, cealaltă, Michelle Joanna Hunter. Făcu patru cópii după ambele certificate de naștere și își notă detalii de pe cele de deces.

Luă cîteva formulare de la Biroul de pașapoarte din Petty France și plecă la biserica parohială din Putney, cu o mașină închiriată. Mormîntul lui Michelle Joanna Hunter avea o placă funerară mică, ieftină, pe care nu scria decît numele și, simplu, „In Memoriam 1960-1983". Se vedea că mormîntul fusese cam neglijat. Prin iarba sălbatică ce împînzise totul, înfloriseră păpădiile și rochița rîndunicii. Era exact ce-i trebuia.

Întors la Hamburg, o luă, a doua zi, pe Uschi și se duseră să-și facă patru seturi de fotografii. Apoi, completă formularele și o puse pe Uschi să semneze cu numele de Michelle Joanna Hunter. A doua zi, plecară împreună la Londra, folosindu-se de pașaportul cu care venise la Berlin.

Stătură împreună în sala de așteptare a Biroului de pașapoarte de la Petty France. Fisher o puse să repete ce avea de zis. Trebuia să le spună că era prima ei cerere și avea nevoie de pașaport pentru petrecerea lunii de miere la Paris. Trebuiră să aștepte aproape o oră, dar cînd fu strigată, se descurcă de minune, așa că a doua zi avea să-și ridice pașaportul.

Își rezervaseră camere la hotelul Ebury Park sub numele de Hunter și Dawe, așa cum scria pe pașaportul canadian al lui Fisher.

David stătea în camera lui Uschi, uitîndu-se la o hartă. Nu avea nici un motiv s-o facă, pentru că știa orașul încă din tinerețe. Avea adresa unei case conspirative a SIS-ului și își putea justifica, astfel, șederea la Tunbridge Wells — locul în care se decisese să se căsătorească. Exista un oarecare risc, dar, chiar dacă s-ar fi descoperit vreodată, nimeni nu ar mai fi putut anula căsătoria.

Cînd porniră spre Turnbridge Wells, începuse să plouă, dar Fisher putu să parcheze mașina chiar în fața Stării civile. O femeie prietenoasă și amabilă le dădu toate detaliile în legătură cu actele de care aveau nevoie, iar el își exprimă dorința ca formalitățile să aibă loc peste două zile. În acest sens, dădu adresa casei conspirative de la Broadwater Down, ca domiciliul lui stabil. Hotărîră ca mariajul să aibă loc vineri, la ora unsprezece. Își luară două camere alăturate la hotelul Spa și plecară după cumpărături. O ajută să-și ia o rochie și un costum din două piese. Se despărțiră vreo jumătate de oră. El îi dădu bani să-și cumpere ce mai avea nevoie. Fisher îi luă o verighetă simplă, dar nu o gravă, timpul fiind prea scurt pentru asta. Apoi, scoase niște bani de la Barkley's Bank,

din contul său de la Londra, după care traversă spre cafeneaua Baldwin, unde avea întîlnire cu Uschi.

În timp ce-şi beau cafeaua, el îi arătă verigheta, iar ea ce mai cumpărase. La sfîrşit, îi dărui un pachețel.

— Acesta e pentru tine, David. Un cadou de nuntă, din partea mea.

— Ce este ?

Ea zîmbi.

— Nu e mare lucru. Doar o carte. S-o răsfoieşti diseară, înainte de culcare.

Fisher se uită în jurul său, prin cafenea. Nu se mai afla acolo decît un cuplu mai în vîrstă, într-un colț. Întoarse privirea spre ea.

— Uschi, am să-ți spun ceva. M-am tot gîndit cum s-o fac, dar n-am găsit soluția cea mai bună.

— Atunci, spune-mi fără ocolişuri.

— Căsătoria, nunta noastră, nu este ceea ce-aş fi dorit eu pentru tine. Mă simt ca şi cum te-aş lipsi de cea mai frumoasă zi din viață. Cauza este dreaptă. Motivele mele sînt onorabile şi am făcut tot ce-am putut să fie frumos. Dar nu e decît o palidă imagine a ceea ce ai merita.

— Nu e nevoie să-mi explici sau să te scuzi, David. Înțeleg, şi-ți sînt recunoscătoare — zise ea, zîmbind. Şi sînt chiar mulțumită.

— Voiam să-ți spun că nu voi profita niciodată de situație — se opri el, ezitînd. Dar vreau să ştii că țin la tine foarte mult. Aş vrea să fii fericită, atît cît îți îngăduie situația. Te admir din tot sufletul.

Ea zîmbi :

— Spune-mi, ce admiri la mine ?

Din răspunsul lui, îşi dădu seama că era mai profund decît îşi imaginase şi că vorbele sale nu fuseseră doar consolatoare. Se uită la fața lui, cînd vorbea :

— Eşti plină de viață şi foarte inteligentă. Foarte blîndă şi nu-ți pierzi cumpătul niciodată. Nu te plîngi şi eşti tare, rămînînd, totuşi, feminină. Şi mai eşti şi foarte frumoasă — rosti el, în final, cu o uşoară ezitare.

Ea se întinse și își puse mîna pe a lui.

— Mi-ai spus lucruri foarte frumoase, care mă mîngîie în clipele de singurătate. Dar ar mai fi ceva. În legătură cu unirea noastră sfîntă. Mîine vom fi căsătoriți, cu tot ce implică acest lucru, David. Voi fi soția ta. Tot ce s-a întîmplat a fost fără voia noastră și, mai ales, nu din vina noastră — zise ea zîmbind. Hai să mergem la hotel.

Era aproape de miezul nopții cînd își aminti să deschidă pachetul. Era o versiune obișnuită din *Palgrave*, în care găsi un bilețel scris de mînă. Îl citi cu atenție :

„Dragul meu David,

Știu cîte griji ți-ai făcut în ceea ce mă privește. Așa că, am să-ți spun cît sînt de fericită, făcînd abstracție de ceea ce, poate, au pățit părinții mei, de turnura pe care au luat-o lucrurile.

Voi fi mîndră și fericită să-ți devin soție. Nu numai pentru că mă aperi, ci și pentru că voi fi alături de tine. În felul acesta, mă voi simți ca și cum aș fi cu familia mea.

Așa că fii fericit, măcar un pic, ca eu însămi să fiu așa cum simt.

Cu dragoste,
Ursula

P.S. Am pus semne la paginile unde se află poeziile pe care să le citești. Una pentru tine și una pentru mine. Numai prima și ultima strofă, din amîndouă."

Fisher deschise cartea la primul semn, unde scria : „Pentru mine, pag.73 " Prima și ultima strofă din *Sfaturi pentru o fată*. Citi zîmbind :

„Culege trandafirii cît mai poți
Departe-i bătrînețe-acum.

Căci floarea care rîde azi la toți
Mîine va fi doar scrum.

.....

Trăiește-ți viața fără preget
Să fii a celui drag, prin nuntă ;
Să-ți pierzi prihana doar atunci,
Că altfel vremea-i cruntă."

La al doilea semn, citi : „Pentru tine ; pag.65. Prima și ultima strofă."

Caracterul unei vieți fericite.

„Ce fericit e, prin născare,
Cel ce stăpîn pe sine e
Și alte arme nu mai are,
Afară de înțelepciune.

.....

Bărbat din stirpea celor liberi,
Nu vrea măriri și n-are teamă ;
Deși nu stăpînește-averi
E și bogat , e și de seamă."

La micul dejun, îi mulțumi zîmbind pentru carte și pentru ceea ce-i indicase să citească și-i spuse că învățase versurile pe de rost. Apoi rosti :

— Îți amintești cînd ți-am spus că n-am o casă a mea ? Și că locuiesc acolo unde se întîmplă să lucrez ?

— Da, îmi amintesc.

— M-am gîndit ca, după căsătorie, să ne ducem la niște agenți imobiliari de la Londra și să găsim un apartament al nostru. Ți-ar plăcea ?

— Foarte mult.

26

Apartamentul din Turnham Green fu doar a doua proprietate pe care o vizitară. Uschi îl alese, îndată ce-l văzu. Fisher se gîndi că e cam mic și fără personalitate, dar, pentru că nu fusese obișnuit să aibă un loc al lui căruia să-i zică „acasă", nu-și exprimă vreo preferință. Se mutară în următoarele patru zile și restul concediului și-l petrecură alegînd mobila.

Ducîndu-se la Century House, avea un sentiment ciudat, ca și cînd ar fi lucrat pentru o companie de asigurări din oraș, cu un program normal, fără să joace un rol activ în operațiunile în care era implicat.

Stătuse de vorbă, de dimineață, cu Hallam și rămăsese surprins de mărimea și de splendoarea biroului care-i fusese pregătit. După-amiază, fu convocat la un briefing cu ofițerii de la SIS care se ocupau de diverse operațiuni în Germania de Est și de Vest. Pe mulți îi cunoștea deja, după nume sau chiar personal. Cel care prezida ședința era Hallam și, încă înainte de a intra în miezul problemelor, aminti, cu tact, că noua poziție a lui Fisher e, de fapt, o promovare și că el va fi cel care va prezida întrunirea lor de astăzi. După ce Hallam își termină tirada, Fisher privi

feţele tuturor şi, ajungînd la Seymour, îi făcu un semn discret.

— Bine, atunci. Domnule Seymour, vă rog să începeţi.

Acesta se uită prin hîrtii, petrecîndu-şi degetele prin părul lui blond şi zbîrlit. Cînd îşi ridică privirile, îl fixă pe Fisher.

— Eu mă ocup de Bruswick. Sînt douăsprezece sectoare, dintre care opt cuprind operaţiuni de trecere a graniţei în RDG, iar celelalte sînt axate pe strîngerea de informaţii, din partea dinspre noi a frontierei.

Fisher dădu din cap.

— Ce fel de culegere de informaţii, domnule Seymour ?

— Mai ales în legătură cu suspecţii care trec frontiera din partea cealaltă şi, într-o măsură mai mică, în legătură cu diversele schimbări topografice privind sistemele de apărare a frontierei, de ambele părţi. Una din unităţi se ocupă numai cu o evaluare preliminară a creşterii reţelei de spionaj.

— Şi cine preia aceste informaţii preliminare ?

— Cei de la Londra.

— Sînt probleme deosebite ?

Seymour zîmbi crispat :

— Nu. Doar cele de rutină.

— Cum aţi defini aceste probleme de rutină ?

— Păi, cele morale, de securitate internă, de bani, precum şi obişnuita atitudine a agenţilor operativi care vor să conducă de la Londra. Sau din altă parte — adăugă el, ridicînd din umeri.

Fisher se uită cercetător la Seymour, întrebîndu-se dacă nu cumva încearcă să-l ducă cu preşul pe noul şef. Din expresia lui, îşi dădu seama că nu era aşa.

Hallam întrerupse tăcerea care se lăsase :

— Domnule profesor Clayton, ce ne puteţi spune despre sectorul dumneavoastră ?

— Da, domnule. Sarcina mea este să ţin la curent toate unităţile operative din Republica Federală, în legătură

cu evoluția politică din Bundestag și din partidele politice.

Fisher ridică din sprîncene.

— Domnule profesor, se pare că aveți o sarcină monstruoasă. Cum reușiți s-o scoateți la capăt ?

Clayton zîmbi.

— Poate am lăsat o impresie greșită, cu spusele mele. Oamenii mei se ocupă numai de acele aspecte din politica Germaniei Federale care ar putea afecta cooperarea cu ai noștri.

— Cum se descurcă oamenii dumneavoastră ?

— În răspîndirea zvonurilor, sînt foarte buni. Dar, în ce privește precizia, au o eficiență de numai optzeci la sută.

— După părerea dumneavoastră, asta este îndeajuns ?

— Nu. În nici un caz. Tot de cam atît ar fi în stare și un jurnalist foarte bun — zîmbi el. Dar e optzeci la sută într-un domeniu mult mai larg decît ar fi în stare să cerceteze un ziarist.

— Și cînd se întîmplă să greșiți, care sînt consecințele ? Să zicem, în ultimul an.

— Am greșit, de exemplu, cînd am estimat atitudinea Bonn-ului la vestea că est-germanii s-au oferit să dea drumul cetățenilor lor peste granită, contra cost. N-am crezut că vest-germanii vor fi de acord cu așa ceva, din motive de morală. Iar cînd au făcut-o, ne-au prins nepregătiți și nu am putut verifica dacă printre cei nou-veniți nu se infiltrează o mulțime de spioni. A fost o greșeală majoră din partea noastră.

— Și cum s-ar fi putut evita o astfel de situație ? Cu fonduri mai mari, cu oameni mai mulți, sau cum ?

Clayton dădu din cap :

— Nimic n-ar fi putut împiedica acest lucru. A fost o greșeală de judecată, din partea noastră. Cred că mulți oameni politici de la Bonn ne împărtășeau părerile. Dar ne-am înșelat cu toții.

— Cine a luat decizia finală ?

— Eu, personal.

— Vă mulțumesc, domnule profesor — zise Fisher.

Apoi se întoarse către Macleod :

— Cred că pot să trec peste raportul tău, Macleod. Doar am făcut eu însumi parte din operațiune. Vom vorbi altă dată.

Fisher îi făcu semn unui bărbat mai în vîrstă :

— Sînteți domnul Humphrey, nu-i așa ?

— Da, domnule. În mare, operațiunile mele sînt cam aceleași cu ale lui Seymour. Operațiuni de trecere a graniței, numai că în zona Kassel. Problemele sînt asemănătoare, dar noi mai avem și legăturile cu unitățile CIC și cu CIA, de la Frankfurt.

— Și ce probleme vă creează toate acestea, domnule Humphrey ?

— Păi, americanii sînt foarte prietenoși, dar ignoră cu desăvîrșire granițele operaționale asupra cărora au convenit Londra și Washington-ul. Își trimit oamenii în grup, pe teritoriul meu. Unii dintre ei nu prea sînt bine antrenați. Iar cei care sînt, nu constituie grupul ideal, în asemenea operațiuni. De exemplu, am avut o serie de incidente care au alertat toată frontiera est-germană, cînd trebuia să trecem noi dincolo.

— Și cum ați procedat, atunci ?

— Am luat legătura cu CIA, la Langley, dar ei nu înțeleg. Privesc lucrurile ca pe o întrecere, în care noi am fost cei care am pierdut.

— Ați făcut rapoarte precise, în legătură cu aceste incidente ?

— Da. În toate cazurile.

— Faceți rost de cópii și veniți la mine, mîine dimineață.

— Da, domnule.

Fisher se uită la cei din jurul mesei :

— Aș avea niște întrebări. Mai întîi, cine răspunde de legătura cu SIS la ambasada din Bonn ? Și apoi, cum se proceda, în asemenea cazuri, înainte de reorganizare ?

— Am să răspund eu la ambele întrebări — zise Hallam. Nu există nici o legătură directă între cei pe care

îi avem la ambasadă și agenții operativi. În ceea ce privește a doua întrebare, nici înainte nu exista vreo interconexiune între echipele de control. Din acest motiv, am reorganizat schema și te-am chemat pe tine aici.

Întrunirea mai dură vreo oră, apoi oamenii plecară, așa încît Fisher putu să înceapă citirea dosarelor.

27

Fisher o folosi pe Judy Miller pentru coordonarea operațiunilor din Berlinul de Vest, în legătură cu infiltrarea lui Lemke. Ea nu-i cunoștea identitatea germană, știa doar că trebuia să treacă dincolo. Avea multă experiență în operațiunile de acoperire. Se întîlniră într-un restaurant mic, din Ku' damm.

El îi prezentase aranjamentele propuse pentru cele cîteva ore cît avea să stea în Berlinul de Vest, iar ea îi dăduse o listă de care avea nevoie pentru a-i pregăti zborul spre Amsterdam, de unde avea să fie preluat de cei de la Londra.

— Mai ai vreo întrebare, Judy ?

— Aș dori să știu ce temperament are omul. Va ști că are de călătorit cu documente false ? Că va trebui să treacă prin punctul de imigrare ? Oare lucrul acesta nu-l va neliniști ?

Fisher ridică din umeri :

— Doar nu va trece prin furcile caudine ! Cred că va fi, oarecum, stresat, dar nu extrem de neliniștit.

— Și cît de repede îi vor alerta cei de la KGB pe cei din rețeaua de dincoace de Zid ? Cît le trebuie să-și dea seama că lipsește ? Și cînd au să realizeze că a fugit la noi ?

— În cel mai rău caz, estimez că vor trece cel puțin șase ore, înainte să-și dea seama că a dispărut. Cel mai probabil, însă, e că vor realiza acest lucru abia după vreo treizeci și șase de ore ! În ceea ce privește cealaltă întrebare, își vor alerta oamenii îndată ce vor observa că el nu mai e acolo. Dar nu-l vor privi, neapărat, ca pe un dezertor. Cu toate acestea, cu cît reușești să-l sui în avion mai repede, cu atît mai bine.

— Au spioni peste tot în aeroportul de la Tegel. Pot controla zborurile în cîteva minute, dacă li se va spune să-l găsească.

— Cît sînt de deștepți agenții aceia, ai lor ?

— Nu e nevoie să fie deștepți, David. Trebuie doar să facă ce li se cere.

— Deci, ce sugerezi ? O diversiune ?

— Da, dacă tipul merită.

— De cîți oameni ai avea nevoie ?

— Nu știu încă exact, dar voi avea nevoie de vreo cincisprezece, ca să meargă totul ca pe roate.

— În regulă. Fă-ți planul și vino apoi să mă vezi, la Londra. Voi sta de vorbă și cu Harris, să văd dacă ne-ajută. Altceva ?

— Păi, mai e o bîrfă ciudată.

— Ce anume ?

— Îți amintești de fata pe care ai trecut-o granița ? Cînd te-am acoperit, atunci, la aeroport.

— Ce-i cu ea ?

— Am auzit c-a fost trimisă înapoi, în zona lor.

— Și ?

— Se spune că, în ultimele săptămîni, KGB-ul și-a trimis cei mai buni agenți în Berlinul de Vest, să o caute.

— Ești sigură de asta ?

— Trei dintre oamenii mei au fost abordați de ei. Cu fotografii și cu descrierea fetei. Au pus, chiar, un premiu, pentru cine dă o informație, în legătură cu ea.

— Cît e recompensa ?

— Într-unul din cazuri, au zis treizeci de mii de mărci ; în al doilea, patruzeci de mii.

— Au făcut vreun progres ?

— Pînă acum, nu. Dar sînt abia la început.

O clipă, se lăsă tăcerea.

— Cum, Dumnezeu, o chema pe fata aceea ?

— Jaeger. Ursula Jaeger.

— Poate s-a hotărît să rămînă în RDG, în loc să plece în Uniunea Sovietică. După cîte îmi amintesc, era nemțoaică — zise Fisher, ridicîndu-se. Oricum, treburile astea nu ne mai interesează. Îți convine operațiunea de-acum ?

Judy Miller zîmbi :

— Mă simt totdeauna bine, după ce-mi termin treaba. Dar m-am ocupat de tot felul de acoperiri. Am să mă descurc eu, mai ales dacă-mi dai și-o echipă, pentru a crea o diversiune...

— Așa voi face. Du-te și pudrează-ți năsucul, ca să-mi văd și eu de treabă — zise el, zîmbind. Pe curînd. Și să ai grijă de tine.

În avionul care-l ducea înapoi, la Gatwick, Fisher stătea cu ochii închiși, gîndindu-se la ceea ce-i spusese Judy despre Uschi. Veștile nu erau îmbucurătoare, mai ales că ei continuau s-o caute, după atîta timp. Însă faptul că o căutau intens în Berlinul de Vest era un semn bun. Nu și-ar fi folosit cei mai buni agenți acolo, dacă ar fi știut unde se află ea, de fapt. Fata stătuse aproape tot timpul în casa de la Blankanese, exceptînd doar drumul de venire și plecare. Casa fusese închiriată în numele unei companii portugheze, înregistrate la Rio de Janeiro.

Veștile erau neliniștitoare, dar nimic mai mult.

Stătea pe o bancă, în parcul St. James, uitîndu-se la copiii de pe pod care aruncau fărîmituri de pîine rațelor sălbatice. Penny se întoarse spre el.

— Îmi place podețul ăsta.

— De ce ?

— Nu-mi dau seama exact, Robbie, dar are ceva romantic.

Thornton rîse. Ea se uită din nou la el, contrariată :

— Nu crezi că e romantic ?

— Îmi dau seama ce vrei să zici. Dar, pentru mine, nu prea e romantic.

— De ce ?

— Ooo, din mai multe motive. Mai ales cele care țin de munca mea.

— De munca ta ?

— Da.

— Ia spune-mi și mie ! Mă simt intrigată !

— În vremea cînd birourile nostre se aflau în Broadway House, oamenii obișnuiau să vină în parc, să stea de vorbă fără să fie auziți. Podețul acela era locul obișnuit de întîlnire.

— Doamne-Dumnezeule ! Și pare atît de liniștit ! Nu crezi că nu se prea potrivea cu ceea ce făceați ? Lacul, rațele sălbatice, copiii jucîndu-se, și voi, vorbind despre KGB.

— Cred că nimeni nu-și dădea seama de peisaj. Era, pur și simplu, un loc sigur pentru anumite discuții.

— Asta înseamnă că nici voi, între voi, nu aveți încredere unii în alții ?

El zîmbi :

— Cuvîntul acesta, încredere, e destul de ciudat. Ce vrea, exact, să spună ?

— Atunci cînd îi poți lua pe oameni așa cum sînt. Adică, nu te mint, spun ce gîndesc și nu intenționează să facă nimănui nici un rău.

— De ce, oare, trebuie să emitem astfel de judecăți de valoare despre oameni ? Ar fi mai bine să ne rezumăm la fapte. Spun oamenii minciuni ? Sînt dispuși să facă rău ? Încearcă să te tragă pe sfoară ? Trebuie să-ți păstrezi luciditatea — adăugă el, zîmbind.

— Tu ai încredere în mine, Robbie ?

— Nu cred că minți. Sînt sigur că-mi vrei binele și nu-mi pierd vremea să mă gîndesc dacă mă înșeli sau nu, într-un fel sau altul.

— De ce-ai considera asta o pierdere de vreme ?

— Pentru că, dacă nu mă înșeli, atunci toată treaba e o pierdere de timp, iar dac-o faci, tot pierdere de timp este. Oricum, tu nu faci parte din munca mea și asta schimbă, fundamental, lucrurile.

— Dar, în ce privește profesiunea ta, nu ai încredere în mine.

Rîse nervos.

— Nu se pune această problemă, Penny. N-ai nici o legătură cu asta.

— Nu ți s-ar părea ciudat dacă aș refuza să-ți spun ce fac, în timpul zilei ?

— Ba da. Dar e altceva.

— În ce sens ?

— Nimeni nu și-ar putea pierde viața, orice mi-ai povesti.

— Vrei să spui că, dacă mi-ai spune ce faci acum, ți-ai putea pierde viața ?

— Nu — zise el și făcu o pauză. Ei, să zicem că e puțin probabil așa ceva.

— Atunci, s-ar putea ca altcineva să-și piardă viața ?

El închise ochii, gîndindu-se. După cîteva momente, îi deschise și zise :

— E o perspectivă foarte depărtată. Foarte depărtată.

— Posibil, dar nu probabil.

— Da.

— Așadar, spune-mi ce faci mîine ?

El zîmbi.

— Nu e nevoie să știi. Regula aceasta o respectăm totdeauna. Nici dacă ai lucra cu noi, nu ți-aș spune. Dacă cineva nu are neapărată nevoie să știe ceva, atunci de ce să-i încarci memoria și conștiința cu ceea ce nu-l privește ? Nu se pune problema încrederii, ci a implicării inutile.

Ea zise, fără să zîmbească :

— Atunci, spune-mi ce faci mîine ? *Trebuie* să știu.

— De ce *trebuie* să știi ?

— Pentru că vreau să văd dacă ai încredere în mine. Nu numai în legătură cu gospodărirea banilor, ci și cu acea parte din viața ta care nu ține de mine.

El se uită lung la ea, înainte de a-i răspunde. Apoi, rosti liniştit :

— Lucrul ăsta înseamnă atît de mult pentru tine ?

Ea dădu din cap :

— Da, înseamnă.

El inspiră adînc.

— Ei, bine, caut un bărbat care a dispărut. Unul dintre ai noştri.

Îi povesti vreo zece minute despre ceea ce făcea. Fără, însă, să-i dea nume şi nici locuri. De asemenea, nu-i spuse cu ce se ocupa Fisher. Îi făcu doar portretul. Ea îl asculta, sorbindu-i cuvintele. Cînd termină, îl întrebă :

— Sper că n-ai inventat totul pentru a mă linişti...

— Ce te face să crezi asta ?

— Pentru că omul pe care mi l-ai descris ai putea fi tu.

El păru surprins :

— Eu ? ! În ce sens seamănă cu mine ?

Ea ridică din umeri :

— Păi, e un tip dur şi competent. Are încredere în sine. Cu toate acestea, înţelege slăbiciunea omenească. Fiecare îl vede altfel, dar nimeni nu ştie cum e el, de fapt. Din cauza asta, totul pare contradictoriu. Se conduce după propriile reguli, nu după ale altora. Ăsta eşti tu, băiete ! — zise ea, ridicîndu-se. Hai să mergem acasă.

Ajunşi în apartament, ea îşi agăţă haina în cuier, zicînd :

— Vrei un ceai ?

Thornton aprobă din cap şi ea puse ceainicul pe foc. Apoi, se postă în cadrul uşii de la bucătărie, uitîndu-se la el, cu tandreţe.

— Îţi mulţumesc că mi-ai povestit despre bărbatul acela. Voi uita tot ce mi-ai spus. Îţi promit. Şi, ca să mă exprim mai clar, sînt mişcată de ceea ce-ai făcut. De-acum încolo, n-am să-ţi mai pun nici o întrebare despre munca ta.

Îi simţi tremurul din glas şi-abia atunci îşi dădu seama că fata aproape plîngea.

28

După libertatea și activitatea interesantă pe care o avusese în cadrul operațiunii „Aoelus", Siwicki găsi noua sa muncă, la Stanford, extrem de plictisitoare. Lucra cu un profesor de matematică de vîrstă mijlocie, de la UCLA, care, se vedea clar, își dorea să fie din nou adolescent. Își îngrijea tenul, de parcă asta ar fi fost o condiție pentru a fi angajat, și purta tricouri cenușii, jeans și adidași. Distracția lui favorită era să se uite pe MTV; îl pasionau stilul „Heavy Metal" și Iron Maden. Expresia lui preferată era „în totalitate", dar, în ciuda acestor lucruri, Siwicki îi observă creativitatea ieșită din comun. Tema lor de lucru era „Matematica aplicată în experimentele de pre-cunoaștere".

Era trecut de ora nouă, cînd i se telefonă de la Admin Office și i se spuse să vină acolo. Secretara îi dădu un bilețel, pe care scria doar un nume, — Danahar — și un număr de telefon, unde să sune. Cuvîntul „urgent" fusese subliniat de trei ori.

Folosi telefonul public de pe coridor și-i răspunse o voce cu accent texan.

— Unde sînteți în momentul acesta, domnule Siwicki ?

— La SRI.

— Cît de repede puteți ajunge la Holiday Inn ?

— Cred că în vreo douăzeci de minute.

— Bun. Vreau să vă văd acolo, într-o jumătate de oră. Urcați la camera numărul... — adăugă el, făcînd o pauză... Camera șapte patru zero cinci.

— Ce-i cu toată mascarada asta ? Am de lucru...

— E vorba de un ordin, Siwicki...

— Cine, naiba, mai ești și tu, de-mi dai ordine ? — țipă el, indignat.

— Danahar. Tom S. Danahar. CIA. Și-acum mișcă-te încoace !

Și îi închise telefonul.

Holiday Inn din Palo Alto părea prea vesel și strălucitor, ca să adăpostească membri ai CIA cu vocile dure și respingătoare, dar cînd Siwicki bătu la ușa camerei cu numărul 7405, bărbatul care îi deschise îi apăru mai puțin arogant decît se așteptase. Avea vreo cincizeci de ani, bine făcut, osos, frumos, în stilul lui Gary Cooper.

— Intră, băiete — zise el și îl invită să se așeze pe un scaun confortabil, de lîngă fereastră. Vrei un whisky ?

— Nu, mulțumesc.

— Poate, altceva ?

— Nu, nu vreau nimic.

Danahar luă un dosar gălbui, îl deschise și își aruncă privirea prin el, înainte să se uite la Siwicki.

— Cum te descurci la SRI ?

Siwicki ridică din umeri :

— Ai o muncă interesantă ?

— Cam academică, dar destul de interesantă.

— Oricum, nu ca treaba cealaltă pe care ai făcut-o pentru agenție.

Siwicki zîmbi :

— Mă tem că nu.

— Îți amintești că ți se dăduse un material, în legătură cu un tip din Uniunea Sovietică, unul Rîkov ? Profesorul Rîkov ?

— Îmi aduc aminte de numele lui. Nu cumva se folosea de o fată pentru telepatie pasivă, sau fac o confuzie ?

— Nu. Așa este. Ce părere ai de munca pe care o făcea ?

— Foarte interesantă, dar nu mi s-au dat prea multe detalii. Mi s-a părut un pic cam exagerat.

— Nu trebuia să pleci în Europa, să lucrezi cu fata aceea ?

Siwicki zîmbi :

— Au fost niște discuții să plec în Anglia, dar nu mi s-a spus despre ce e vorba.

— Se pare că despre asta era vorba. Ți-ar fi plăcut ?

— M-ar fi interesat foarte mult.

— Ai auzit de ce-a căzut planul ?

— Nu. Pur și simplu, nu s-a mai vorbit nimic despre asta.

— Păi, prietenul tău, Schaeffer, a luat-o razna rău și, din cauza asta, i s-a tras un picior în fund. Numai că, între timp, mahării s-au gîndit la o chestie — zise el și se opri o clipă. Ce-ai zice, dacă s-ar ivi ocazia, ai mai fi de acord să lucrezi cu fata aia, a lui Rîkov ?

— Dar ce s-ar întîmpla cu poziția mea în SRI ?

— Vom avea grijă de toate. Nu e nici o problemă.

— Atunci, m-ar interesa, realmente.

— Bun — spuse Danahar, oprindu-se o clipă. Sper că-ți dai seama că nu e decît o discuție de principiu. S-ar putea să nu iasă nimic. Am vrut doar să ne asigurăm că, dacă vor avea loc anumite evenimente, putem conta pe dumneata — adăugă el zîmbind. Se ridică, apoi, și-i întinse mîna :

— Îți mulțumesc c-ai venit, domnule Siwicki. Poate ne vom mai întîlni. Și, nu uita : această discuție e strict secretă. Rămîne numai între noi.

— Da, domnule, am înțeles.

Pe cînd se îndrepta spre automobil, în parcare, se întrebă ce-i venise de i se adresase tipului de la CIA cu „domnule". În momentul acela, i se păruse că Danahar

era omul potrivit pentru un astfel de apelativ. Acum, însă, roși, gîndindu-se cît fusese de naiv.

Următoarele luni, Fisher și le petrecuse la Londra, mergînd la birou, cu excepția unei singure nopți, cînd se dusese pînă în Germania.

El și Uschi duceau o viață destul de demodată, mic-burgheză. Mergeau, din cînd în cînd, la cinema, duminica plecau cu mașina la țară, jucau șah, citeau și stăteau de vorbă. Se pare că se simțeau foarte bine astfel. Viața lui Uschi era diferită de cea pe care o dusese în Uniunea Sovietică, iar Fisher se bucura de aceste noi preocupări, din tot sufletul. Numai că el își dădea seama că deasupra lor atîrna mereu sabia lui Damocles. Nu-și permiteau să se ducă în vizită la colegii lui. Atît Clayton, cît și Macleod o cunoscuseră pe Uschi la Berlin și, deși aceste întîlniri fuseseră scurte, nu voia să riște.

Trecuseră vreo șase luni, pînă să ajungă în pragul catastrofei. O dusese la un concert de Ceaikovski. Se interpretau concertele pentru pian și pentru vioară. După pauză, își reluară locurile, chiar după primul gong. Ridicîndu-și privirile, el îl zări pe Macleod într-o lojă. Simți cum îi privește, apoi, spre ușurarea lui, apăru un cuplu care, se pare, venise împreună cu familia Macleod. Disperat, Fisher se aplecă, încercînd, în felul acesta, s-o acopere pe Uschi cu trupul său. În timp ce luminile se stingeau încet, David aruncă, din nou, o privire spre lojă și îl văzu pe Macleod spunîndu-i ceva soției sale, dar cu privirile îndreptate spre el.

În săptămîna care urmase, îl văzuse pe Macleod de două ori, dar acesta nu făcuse nici o aluzie la faptul că îl văzuse la concert. Comportamentul lui fusese absolut normal.

De două luni, Hallam se ocupa de legătura CIA-SIS și, cînd cei din America sunară, telefonul îi fu cuplat automat.

— Hallam, la telefon.

— Mă numesc Danahar, domnule Hallam. Sînt director operativ la Langley. Aș dori să vă văd. Cînd aș putea să vin să ne întîlnim ?

— E urgent, domnule Danahar ?

— Da.

— Dacă luați avionul de seară, ne putem întîlni mîine dimineață.

— Excelent. Unde ?

— Spuneți dumneavoastră.

— Dacă trag la Hilton, am putea lua micul dejun împreună ? Să zicem, pe la opt și jumătate. V-ar conveni ?

— Desigur. Pot să vă întreb despre ce este vorba ?

— Aș dori să nu discutăm, pînă nu ne întîlnim, dacă nu vă supărați...

— Nici o problemă ! Atunci, ne vedem la Hilton. Pe mîine dimineață, la opt și jumătate.

Hallam nu mai fusese demult la Hilton. Ajuns acolo, întrebă la recepție numărul camerei lui Danahar, îl sună, iar acesta îl invită sus.

Pe un gheridon, se aflau toate felurile tradițional englezești pentru micul dejun : porridge, ouă ochiuri, slănină, cîrnăciori cu roșii călite, cafea, pîine prăjită, unt și marmeladă.

Danahar rînji, făcînd un semn spre toate acestea :

— Ei, și-acum, să ne înfruptăm !

După ce terminară, Danahar îi înmînă lui Hallam un plic.

— Ar fi bine să-l citiți, înainte de a sta de vorbă.

Plicul era sigilat cu ceară roșie, ca pe vremuri, așa că Hallam trebui să se folosească de un cuțit, pentru a-l deschide. Foaia pe care o scoase era din hîrtie de calitate superioară, foarte elegantă.

Scrisoarea avea ca antet adresa cartierului general CIA și se specifica faptul că-i era destinată numai lui Hallam personal. Numărul de telefon dat era Washington Dc, 202 351-1100.

Textul constituia o prezentare a lui Danahar și o confirmare a faptului că acesta avea autorizarea să discute cu Hallam și, dacă era cazul, să negocieze toate aspectele care s-ar ivi pe parcurs. Dacă era nevoie, putea suna la 9709, pentru a confirma autenticitatea acestei scrisori. Dedesubt, o semnătură și numele directorului de la CIA.

Hallam ridică privirea spre Danahar, în timp ce împăturea scrisoarea și o introducea la loc, în plic.

— În regulă. Spuneți, domnule Danahar.

— Nu vreți să controlați cele scrise, înainte de a discuta ?

Hallam zîmbi :

— Am făcut-o, deja, pe cînd vă aflați în avion. Ambasada noastră mi-a transmis, prin fax, fotografia dumneavoastră, cîteva tăieturi din ziare și niște date din dosarul personal. Vreau să vă spun că poza nu vă prea avantajează, dar e acceptabilă ! Am stat de vorbă și cu omul nostru de la ambasadă, Miller.

— Aaa, da, Miller. Mare pocherist, Miller ăsta al dumneavoastră ! Probabil că își trece toate pierderile în contul protocolului !

Hallam zîmbi, fără să spună nimic. Danahar se lăsă pe spate.

— Vă amintiți că, acum cîtăva vreme, un tip pe nume Schaeffer i-a convins pe oamenii dumneavoastră să răpească o fată care lucra pentru ruși. Ceva în legătură cu telepatia.

— Sigur că da. Treaba asta ne-a dat multă bătaie de cap.

— Pot să vă spun că pentru Schaeffer a fost chiar mai rău — zise el și se opri o clipă. Numai că timpul trece, roata se-nvîrte. Și, în momentul acesta, grangurii de la Langley se întreabă dacă nu cumva s-au cam grăbit.

— Ce i-a făcut să-și schimbe atitudinea ?

— Mai multe. Întîi, o echipă a cercetat rezultatele obținute de cei care s-au ocupat de operațiunea „Aeolus". Apoi, se pare că s-a aflat că informațiile date de profesorul

Rîkov erau extraordinare. Ai noștri au fost impresionați de ambele aspecte.

— Nu credeți că e puțin cam tîrziu să vă schimbați hotărîrea ?

Danahar zîmbi :

— Credem că nu. Și ne întrebăm dacă aveți cumva impresia că sînteți mai șmecheri ca noi.

Hallam ridică din sprîncene.

— Ce vreți să spuneți ?

— Avem informații că fata aceea n-a fost trimisă înapoi — zîmbi el, sigur pe sine. Ne întrebăm ce-ați făcut cu ea.

— Ce vă face să credeți că n-am trimis-o înapoi ?

— Cred că faptele...

— Fiți mai explicit.

— Încă mai susțineți că ați trecut-o granița ?

— Da.

— Atunci, să vă spun ce știm noi. Nu pot afirma că am avea o legătură nemaipomenită la Academgorodok, dar, din ceea ce știm, ea nu s-a mai întors acolo. Mama ei a fost trimisă într-un lagăr de muncă silnică, în Gulag. Despre tatăl său nu avem habar unde ar putea fi, știm, însă, că a fost arestat, chiar în ziua în care ați răpit-o. De-atunci, n-a mai fost văzut.

— Asta nu înseamnă, neapărat, că fata n-a fost trimisă înapoi. Poate o consideră o dezertoare, căreia i s-a refuzat azilul politic. Poate că și ea e într-un lagăr.

— Atunci, de ce-o caută rușii în Berlinul de Vest ? Scormonesc orașul de șase luni de zile.

— Sînteți sigur ?

— Sută la sută.

— Bun. Să presupunem că nu s-a întors. Poate a vrut să rămînă în Germania de Est, să-și găsească o slujbă, acolo.

— Cu toată alarma ce s-a dat, la toate punctele de graniță ? Îndoi-m-aș !

— Nu văd la ce ne-ar mai interesa ce s-a întîmplat cu ea.

— Vrem să punem iar mîna pe ea — zise Danahar calm.

— Vreți să ziceți că doriți să vă folosiți de ea ?

— Exact.

— Doar nu ne cereți să ne amestecăm, din nou.

— Poate nu să vă amestecați. Dar v-am fi mai mult decît recunoscători dacă ne-ați ajuta.

— În ce sens ?

— Tipul care-a răpit-o prima dată știe despre ea mai multe ca oricine. Și, sîntem informați, cunoaște Berlinul ca pe propriile-i buzunare. Tot ce vă cerem este să-i dați vreo două săptămîni s-o caute. Nimic altceva. După ce-o găsește, ne ocupăm noi de rest.

— Și toate acestea sînt oficiale, acum ? Nu cumva e tot inițiativa particulară a cuiva, ca apoi să ni se spargă toate oalele-n cap, din nou ?

— Nici vorbă. Dacă n-ar fi așa, n-aș sta acum de vorbă cu dumneavoastră. Și nici n-aveam cum să vă înmînez o astfel de scrisoare.

— Asta-i tot ce doriți ? Ca omul nostru să-și petreacă timpul la Berlin, s-o caute pe fată ?

— Da — zise el și se opri o clipă. Și am împuternicirea să vă anunț că, dacă lucrurile merg bine, vă vom împărtăși și dumneavoastră informațiile obținute. Omul dumneavoastră, profesorul — Clayton parcă-l cheamă — poate cere o sumă, în contul agenției...

— Să nu mergem încă atît de departe. În ceea ce privește omul nostru pentru Berlin, da, sînt de acord.

— Vă mulțumesc. Cînd putem începe ?

— Cît stați aici ?

Danahar ridică din umeri.

— Pînă-mi fac treaba.

— Mai întîi, am să vorbesc cu omul meu. Poate vrea să vadă ce informații aveți pînă în acest moment.

— Cum ziceți dumneavoastră.

— Vă voi căuta aici, peste vreo două ore.

Ajuns la birou, Hallam îl sună pe Fisher și-l chemă la el.

— Spune-mi, David, ai ceva important de făcut, în momentul de față ?

— Nu tocmai.

— Îți aduci aminte de fata aia pe care ai răpit-o la Berlin ? De Ursula Jaeger ?

— Desigur — răspunse Fisher impasibil.

— Se spune că n-a ajuns înapoi, în Berlinul de Est.

— Cine spune asta ?

— CIA.

— Ce naiba știu ei despre asta ?

— La Hilton se află acum un ofițer superior de la CIA, pe nume Tom Danahar. El o să-ți spună despre ce e vorba. I-am promis că-i vom ajuta și că o vom căuta pe fată, în Berlinul de Vest. Aș dori să-ți sacrifici vreo două săptămîni și să încerci să-i dai de urmă. Dacă o găsești, nu trebuie să acționezi în nici un fel. Mă anunți și, în rest, se ocupă CIA. Danahar te va pune la curent cu ceea ce știu ei pînă acum. Bine ?

— Bine — răspunse Fisher dînd din cap și ridicîndu-se.

Cînd Hallam rostise numele fetei pentru prima dată, lui Fisher i se muiaseră picioarele. Se gîndea că totul fusese descoperit. Avea mereu în minte că, într-o zi, lucrul acesta avea să se întîmple, dar fusese luat prin surprindere de Hallam. Cînd își dădu seama cît de departe erau de adevăr, răsuflă ușurat. I se păru oarecum ciudat că trebuie s-o caute pe soția lui ! Dar faptul că ei credeau că ea se află încă în Berlinul de Vest nu putea decît să-l bucure.

Stătu o oră cu Danahar, aflînd tot ceea ce știau cei de la CIA despre fată. Informațiile erau foarte puține. Dar, oare, de ce se arătau, deodată, atît de interesați de ea ? Nici Hallam, nici Danahar nu-i furnizaseră, însă, detalii, în această privință.

Se ivea o problemă majoră : dacă se ducea la Berlin s-o caute și venea cu un răspuns negativ, va avea, cu siguranță, de suferit consecințele neîndeplinirii ordinului inițial, prin care i se ceruse s-o treacă granița înapoi. Ignorarea unui ordin, pe care îl dezaproba, legat de o fată care deja nu mai avea vreo importanță pentru SIS — acest lucru ar fi fost poate de iertat, avînd în vedere comportarea sa anterioară. Dar o acțiune deliberată de trădare, care implica în egală măsură CIA și SIS — asta era cu totul altceva. Știa foarte bine că genul acesta de înșelare a organelor superioare putea să-i aducă nenumărate neplăceri. Nu că n-o mai făcuse și altădată. Dar atunci, îi trăsese pe sfoară din rațiuni de reușită a unei acțiuni. Pe cînd acum, totul avea un caracter personal. Lucrul acesta însemna un abuz de încredere. Nici nu voia să se gîndească la urmări.

Deși Fisher nu știa încă, frămîntările lui aveau să ia sfîrșit în curînd.

Fotografia și descrierea fetei fură trimise imediat tuturor unităților operative de pe teritoriul Germaniei de Vest. Materiale similare începură să circule și la Century House, printre cei care se ocupau de operațiunile din Berlin.

Raportul de o jumătate de pagină și fotografia fetei zăcuseră pe biroul lui Macleod vreo două zile, pînă cînd acesta se hotărî să-și arunce privirile peste ele, înainte de a le pasa secretarei. Citi materialul în fugă și-l puse, apoi, deoparte. Deodată, însă, îl luă din nou și se uită cu atenție la fotografia fetei. Chipul îi părea cunoscut. Fata era foarte frumoasă și se întrebă dacă nu cumva o confundă cu vreo actriță. Ezită un moment, apoi puse hîrtiile în cutie, pentru a fi trimise secretarei.

Era în metrou, în drum spre casă, cînd își aminti unde mai văzuse figura fetei. Coborî la Hendon Central și intră într-o cabină telefonică, de unde îl sună pe Hallam. Ofițerul de serviciu de la Century House îi dădu un număr. Hallam se afla la o petrecere în Chelsea și nu fu prea încîntat să se

întîlnească urgent cu Macleod. Cu toate acestea, acceptă rece.

Se întîlniră la hotelul Royal Court, din Sloane Square. Hallam era îmbrăcat de seară. Stătură la o masă, într-un colț îndepărtat, din hol. Hallam se uită la ceas.

— Poți s-o scurtezi, Mac ?

— Da — răspunse acesta, oprindu-se o clipă. Am primit și eu materialele în legătură cu fata aceea, Ursula Jaeger. Ții minte, m-ai trimis atunci la Berlin, cînd Fisher făcea pe nebunu'.

— Da, îmi amintesc.

— Uitîndu-mă la fotografie, mi-am dat seama că am mai văzut-o undeva. La început, am crezut că mi-am reamintit-o de cînd am întîlnit-o la Berlin. În metrou, însă, mi-am dat seama că am mai văzut-o undeva.

Se opri, o clipă, așteptînd un semn de la Hallam, care, însă, îl invită să continue.

— Sînt sigur c-am văzut-o de curînd. Acum cîteva luni.

— Dar tu n-ai mai fost la Berlin de-aproape un an, Mac.

— N-am văzut-o la Berlin.

— Atunci, unde ?

— Aici, la Londra.

— Nu mai spune !

— La un concert, la Festival Hall. Noi stăteam într-o lojă, iar fata, în stal, alături de un bărbat.

— Vrei să zici că ai recunoscut-o, de la distanță, după atîta vreme ? Ești sigur ?

— Nu pe ea am recunoscut-o, ci pe bărbatul cu care era. Pe fată am băgat-o în seamă, numai după ce l-am văzut pe el.

— Așadar, îl cunoști ?

— Da. Ca și tine de altfel. E vorba de David Fisher. Urmă o pauză lungă, în care cei doi nu mai ziseră nimic. Apoi, Hallam rosti :

— El te-a observat ?

— Nu sînt sigur. Se uita în direcția mea, dar n-a dat nici un semn că m-ar fi recunoscut. De fapt, nici eu nu l-am salutat. Pînă în seara asta n-am făcut nici o legătură.

Hallam inspiră adînc și se lăsă pe speteaza scaunului. Pentru a mai detensiona atmosfera, Macleod zise :

— Ai cunoscut-o vreodată pe soția lui ?

Hallam nu răspunse, dar negă dînd din cap. Apoi se aplecă spre Macleod :

— Ar fi bine să verifici, Mac. Nu-mi place deloc să fac așa ceva, dar trebuie. Să nu sufli nimănui o vorbă. Și fă-o singur — adăugă el, scoțînd din buzunar o agendă uzată. Să-ți dau adresa lui de acasă.

În douăzeci și patru de ore, Macleod aduse confirmarea bănuielilor sale : doamna Fisher era Ursula Jaeger.

29

Hallam stătea în picioare, lîngă glasvand, îmbrăcat într-un halat. Privea în întunericul grădinii. În depărtare, se auzea o bufniță, iar în lac broaștele orăcăiau în cor. Nu era omul care să reflecteze adînc asupra înțelesurilor firii, dar acum, mai mult ca oricînd, își dădu seama de contrastul dintre liniștea naturii și lumea bulversantă în care trăia el. Se uita, uneori, la Gabriella și la copiii lui, întrebîndu-se ce-ar spune ei, dacă ar ști despre lucrurile pe care le făcea sau punea să fie făcute. Numai că acestea erau gînduri trecătoare, care se topeau aproape înainte de a se contura cu adevărat. Oameni ca Fisher aveau dreptate, cînd spuneau că una e să stai la birou și să coordonezi, prin intermediul hîrtiilor, și alta să lucrezi direct cu oamenii.

Închise ușile și se îndreptă spre biroul lui. Acolo, se așeză într-un fotoliu, întinzîndu-și picioarele lungi, apoi închise ochii. Va trebui să se hotărască, în legătură cu modul în care avea să acționeze.

Îl cunoștea pe Fisher de ani de zile, dar numai profesional. Despre viața lui personală, despre el, ca om, nu știa nimic. Nici n-avusese vreun motiv să-l intereseze acest lucru. Cel puțin, pînă acum. Din experiență știa că acesta avea reacții dure la orice admonestare oficială,

indiferent de cît ar fi fost de vinovat. Pe lîngă acestea, mai era și arogant. Pe de altă parte, niciodată nu făcuse ceva în interes personal. Nu putea fi vorba de bani, ci doar de nesupunere. Numai că nici acest cuvînt nu i se potrivea. Doar nu mai era un puști îndărătnic, ci ditamai ofițerul de contraspionaj. Putea, foarte ușor, s-o pățească, să-l dea afară cu tinicheaua de coadă și să nu mai aibă vreodată vreo slujbă ca lumea. Dar cui i-ar fi folosit toate acestea ? În nici un caz celor de la SIS. Și-apoi, nici CIA n-ar mai fi putut obține ceea ce voiau. N-ar fi avut nimeni de cîștigat din înlăturarea lui.

Se uită la ceas : era unu și jumătate. Se ridică, intră în bucătărie și își făcu o cafea. Stînd acolo, la masă, încercă să se pună în locul lui Fisher. Dac-ar fi fost așa, ce și-ar fi dorit ? Încet-încet, începu să descifreze necunoscutele acestui joc.

Hallam se hotărî să ia legătura cu Fisher în afara clădirii de la Century House. Îi dădu întîlnire la casa conspirativă din Ebury Street. După ce se așezară în fotoliile mari, de piele, Hallam se uită atent în ochii lui Fisher și zise :

— Ai ceva să-mi spui, înainte de a intra în subiect ?

— Ce anume să-ți spun ?

— Orice. Probleme de muncă. Probleme personale. Ce vrei tu.

Fisher își dădu seama imediat despre ce era vorba. Ridică din umeri :

— Hai să discutăm despre ceea ce voiai tu, cînd m-ai invitat să vin aici, astăzi.

Hallam dădu din cap :

— Bine, dacă așa vrei tu — spuse el, uitîndu-se la Fisher, fără să zîmbească. Voi începe anunțîndu-te că această întîlnire nu este nici oficială, nici consemnată în vreun raport. În funcție de cum vor evolua lucrurile, ea și-ar putea schimba statutul. Om trăi și-om vedea. Povestește-mi despre Ursula Jaeger.

— Ce vrei să știi despre ea ? Ai citit, doar, dosarul.

— De ce n-ai îndeplinit ordinul de a o trece granița, înapoi ? Și de ce te-ai căsătorit cu ea ?

Fisher ridică din umeri :

— Pentru că e o fată foarte drăguță.

— Din cîte-mi amintesc, toate prietenele tale au fost fete foarte drăguțe. Ce are ea în plus, față de celelalte ?

— Celelalte nu erau amenințate cu moartea sau cu zece ani de Gulag.

— Și, din fericire, nu erau nici angajate ale KGB-ului.

— Ce vrei, Hallam ? Să-mi dau demisia ? Sau îmi vrei și capul ?

— Probabil că vremea potrivită pentru demisie a fost atunci, cînd te-ai decis să-mi nesocotești ordinul.

Fisher dădu din cap :

— S-ar putea să ai dreptate. Dar nu mi-a dat prin minte atunci, fiindcă nu aveam nici cea mai mică idee despre cum se vor desfășura lucrurile.

— De ce te-ai căsătorit cu ea, David ?

— Cînd am fost chemat înapoi, la Londra, am găsit că e singura soluție pentru a o proteja.

— Acesta a fost singurul motiv pentru care te-ai căsătorit cu e ?

— E treaba mea, Hallam.

— Îți sugerez să-mi spui și mie, David. Asta ar putea schimba mult lucrurile privind viitorul.

— Uite ce-i, Hallam. N-ai cum să mă duci în fața unui tribunal, pentru că, fie și într-o audiere cu ușile închise, prin ceea ce aș spune, v-aș cam scutura, pe mulți, din rădăcini.

— S-ar putea să ai dreptate, în această privință. Dar cum rămîne cu fata ?

— Ce-i cu ea ?

— Imigrantă ilegală, fals în acte, căsătorie nulă. Nu va fi ușor să ne contrazici, nu-i așa ?

— O să supraviețuim noi.

— O iubești ? — întrebă Hallam liniștit.

După cîteva momente de tăcere, Fisher rosti :

— Da, o iubesc.

— Atunci, hai să terminăm cu amenințările și să începem o discuție constructivă în legătură cu ce avem de făcut.

— Sînt de acord.

— Bun. Mai întîi, să-ți fie clar că numai realizările muncii tale și respectul meu pentru tine, ca om, mă reține de la a considera negocierea cu tine o ilegalitate — zise Hallam, ridicînd mîna, pentru a-l opri pe Fisher să vorbească. Ascultă-mă bine. Vei putea vorbi, mai încolo. Știi bine, din proprie experiență, unde duc astfel de lucruri, indiferent dacă omul e găsit sau nu vinovat. Deci, ține minte lucrul acesta. Vreau să-ți propun un compromis. După părerea mea, un compromis creator. Hai să uităm nesupunerea ta și să trecem la motivele pentru care o căutăm pe soția ta. După cîte știi, ea are un dar pe care sovieticii l-au folosit cu succes. Americanii ar dori să-i folosească talentul și ei, o vreme. Nu le-am spus nimic, în afară de faptul că se pare că i-am dat de urmă. Am subliniat faptul că acum ea este cetățean englez și, în felul acesta, e sub protecția noastră.

Fisher îl întrerupse :

— E, într-adevăr, sub protecția noastră ?

— O, da. N-am de gînd să tulbur în nici un fel relația dintre voi. Dar m-ar ajuta foarte mult să-mi justific atitudinea dacă ați coopera cu noi, pentru a simplifica lucrurile.

— Ce fel de cooperare ?

— Să-ți spun la ce m-am gîndit. Vom clarifica situația soției tale, din punct de vedere legal. Îi vom aranja o cetățenie adevărată și vom valida căsătoria. Vă vom da și un ajutor financiar substanțial. Le-am spus americanilor că soția ta va fi disponibilă numai aici, și cu acordul tău. De asemenea, că va activa numai cîteva luni, sub supravegherea ta. Tot ce ni se cere e ca soția ta să lucreze cu un neurolog american care va fi trimis aici.

Cînd se opri, observă lacrimi în colțul ochilor lui Fisher. Așteptă ca acesta să vorbească.

— Mă uluiești, Hallam. Realmente.

— Cum așa ?

— Cred că ceea ce mi-ai spus constituie, într-adevăr, ceva constructiv. Iar ingeniozitatea care se întrevede din partea ta mă emoționează. Presupun că e o decizie personală, nu a vreunui comitet.

— Așa e. N-a existat nici un comitet și nimănui altcuiva nu i se va spune vreodată ce-a fost și ce va fi. În ceea ce mă privește, am vrut să-ți arăt că te prețuiesc și te respect. Și că fac ceea ce, probabil, ai face și tu, dacă ai fi în locul meu.

— Cît timp am, să mă decid ?

— David, mașinăria a fost deja pusă în funcțiune. Pentru moment, sînt ca băiatul acela olandez, cu degetul în spărtura digului, încercînd să stăvilească șuvoiul de ape. Nu mă pot consulta cu nimeni. E o chestiune prea delicată. Sigur, aș putea constitui un comitet care să fie de acord cu propunerile mele. Dar știi bine cam cît de înșelătoare pot fi comitetele.

— Bine, atunci. Va trebui să punem la punct unele detalii, dar, în principiu, sînt de acord — spuse el și se opri o clipă. Îți sînt chiar recunoscător. Aș fi fericit să scap de povara asta. Presupun că știe și Macleod.

Hallam dădu din cap.

— Da, doar l-ai văzut și tu, nu-i așa ?

— Da.

— L-am avertizat că nu trebuie consemnat nimic. Oricum, nu va vorbi. Nu e genul — zise el, ridicîndu-se și luîndu-i mîna. Mă bucur că am aranjat lucrurile, David.

Fisher aprobă :

— Și eu la fel.

— Veniți, săptămîna viitoare, s-o cunoașteți pe Gabriella. E timpul să o cunoaștem și noi pe fata ta. Trebuie să fie ceva deosebit.

— Este.

30

Hallam şi Fisher, împreună cu Danahar şi Siwicki, făcuseră toate pregătirile pentru noua operaţiune. Se stabilise o perioadă de lucru de şase luni, care avea să fie extinsă, numai cu acordul fetei. Nu aveau să fie nici un fel de presiuni, dacă ea decidea să nu mai continue, după limita stabilită. Experimentele trebuiau să aibă loc într-o casă din afara Lodrei, la alegerea lui Fisher. Trebuia cumpărată pe numele lui, dar, după terminarea operaţiunii, trebuia preluată de SIS, cu bani ce aveau să treacă în contul familiei Fisher. Munca experimentală urma să fie coordonată de Siwicki, iar acesta avea sarcina de a se purta cu fata cu aceeaşi consideraţie ca şi profesorul Rîkov. Dacă apăreau probleme, Fisher trebuia să fie imediat informat, urmînd ca el să ia decizii, în rezolvarea lor.

Hallam se ocupă personal de legalizarea situaţiei celor doi soţi, lucru care se petrecu în patruzeci şi opt de ore.

Cînd Fisher îi comunică soţiei sale amestecul acesta de veşti bune şi proaste, ea fu mai tulburată decît se aşteptase el. O surprinse de mai multe ori cu ochii aţintiţi pe fereastră, uitîndu-se în gol, şi îşi dădu seama că noua situaţie nu îi convenea deloc. Dar, cînd văzu casa de la

Wadhurst, păru că își dă seama de faptul că le va fi amîndurora mai bine.

Siwicki se plimbase cu ea prin grădina de la „Little Croft", impresionat de cunoștințele ei referitoare la numele florilor și ale tufelor ce creșteau acolo. Se amuză văzînd că știe pînă și denumirea latinească a buruienilor.

În spatele casei, pe o terasă, era o masă cu scaune metalice albe, de grădină, iar ei se așezară acolo, la soare. El îi povesti despre munca lui la CIA și la Institutul de Cercetare Stanford.

Ea zîmbi :

— Am să-ți explic ceva. Deși mi se spunea că sînt asistenta profesorului Rîkov, nu știu nimic despre modul în care lucra el. Nu făceam altceva decît să mă uit la fotografiile pe care mi le arăta și să-i spun ce-mi venea, atunci, în minte.

— Cît de valoroase erau experimentele acelea ?

Ea ridică din umeri :

— N-am nici cea mai vagă idee. Nu mi s-a spus niciodată. Așa cum îți spuneam, nu făceam altceva decît să mă uit la fotografii.

— Oricum, dacă experimentele au durat atîta timp, cu siguranță că au fost încununate de succes. Și-apoi, nu s-ar fi amestecat și KGB-ul, dacă n-ar fi obținut niște rezultate.

— Mă tem că știi mai multe despre asta decît mine.

El zîmbi și schimbă subiectul.

— Aveți o casă frumoasă, aici. Sper să nu vă deranjeze prea mult prezența mea.

— Ce fac muncitorii aceia acolo, în pod ?

— Am vrut să am o încăpere liniștită, în care să lucrăm. Au să termine în două-trei zile.

Fisher aranjase ca domnișoara Makinen, finlandeza, să vină în Anglia, să se ocupe de îngrijirea casei, la „Little Croft".

Nu-i întrebă niciodată pe Siwicki și pe Uschi cum merge treaba, dar se părea că se înțeleg. Într-o seară, stăteau toți patru la masă, după o cină frugală, în bucătărie, discutînd despre diferențele dintre Statele Unite și Uniunea Sovietică.

Fisher își turnă o ceașcă de cafea și zise :

— Mă tem că, pînă la urmă, vor deveni aliați și-au să ne împartă după cum le va fi vrerea.

Siwicki rînji :

— În orice caz, asta nu se va întîmpla în următoarea sută de ani.

— De ce nu ? — zise Fisher. Au multe lucruri în comun.

— Ca, de exemplu ?

— Dragostea pentru copii și familie. Amîndouă națiunile, foarte puritane. Țări mari, multinaționale. Demodați, în multe privințe, referitor la concepția de viață. Singurele tensiuni apar între ele cînd se ciocnesc în încercările de a controla alte țări.

Siwicki rîse și se uită la domnișoara Makinen.

— Dacă ți s-ar spune că nu mai ai voie să locuiești în Finlanda și că trebuie să alegi între Statele Unite și Uniunea Sovietică, ce-ai face ?

— Nimeni nu m-ar putea forța să aleg. Finlanda e o țară democratică.

Fisher interveni :

— E doar o ipoteză. Să presupunem că, din anumite motive, trebuie să alegi.

Toate privirile se îndreptară spre ea, curioase. După ce se gîndi puțin, rosti liniștită :

— Aș alege Uniunea Sovietică.

Siwicki fu șocat.

— Ești comunistă, domnișoară Makinen ? Știu că mulți finlandezi sînt comuniști.

Ea zîmbi :

— Nu, nu sînt comunistă. Uneori votez cu social-democrații, alteori, cu partidul conservator. Și, pentru infor-

marea dumneavoastră, în Finlanda, Partidul Comunist e fericit cînd obține zece la sută din voturi.

— Atunci, de ce-ai alege Uniunea Sovietică ?

— Pentru că Statele Unite sînt o țară bună pentru învingători, iar Uniunea Sovietică, pentru cei care pierd.

— Nu vrei să fii o învingătoare ?

— Aș dori să fiu, dar prețul e prea mare.

Americanul insistă :

— În ce sens ?

— Frica. Frica să nu-ți pierzi serviciul. Frica de a nu da faliment, plătind taxele medicale, cînd te îmbolnăvești. Teama că-ți vei pierde casa, dacă nu plătești ipoteca. Teama că trebuie să te conformezi standardelor. În Uniunea Sovietică, serviciul îți este garantat, chiar dacă munca pe care o faci nu-ți place. Dar asta-i altă poveste. Ți se garantează un acoperiș deasupra capului. Poate că nu e cine știe ce, poate că-l împarți cu prea mulți, dar el există. Dacă te îmbolnăvești, ți se asigură asistența medicală gratuită. Și lucrurile acestea contează pentru mine. Și pentru foarte mulți oameni — zîmbi ea. Cei care pierd. Chiar și în Statele Unite sînt mai mulți oameni care pierd, decît învingători.

Uschi se uita la fața lui Fisher, în vreme ce finlandeza își expunea punctul de vedere, așteptînd să o contrazică. Dar Siwicki fu cel care vorbi :

— Ce părere ai de KGB ? Cum te-ai împăca cu asta ?

Ea rîse și ridică din umeri :

— Dar CIA și FBI ? Crezi că sînt mai breze ? Oricum, KGB-ul e de temut, numai dacă faci tîmpenii.

Siwicki se uită la Fisher, așteptînd să-i vină în ajutor. Dar acesta zîmbi și zise :

— Cred că și-a susținut punctul de vedere, Siwicki. Să sperăm că nu va fi nevoie să aleagă vreodată.

Siwicki se dădu bătut, dezamăgit că n-a fost în stare să pledeze pentru democrație și capitalism.

Cînd cei doi se duseră la culcare, Fisher și Uschi mai rămaseră în bucătărie, să stea de vorbă.

— Crezi că ea are dreptate, David ?

— Ce să-ți spun ? E mult mai complicat. Ea are un simț al politicianului mai dezvoltat decît Siwicki. El e complet rupt de realitate și nu s-a gîndit niciodată la aceste lucruri. Dar, per total, cred că și-a argumentat foarte bine punctul de vedere. Cred că ea știe mai multe despre Uniunea Sovietică decît Siwicki. Poate cunoaște mai multe decît el și despre Statele Unite. N-a fost o întrecere cinstită. El n-a avut niciodată ocazia să se gîndească la aceste lucruri. Ca toți americanii, crede că toată lumea ar dori să trăiască în Statele Unite.

— Cum sînt cei pe care-i vom întîlni mîine ?

— Familia Hallam ? Pe ea n-o cunosc. Dar el o să-ți placă sigur. Seamănă cu un școlar întîrziat, dar nu-i așa. Nici pe departe ! E foarte ager.

— Și el e șeful tău ?

— Da, de mai mulți ani. De cînd am început cu Germania.

— Îți place tipul ?

— Da.

— Ai încredere în el ?

Fisher ezită.

— În afară de tine, nu am încredere în nimeni. Dar îl găsesc la fel de demn de încredere, ca pe oricare altul din branșa noastră.

— Ce crezi despre cei doi pe care i-am cunoscut săptămîna trecută ? Despre familia Macleod.

El zîmbi :

— Spune-mi ce crezi tu, mai întîi.

— Ce să zic ? Sigur, îmi amintesc cînd am stat de vorbă cu Macleod, la Berlin. Ții minte că mi-a dat plicul acela cu bani, spunîndu-mi cum mă vor lăsa să plec acasă. Știa foarte bine unde mă trimite, dar a făcut-o cu zîmbetul pe buze — adăugă ea, inspirînd adînc. Oricum, chiar făcînd abstracție de asta, tot nu mi-ar plăcea de el. E ceva dubios cu omul ăsta.

— Spune-mi ce ?

— Are fața rotundă și palidă, ca o budincă. Și transpiră, așa, din senin. Chipul îi strălucește întruna și n-are

astîmpăr. Își mișcă mîinile mereu, fie că își răsucește ochelarii, fie că se încheie la nasturi, sau și le bagă în buzunare.

Fisher începu să rîdă :

— Așa e, așa e ! Ăsta este Macleod. Dar ce zici de soția lui ?

— Indiferent ce-l frămîntă pe el, ea știe despre ce e vorba. Îl urmărește tot timpul, gata să-i sară în ajutor. Îmi place de ea. E loială soțului și ăsta-i un lucru bun.

— Ce părere ai de profesorul Clayton ?

— E foarte, foarte inteligent. M-a surprins că lucrează în contraspionaj.

— De ce te-a surprins ?

Ea zîmbi :

— Pentru că iubește oamenii. A făcut tot posibilul să mă simt bine în casa aceea mare, a lui. M-a dus în bibliotecă și mi-a arătat cărțile de istorie naturală și de botanică. M-a întrebat dacă sînt fericită și mi-a spus că trebuie să fiu o persoană deosebită, odată ce-ai vrut să te căsătorești cu mine. N-a evitat subiectul cu întîlnirea noastră de la Berlin. A mai zis că a avut remușcări multă vreme, pentru ceea ce-mi făcuseră.

— L-ai crezut ?

Ea zîmbi, dînd din cap :

— Nu. Am început să am instinctele tale, David. Cred că și-a făcut griji o oră, două. Oricum, e mai bine decît nimic.

— Așadar, nu ai o părere prea bună despre colegii mei.

— Vai, David, cum aș putea eu să-i judec altfel ? În comparație cu tine par atît de... cum să spun ? poate „patetic" ar fi cuvîntul cel mai potrivit.

Fisher zîmbi și-i luă mîna într-a lui.

— Ești subiectivă.

— Așa și trebuie să fiu. Ești deosebit. Și asta și datorită faptului că nu-ți dai seama de acest lucru.

Danahar stătea la fereastra biroului său, din sediul CIA, de la Langley. Nu era decît începutul lui decembrie, dar pămîntul fusese deja acoperit de un strat subțire de

zăpadă și ningea în continuare, din norii grei, cenușii. Nu erau decît niște fulguieli firave, duse de vînt, dar se părea că zăpada se va așterne serios, în curînd.

Se întoarse și se așeză la birou, uitîndu-se din nou la cele trei foi primite de la Secțiunea centrală de activitate mondială. Din tot textul, importante erau doar șase rînduri. Și asta, pentru că nu știa ce să facă în legătură cu această informație. Mai bine zis, știa ce ar fi trebuit să facă, dar nu era sigur că o să și facă așa. Le mai citi o dată, în ciuda faptului că le știa aproape pe de rost.

Origin. 09.86/40 1

Către : C1094

Ex. : CWPS-74

Subiect : JAEGER URSULA, vezi dosarul C1094/7/15/28/35/42

Mai multe surse, inclusiv EAGLE și ROVER, nu încetează să informeze despre continuarea interesului KGB-ului, în ce privește subiectul sus-menționat, în BERLINUL de VEST STOP Cercetarea în sarcina lui BERLINSKI VIKTOR — ofițer superior — și LOTOV IGOR — nu se cunoaște funcția STOP Recompensa actuală a crescut la cincisprezece mii — în cifre 15 000 — mărci germane, plătibile în dolari americani STOP Una din surse pretinde că se vor face cercetări în HAMBURG, la Londra. Nu există însă alt material în acest sens STOP Au fost văzuți agenți KGB supraveghind casa din BERLINUL de VEST, presupusa casă conspirativă a SIS STOP Întrebarea dumneavoastră în legătură cu părinții subiectului — nici un raport STOP Terminat MESAJUL.

În vreme ce citea, întinse mîna și ridică receptorul telefonului interior, ezită, apoi îl puse la loc. Informațiile pe care Siwicki le trimitea erau folosite de patru secțiuni,

iar șeful departamentului ce se ocupa de Uniunea Sovietică era uluit de importanța materialului. Se întorsese roata. Cazul bietului Schaeffer fusese reanalizat, dar se luase hotărîrea să nu se întreprindă nimic, pentru reabilitarea lui. Faptul că instinctul îi relevase importanța acestei operațiuni nu-l absolvea de vina de a fi acționat de capul lui, înșelîndu-și superiorii. Danahar se întrebă dacă, odată trimis materialul la Londra, Fisher nu cumva își va retrage soția din această operațiune ?

În cele din urmă, Danahar luă avionul și se duse personal să-l vadă pe Hallam, căruia îi arătă raportul primit de la Berlin. Acesta îl citi și se uită la Danahar.

— De ce nu ni l-ai transmis, pur și simplu ?

Danahar ridică din umeri :

— M-am gîndit că dacă-l primiți așa, fără să stăm de vorbă, ați putea stopa operațiunea.

— Și ?

— Și aș dori să vă conving să nu vă grăbiți.

— De ce ?

— Dacă am mai avea vreo lună, o lună și jumătate, ne-am putea concentra asupra unor probleme specifice. Ne-am putea opri atunci, pînă ne-am da seama cum mai acționează sovieticii.

— Și, între timp, cum rămîne cu securitatea fetei ?

— I-ați putea asigura dumneavoastră paza acolo, în casă.

— Fără să-i spunem ei sau lui Fisher că e în pericol ?

— Nu, în cazul în care lucrurile nu se precipită.

Hallam se uită lung pe fereastră și trecu o bună bucată de vreme pînă îi răspunse lui Danahar :

— Nu-mi place deloc. Trebuie să mă mai gîndesc. Am să v-anunț mîine, după ce stau de vorbă cu colegii mei.

— Ați citit informațiile pe care vi le-am dat ?

Hallam clătină din cap :

— Nu pe toate, dar am înțeles că oamenii noștri le consideră de importanță vitală.

— Ai noștri sînt de părere că le-au fost furnizate niște informații atît de uluitoare despre KGB și Kremlin, încît poziția Pentagonului față de Uniunea Sovietică s-a schimbat radical.

— Puteți să veniți aici, mîine. Să zicem, pe la ora zece.

— Mai doriți să știți ceva, pentru a lua o decizie ?

Hallam vru să deschidă gura, dar se răzgîndi și dădu, doar, din cap.

Singurul pe care-l găsi fu Macleod. Seymour era în Hong Kong, iar profesorul se ocupa de verificarea noilor recruți, la St. Antony.

— Ce spui de treaba asta, Mac ?

— Cred c-ar trebui să faci un compromis.

— Cum ?

— Fisher știe exact rezultatele muncii lui Siwicki ?

— Nu. Din cînd în cînd, i se face o prezentare generală, fără însă a se intra în amănunte.

— Atunci, spune-i lui Fisher că activitatea ei a devenit așa de importantă încît casa trebuie păzită și mai bine. Atît pentru ea, cît și pentru Siwicki. Iar noi vom depune eforturi speciale pentru a depista orice urmă de KGB în Marea Britanie.

— N-avem cum să dăm detalii despre fată, Brigăzii a cincea sau altora de felul acesta.

— Atunci, vom inventa o poveste și le-o vom pune pe tavă. Ei au experiență și efective mai mari, pentru a se descurca cu KGB-ul.

Fisher nu-și putea schimba stilul, așa că, atunci cînd se întorcea la „Little Croft", o făcea totdeauna la fel. Uneori, venea cu mașini închiriate, alteori, cu trenul; atunci cobora la stații diferite, la Tornbridge, la Frant, la Robertsbridge și chiar la Hastings și la St. Leotards. De-acolo, lua cîte un taxi, pînă la capătul străzii. Nu venea niciodată cu taxiul pînă lîngă casă. Chiar cînd își folosea mașina personală, o lăsa undeva, pe o pajiște, de lîngă fermă.

Fisher protestase, spunînd că echipa de pază va atrage atenția sătenilor și, în felul acesta, casa va fi mai expusă. Dar Hallam insistă și îl asigură că situația nu avea să dureze mai mult de o lună.

Nici lui Siwicki nu-i plăcu noua situație, dar din motive diferite. Nu se văzuse niciodată în postura de protejat și gîndul că ar fi putut constitui o țintă îl înspăimînta. Uschi fu amuzată văzîndu-i pe uriașii aceia tăind gazonul și înlăturînd panseluțele uscate de pe straturi.

31

Patrula poliției își făcea rondul de noapte pe șoseaua La Honda. Înainte să se întoarcă la Woodside, luară legătura cu San Gregorio. Pe la ora două noaptea, porniră pe drumeagul care ducea la vilă. Era patrularea de rutină din fiecare noapte.

Chuck Powell tocmai desfăcea un pachet de Marlboro, cînd partenerul său zise :

— Mi s-a părut că văd o lumină în casă. Hai să mergem, să vedem.

— Cred că e o reflexie a razelor de lună, la una din ferestre.

— Asta numai dacă luna s-a mutat în partea cealaltă a cerului ! Hai să vedem.

Lăsară deschise portierele mașinii și porniră spre casă. În momentul acela, văzură un Volkswagen negru. Printre perdelele unei ferestre de la parter se zărea o rază de lumină.

Se opriră. Colegul lui Powell, Karl Swenson, duse transmițătorul aproape de gură, spunîndu-i încet partenerului său :

— Mi-au spus să anunț la sediu, dacă văd ceva nelalocul lui.

— Hai să vedem ce e.

— Ordinele sînt clare : să observ și să raportez. Nimic mai mult.

— Bun. Vezi ce zic.

Swenson apăsă pe buton și raportă ofițerului de serviciu de la Woodside tot ce văzuse. După o scurtă pauză, li se răspunse să stea și să observe casa, iar dacă iese cineva, să-l urmărească. Trimiseseră deja două mașini spre ei. Chuck Powell se întoarse și își parcă automobilul la umbra unui pîlc de arbori.

Peste vreo cincisprezece minute două mașini opriră pe șosea și din ele ieșiră cinci oameni care porniră în liniște spre vilă. Polițiștii de la patrulare nu-i văzuseră niciodată pînă atunci. Locotenentul care venise cu ei se uită cîteva momente spre vilă, apoi dădu niște ordine oamenilor săi, iar polițiștilor le zise să dezumfle cauciucurile Volkswagenului.

După vreo cinci minute, locotenentul ajunse cu echipa lui la ușa casei pe care o descuie. Holul era întunecos, așa că aprinse lanterna, pentru a găsi drumul spre camera în care fusese semnalată lumina. Avea în mînă un pistol Smith & Wesson cînd deschise ușa brusc. Un bărbat de vreo patruzeci de ani stătea aplecat urmărind comenzile unui Revox, iar o fată în jeans decolorați și tricou UCLA stătea într-un fotoliu, privindu-și partenerul. Trăgea adînc dintr-o țigaretă răsucită de ea, în momentul în care îl văzu pe locotenent. Strigă :

— Greg !

Și se ridică imediat în picioare, luînd-o spre ușă. Locotenentul, însă, ordonă :

— Nici o mișcare, fetițo ! Sîntem FBI-ul !

Fata îngheță și lăsă să-i cadă țigareta aprinsă pe carpeta de lîngă scaun. Partenerul ei se ridică încet și se întoarse :

— Ce se întîmplă ? Ce-i cu tot balamucul ăsta ?

— Ce faceți voi aici ?

— Proprietarul ne-a permis să folosim casa cîteva zile.

— Cine e proprietarul ?

— Dar voi cine sînteți ?

Locotenentul scoase dintr-un buzunar interior legitimația și-o deschise în fața omului :

— Sînt locotenentul Grayson, de la FBI. Acum, răspunde-mi : cine e proprietarul ?

Omul aruncă o privire spre ușa mai îndepărtată, dar locotenentul îl avertiză :

— Să nu faci vreo prostie. Casa e înconjurată de oamenii mei.

Bărbatul zîmbi și ridică din umeri :

— Așadar, despre ce e vorba, domnule locotenent ?

— Scoate tot ce ai în buzunare și pune pe masă ! — zise el, întorcîndu-se apoi spre fată. Și tu la fel ! Și stai jos !

Grayson se așeză pe brațul unui fotoliu, privindu-l pe omul care-și golea buzunarele. Unul din ofițerii lui puse totul într-o pungă de plastic. Apoi, se ridică și se îndreptă spre ușa, unde se aflau doi oameni. Îi spuse celui mai înalt :

— Percheziționează-l și pe el și pe fată, apoi du-i pe amîndoi la Half Moon Bay.

Apoi ieși și dădu instrucțiuni ca doi dintre oamenii săi să urce în mașină cu bărbatul și cu femeia din casă.

Ceața dimineții ce se rostogolea, parcă, dinspre mare, începuse să se risipească ușor, o dată cu ivirea soarelui. Grayson stătea pe marginea mesei masive, din lemn, cu jacheta aruncată pe un scaun și cu cravata atîrnîndu-i neglijent. Camera nu avea decît o fereastră mică, cu gratii ce păreau ornamentale, dar, de fapt, erau bine înfipte în zid. Pereții și tavanul erau negri. Sorbea relaxat dintr-un pahar cu suc de fructe, legănîndu-și picioarele lungi și uitîndu-se la bărbatul cu cătușe, imobilizat pe scaun. Era un scaun fixat de podea.

Volkswagen-ul fusese înregistrat în Almeda County pe numele de Gregory Martin. Dar lucrurile găsite în buzunarele bărbatului nu le putuseră da nici un indiciu în legătură cu identitatea lui. În portmoneul său, erau cinci mii de dolari și două monede de aur. De asemenea, găsiseră și o schiță a drumului pînă la vilă precum și planul casei.

Distanțele erau exprimate în metri, iar sus, deasupra desenului, scria, cu litere mari, numele lui Siwicki. Grayson îl chestionase pe bărbat vreo jumătate de oră, dar acesta refuzase să răspundă pînă și la unele întrebări de rutină.

Atunci lăsă paharul jos și se ridică. Era timpul să devină dur.

Macleod citi raportul de la CIA pentru a treia oară. Hallam plecase la Singapore, deci trebuia să ia decizia singur. Mai erau trei săptămîni pînă la încheierea operațiunii lui Siwicki. Așa conveniseră. Și Fisher însuși luase parte la această înțelegere. Mesajul de acoperire de la Danahar sublinia importanța a ceea ce avea să facă Siwicki în ultimele săptămîni ale operațiunii. Dar lăsase decizia să fie luată de cei de la SIS, în ceea ce privește noile căi de dezvoltare. De două ori întinsese mîna să ia receptorul pentru a-l suna pe Fisher și de două ori și-o trăsese înapoi. Îl căută apoi pe omul de legătură de la MI5 și acesta îi confirmă că nu erau filați. Atunci, strecură raportul și nota de acoperire într-un dosar. Vru să-l arunce în cutia cu hîrtii care nu-i mai trebuiau, dar se răzgîndi și-l puse alături, împreună cu dosarele în lucru.

Fisher se dusese peste vreo două zile la Macleod, la birou, și îl găsise pe Seymour, acolo. Acesta își ridică privirea spre el.

— Încerc să fac ordine prin hîrtiile lui Macleod.

— De ce ? Unde e el ?

— E bolnav. A făcut gripă sau așa ceva. Se pare că va lipsi o săptămînă.

— Vrei să te-ajut ?

— Da, hai să încercăm să le sortăm — zise el, indicînd un teanc de dosare. Alea pot să mai aștepte ; dar astea de-aici trebuie rezolvate urgent. Dacă avem dubii cu vreunul din ele, i-l trimitem lui Adams.

Nu trecuseră nici zece minute, cînd Seymour citi mesajul de la Danahar.

— Ai văzut mesajul ăsta de la Langley, David ? — întrebă el, uitîndu-se la timbru şi la ştampilă. Se pare că a sosit de vreo două zile.

— Despre ce e vorba ?

— E vorba de un tip de la CIA, pe nume Siwicki — răspunse el şi-şi ridică privirile spre Fisher. Ai vreo legătură cu CIA ? E menţionat şi numele tău.

Seymour scoase filele din dosar şi i le dădu lui Fisher.

„Către : T.S.Danahar legătura CIA

De la : Z.P.Lennard FBI/CIA — legătura.

După cum ni s-a cerut, am supravegheat casa de dincolo de şoseaua La Honda. O maşină de patrulare a observat activitate în interiorul casei şi, la locul respectiv s-a deplasat o echipă condusă de locotenentul Grayson, care a făcut investigaţii. Au fost prinşi un bărbat şi o femeie, care au fost interogaţi.

Bărbatul a fost identificat ca fiind Grigor Markovici, de 38 ani, cetăţean american, de origine letonă. Femeia se pare că e Sara Walker, în vîrstă de 24 de ani, o fostă membră UCLA, în legătură cu tot felul de grupări subversive. A fost arestată de două ori pentru afaceri cu marijuana, dar nu a fost condamnată.

În final, Markovici a recunoscut că e în serviciul lui Alex Djilas, un sovietic care se crede că lucrează la KGB, cu grad de maior. Djilas e funcţionar la consulatul sovietic din Los Angeles. Markovici a fost plătit cu o mie de dolari, ca să percheziţioneze casa în care a stat Siwicki, cu scopul de a afla unde se află el, acum. Promiţîndu-i-se că nu va fi trimis în judecată dacă spune, Markovici a mai recunoscut că se crede că Siwicki se ocupă de o transfugă sovietică, pe nume Ursula Jaeger. Crede că sovieticii încearcă să-i dea de urmă acestei femei, cu ordine precise să fie eliminată, de îndată ce i se stabileşte identitatea. Alte echipe se ocupau de acelaşi lucru la Londra, Anglia, şi în Berlinul

de Vest. Respectivul va fi ținut la dispoziția dumneavoastră încă paisprezece zile, apoi va fi deportat în Polonia, cu excepția cazului în care aveți vreo obiecțiune. Vă rugăm să confirmați."

Nota de acoperire din partea lui Danahar către Hallam era scrisă de mînă :

„Dragă H,

M-am gîndit că trebuie să știi faptele imediat. Din acest motiv am inclus acestea în corespondența de seară, pentru a ajunge acolo mîine dimineață.

Materialul furnizat de Siwicki este inestimabil, dar, în ciuda aranjamentelor pe care le-am făcut, mă gîndesc că vreți să feriți fata de orice pericol. Bănuiesc că Fisher va fi de această părere. Las la latitudinea dumneavoastră dacă să-i spuneți sau nu situația. Ne vom conforma deciziei dumneavoastră."

Urma o semnătură indescifrabilă.

Fisher îi întinse cele două foi lui Seymour, fără să facă nici un comentariu. După vreun sfert de oră plecă, spunînd că trebuie să fie la o ședință. Ajuns în biroul său, îi telefonă lui Uschi și-i spuse să ia imediat trenul spre Charing Cross, ca să se întîlnească la barieră.

În vreme ce mîncau, el îi povesti despre raportul de la CIA. Ea zîmbi și ridică din umeri :

— Chiar crezi că-i așa ?

— Da — răspunse el și se opri o clipă. Ție nu ți-e frică, Uschi ?

— Nu.

— De ce nu ?

Ea zîmbi :

— Pentru că te am pe tine. Așa că, de ce să-mi fie frică ?

El dădu din cap :

— Ne vom retrage din toate astea, Uschi. Nu mai am încredere în ei.

— În cine nu mai ai încredere ?

— În oamenii noştri. Macleod putea să mă avertizeze, acum două zile, imediat ce-a primit hîrtiile de la CIA. În loc de asta, le-a pus în dosar. Dacă nu intram, din întîmplare, în biroul lui, n-aş şti nici acum de existenţa lor. Era gata să-ţi rişte viaţa numai să le facă plăcere celor de la CIA. Nici măcar nu ştie dacă munca pe care o faci cu Siwicki merită sau nu un astfel de risc. Eu, unul, m-am săturat !

— Atunci, ce facem ?

— Diseară, cînd ajungem acasă, împachetează cîteva lucruri de care ai strictă nevoie. Îi voi spune lui Siwicki că ne petrecem weekendul la Londra. Plecăm din ţară.

— Unde ?

— Am să mă gîndesc diseară. Dar să fii gata de plecare mîine dimineaţă devreme.

Luară o cameră la un hotel mic din Bayswater, pe la prînz. Apoi, Fisher ieşi singur. Se întoarse seara, tîrziu. Părea obosit, dar foarte agitat, iar ea îşi dădu seama că mai trecuse prin aşa ceva de nenumărate ori.

Adusese o geantă de voiaj cu o încuietoare specială la fermoar şi două paşapoarte canadiene, pe numele de Dawe. A doua zi dimineaţa, la ora şase, luară trenul spre Dover, de unde Fisher cumpără bilete pentru feribotul spre Ostend. Cînd sosiră acolo, închiriară o maşină şi-şi petrecură noaptea la Bruges. Sosiră la Amsterdam duminică seara, tîrziu. Dormiră la un hotel de la Prinzengracht, iar a doua zi, Fisher închirie un apartament mic, mobilat, într-una din vechile case de pe Rembrandts Plein. Se mutară chiar în după-amiaza aceea, iar Fisher plecă singur la Berlin. Cu un avion de noapte.

32

Fisher luă un taxi pînă la intersecția dintre Friedrichstrasse și Kochstrasse și rămase cîteva momente acolo, uitîndu-se la coada de mașini de la punctul de vamă Charlie. Apoi merse pe jos, pe lîngă Springer, pînă în partea de vest a Zidului, în Lindenstrasse. Pe vremuri, casele acestea cu trei etaje erau formate din apartamente ale artizanilor și arătau foarte îngrijit. Acum, însă, după construirea Zidului, păreau să fi împrumutat ceva din mohorala acestuia. Păreau un șir de cocioabe lăsate în părăsire.

De la o fereastră, la parter, o femeie îi spuse că erau două camere de închiriat, la etajul întîi, dar numai pentru o lună, cu drept de prelungire. Îi mai spuse să o caute pe Frau Kessler, în spatele casei, pentru detalii.

Frau Kessler era o femeie veselă, plină de temperament. Îi spuse că putea să închirieze ambele camere, pentru douăzeci de mărci pe săptămînă. Nu aveau decît apă rece, un contor de electricitate și toaletă comună. Baie nu exista, dar se putea duce la cea publică, lîngă tipografie. Paturile erau foarte bune.

După vreo zece minute, Fisher stătea singur în camera aceea sumbră. În perete, se vedea un robinet atașat de o

țeavă exterioară, sub care era un leghean metalic, pentru spălat. La fereastra întunecată atîrnau două perdele murdare, iar pe pat se aflau o saltea și niște cearșafuri uzate. În spatele ușii, un cuier cu agățători de plastic. Lîngă el, un scaun șchiop și o ladă de lemn, care ținea loc de picior.

Se așeză pe pat și deschise geanta de voiaj, din care scoase carnetul cu adrese, legat în piele. Controlă dacă avea pașaportul și banii în buzunar, apoi încuie ușa și coborî scările. Frau Kessler îl urmări cu privirea, din capătul coridorului.

În drum spre stația de metrou de la Friedrichstrasse, își cumpără un pachet de țigări și făcu rost de mărunțiș, pentru a da un telefon.

Îl întîlni pe Johnny Walters în camera din spate a unei cocioabe din Potsdamer Platz. Walters fusese caporal în poliția militară, optase să fie eliberat, dar rămăsese la Berlin. În timpul celor trei ani de serviciu în Berlinul de Vest, reușise să cunoască pe majoritatea criminalilor care activau în sectorul britanic și chiar pe cîțiva din sectoarele franțuzești și americane. Venitul lui principal provenea din faptul că se ocupa de vreo zece adolescente pe care le plasa în zona Porții Brandenburg. Fisher îl mai folosise cînd și cînd, pe vremuri, în operațiuni de mică anvergură, avînd în vedere legăturile acestuia cu diverși criminali din Berlinul de Est. Cocioaba, care era folosită de fete și de clienții lor, arăta rău pe dinafară, dar înăuntru avea un aspect chiar elegant, cu mobilă de calitate. De asemenea, era foarte curată. Walter avea două camere pentru uz personal, dar adevărata lui reședință se afla într-un apartament luxos, deasupra unuia din restaurantele Ku'damm. Avea acțiuni la cîteva cluburi și localuri din centrul orașului.

În vreme ce stăteau la masă, cu o sticlă de vin alb între ei, Walter rosti :

— Tot cu vechile jocuri, șefule ?

Fisher zîmbi și ridică din umeri :

— Mai mult sau mai puțin. Dar tu, ce mai faci ?

Walter rînji :

— Mai bine ca oricînd. Ce pot să fac pentru dumneata ? — adăugă el, după o scurtă pauză.

— Am auzit că sînt pe-aici niște copoi de la KGB, care caută o fetiță din Germania de Est. Știi ceva despre ei ?

Walter se încruntă :

— Mi-a spus una din puicuțele mele despre un tip care i-a dat treizeci de mărci și și-a petrecut timpul cu ea tot întrebînd despre o fată.

— Cînd s-a întîmplat asta ?

— Trebuie să fie vreo trei săptămîni. Vrei să stai de vorbă cu ea ?

— E pe-aici ?

— Stai să văd.

Walter luă telefonul și apăsă pe două butoane.

— Sînt eu, Johnny. Heidi e acolo ?... Da... Bun. Trimite-o la mine.

Puse receptorul jos :

— Tocmai și-a terminat treaba. Vine în cîteva minute. Mai vrei niște vin ?

Fisher dădu din cap :

— Nu, mulțumesc.

Fata care intră era o mulatră drăguță, pînă-n douăzeci de ani, cu colanți, fustă scurtă și tricou mulat. Walter îi indică un scaun. Îi vorbi într-o germană aproximativă, dar fluentă.

— Ia loc, *Schatz*.

După ce se așeză, Walter îi zise :

— Povestește-mi despre tipul care caută o fată din Germania de Est. Ce s-a mai întîmplat ?

— Așa cum ți-am spus, mi-a plătit cît i-am cerut, fără să se tocmească. Dar cînd am ajuns aici, în cameră, tot ce-a vrut a fost să stea de vorbă despre fata aceea.

Fisher zise blînd :

— Ți-a spus despre cine era vorba și de ce-o căuta ?

Fata zîmbi :

— Mi-a spus că e îndrăgostit de ea și că voia s-o găsească, pentru că voia să se căsătorească. Oricum, nu l-am crezut.

Fisher zise liniștit :

— De ce ?

— Se vedea că inventează. Nu avea nici măcar o fotografie de-a ei. Nu mi-a putut spune cînd a văzut-o ultima oară și nici de ce l-a părăsit. Nu făcea decît să încerce terenul. Nu-i știa decît numele. Și nu era el în stare să iubească pe nimeni, în afară de el însuși.

— Ce accent avea ?

— Tipic berlinez.

— Și cum o chema pe fata aia ?

— Nu-mi amintesc.

— Mai gîndește-te — zise Walter. Era un nume străin ?

Fata dădu încet din cap :

— Nu... Cred că era Ursula și nu mai știu cum... sau, poate... Nu, nu... sînt sigură că Ursula.

— De unde te-a cules tipul ăla ?

— Din Platz. Se prefăcea că se uită la desenele de pe Zid.

Fisher zise :

— Nu cumva celălalt nume era Jaeger ? Ursula Jaeger ?

— Sincer, nu-mi amintesc. Poate vreți să verific ?

— Cum ?

— L-am văzut pe tipul ăla de cîteva ori, în ultimele săptămîni. Vagabondează pe lîngă vama Charlie tot timpul.

Walter zise :

— Bine, puiule. Du-te și bea ceva la bar. Spune-i lui Berni că-ți fac eu cinste. Mai stăm de vorbă — adăugă el și, văzînd-o că ezită, zise : Fii liniștită, am să-ți plătesc. Stai pe-aproape.

Cînd fata plecă, Walter se uită la Fisher :

— Vrei să vorbești cu tipul ?

— Da.

— Vrei să regulezi fetița, cît aștepți aici ?

Fisher zîmbi și dădu din cap :

— Doar mă cunoști, Johnny. Nu amestec niciodată munca cu plăcerea.

— Bine, bine. Atunci, așteaptă aici. Am să stau de vorbă cu Heidi, să-i spun ce are de făcut — spuse el și porni spre ușă, unde se opri o clipă. Te simți bine ?

— Da. De ce mă-ntrebi ?

— Pari cam stresat. Ești sigur că nu vrei o puicuță ?

Fisher scutură din cap :

— N-am nimic. Oricum, îți mulțumesc.

Bărbatul părea cam speriat, cînd Walter îl aduse în încăperea din spate și îl văzu pe Fisher acolo. Se întoarse să iasă, dar Johnny Walter stătea cu spatele în ușă.

— Ce-i asta ? — întrebă tipul. Ce se întîmplă ?

Walter îl privi în ochi :

— I-ai spus lui Heidi că-ți cauți prietena.

— Și ce-i cu asta ?

— Păi, domnul acesta — zise Walter arătînd spre Fisher — s-ar putea să te ajute. Aștept afară, să puteți sta de vorbă, șefule.

Fisher îi făcu semn să se așeze pe un scaun :

— Ia loc, te rog.

Omul se așeză încet.

— De ce ai vorbit în englezește cu tipul ăla ?

— I-ai spus lui Heidi că vrei să găsești o fată. O fată din partea cealaltă. Din Republica Democrată.

— Așa zice ea. Toate curvele astea sînt niște mincinoase din naștere.

— O cheamă, cumva, Ursula ?

Fisher se uită cu atenție la el.

— Ce treabă ai tu ?

Fisher ridică din umeri :

— Poate te ajut s-o găsești. Cu condiția să vorbim amîndoi despre aceeași fată.

Urmară cîteva momente de tăcere, înainte ca omul să se hotărască să vorbească din nou.

— Dar tu cine ești ?

Fisher zîmbi :

— N-are importanță cine sînt eu. Nici pe mine nu mă interesează cine ești tu. Numai că șeful tău din Karlshorst s-ar supăra rău, dacă ar afla că ai pierdut ocazia s-o găsești pe fată.

Omul începu să se foiască neliniștit, în scaun.

— A zis cineva ceva despre Karlshorst ?

— Uite ce-i, domnule, îți cam pierzi vremea. Dacă nu te interesează subiectul, am să stau de vorbă cu alții, mai deștepți ca tine.

— Ce vrei ? Să facem un tîrg ?

— Nu. Nu vreau decît să vorbesc cu cel care te-a trimis aici, să găsești fata.

— Știi unde e ?

— Nu stau de vorbă decît cu șeful tău. Cu nimeni altcineva. El va înțelege și va fi de acord.

— Dar cine ești tu ?

— Pune-mă în legătură cu el.

— Și cum să te găsească ?

— Am să-ți dau un bilețel pentru el.

— Cînd ?

— Acum.

— Bun.

— Cînd îl va primi ?î

— Cam la o oră după ce plec eu de aici.

După ce coborî în stradă, omul se uită la adresa de pe plic : C.O. Directoratul 4 KGB, Karlshorst.

Chiar înainte de miezul nopții, sună telefonul în biroul lui Johnny Walter. Vocea de la celălalt capăt al firului vorbea germana bine, dar cu un accent rusesc puternic.

— Am primit bilețelul, prietene. Cînd ne putem întîlni ?

— Spune-mi dumneata.

— Ne vom întîlni de partea asta a Zidului, ca să nu-mi joci vreo festă. Bine ?

— Ce garanții îmi dai ?

— Ai auzit vreodată de colonelul Levcenko ?

— Da.

— Eu sînt. Îți dau cuvîntul de onoare că te vei putea întoarce liber. Vom discuta clandestin, așa cum mi-ai cerut, pînă cînd vom oficializa treaba.

— Bine. Cînd ?

— Să treci frontiera într-o jumătate de oră. Te voi aștepta acolo.

— Punctul de trecere s-a închis, deja. Au să mă controleze aici, la noi. Și nu vreau asta.

— Bun. Atunci rămîne pentru mîine dimineață, la ora nouă. Dar în afara punctului de control vamal.

— Unde ?

— Știi unde e Weisenstrasse ?

— Nu, dar o găsesc eu.

— Față în față cu intersecția dintre Weisenstrasse cu Parochilstrasse este un han numit Zur Letzten Instanz. Te-aștept înăuntru. Bine ?

— S-a făcut.

De la celălalt capăt al firului se auzi un clinchet, iar Fisher puse receptorul la locul său, trecînd în revistă întreaga convorbire. Fusese o abordare stîngace, neprofesionistă, dar nu avea timp de verificări. Era singura lor șansă și nu avea de gînd să dea înapoi.

33

Nu-l oprise nimeni la graniță, așa că Fisher pornise pe Leipzigerstrasse, apoi cotise spre dreapta. Îi trebuiră vreo douăzeci de minute ca să ajungă la Molkenmarkt și încă zece, să găsească hanul. Pe o terasă cu mese și scaune, o tînără servea cafea unor bărbați.

Ușa hanului era deschisă, dar jaluzelele trase, așa că, atunci cînd intră, întunericul îl făcu să se împiedice de-o masă, pînă să se acomodeze cu lipsa de lumină. Aici, nu era nimeni. Se auzea, doar, un radio, pe undeva prin spate. După cîteva momente, ieși în ușă și se uită de-a lungul străzii. Deodată, îl bătu cineva pe umăr. Se întoarse rapid și recunoscu chipul lui Levcenko, așa cum îl știa din documente. În realitate părea mai tînăr. Îi zîmbi și spuse :

— E o cameră, la etaj, unde-am putea sta de vorbă.

Încăperea era mobilată cu lucruri vechi, tipic germane, și avea un aer plăcut. Se vedea clar că făcea parte din casa cuiva. În vaze, erau flori, pe etajere, cărți, iar la marginea canapelei se sprijinea cutia unei viori. Pe măsuță, cafea și niște cești. Levcenko îl invită :

— Servește-te.

După ce Fisher își turnă cafea, rusul zise :

— Ești Fisher, cel care opera, pe vremuri, la Hamburg ?

Fisher zîmbi :

— Sînt sigur că mi-ai cercetat dosarul, înainte de-a veni aici.

Levcenko ridică din umeri la rîndul lui :

— În bilețel scriai că vrei să discutăm statutul fetei. Nu prea înțeleg ce vrei să spui.

— Am folosit o formulă care să te facă să accepți să stăm de vorbă. În felul acesta, am cîștiga timp și voi, și eu.

Levcenko zîmbi strîmb :

— Nu mi se pare prea tentant ce zici. Noi avem interesele noastre, voi pe ale voastre.

— Acum nu vorbesc în numele alor mei, ci numai și numai în numele meu. Dar dacă nu renunțăm amîndoi la prejudecăți, ne pierdem vremea.

Levcenko scutură din cap.

— M-ai pierdut de mușteriu, prietene. Vorbești prea încifrat, pentru mine.

— Înainte să încep cu explicațiile, aș dori să-mi răspunzi cinstit la o întrebare.

— În regulă. Întreabă-mă.

— Dacă voi fi capabil să te conving că va fi spre binele KGB-ului să fie oprită urmărirea fetei de agenții voștri, ai avea autoritatea să stopezi acțiunea ?

Un moment, Levcenko nu zise nimic.

— Să zicem că am puterea să-i conving pe superiorii mei. Dar nu-mi dau seama cum ar avea KGB-ul de cîștigat din asta.

— Știi totul despre fată ?

— Da, pînă în momentul în care a dezertat.

— N-a dezertat. A fost răpită.

— De unde știi ?

— Pentru că am răpit-o eu însumi, de la aeroport. Și-am trecut-o granița, înșelînd-o.

— De ce ?

— Pentru că așa a vrut Londra. Atunci, nu mi-au spus de ce. Acum știu, însă.

Levcenko zise liniștit :

— Spune-mi, de ce ?

— Din cauza muncii pe care o făcea cu profesorul Rîkov. Voia s-o folosească și CIA.

— Continuă.

— Apoi, CIA a dat înapoi și m-au pus s-o trec granița înapoi. Dar n-am făcut-o.

— De ce ?

— Pentru că știam ce se va întîmpla : avea să treacă pe la Lubianka și apoi să ajungă în vreun lagăr din Gulag. N-ați fi crezut ce va spune. V-ați fi gîndit că am racolat-o.

— Și de ce ți-a păsat ce se va întîmpla cu ea ?

— Pentru că era nevinovată.

— Și-apoi ?

— Am luat-o cu mine, dar n-am anunțat Londra.

— Deci, a devenit amanta dumitale.

— Nu.

— Și ce-ai cîștigat cu asta ?

— Mi-am mai ușurat un pic conștiința.

Levcenko rosti :

— Iată un fenomen nou : un ofițer SIS cu conștiință.

— Știi bine că-i o aiureală ! Așa ne consideră cei din afară, nu cei care lucrează în branșa noastră.

— Crezi că sînt și la KGB oameni cu conștiință ?

— Știu, chiar, că sînt.

— Spune un nume.

Fisher dădu din cap.

— Ți-aș putea da nu unul, ci două-trei nume, dar n-o voi face. Lucrul acesta ar putea fi folosit împotriva lor.

— De către oameni ca mine ?

— Nu te cunosc, așa că nu-mi pot exprima vreo părere. N-am decît să risc.

— Tot nu mi-ai spus ce propunere ai.

— Știi că fata a fost folosită de CIA ?

— Am auzit noi ceva. Dar ai zis că CIA a dat înapoi.

— Au revenit, mai tîrziu.

— Îmi ascunzi ceva, prietene. Ce ?

— Sînt mai multe lucruri pe care nu ți le-am spus încă, pentru că vreau, mai întîi, să văd cum reacționezi.

— În legătură cu ce ?

— Te îngrijorează faptul că lucrează cu CIA ?

— Nu numai că mă îngrijorează, mă enervează, chiar. Și sîntem absolut hotărîți să stopăm acest lucru.

— Aveți interesul să opriți această colaborare, *sau* să vă răzbunați pe ea ? Am auzit că ați pus și o recompensă pe capul ei.

— Poate că-i așa. Dar pe noi ne interesează să înceteze colaborarea ei cu Vestul.

— Așadar, dacă nu mai colaborează cu CIA, e în siguranță ?

— Tot îmi mai ascunzi ceva, domnule Fisher. Am crezut că vom avea o discuție deschisă.

— Dacă eu o voi opri să mai colaboreze, o lăsați în pace ?

— Și ce, crezi că oamenii voștri vor fi de acord cu asta ? Doar obțin informații inestimabile de la ea, în fiecare zi.

— Nici n-am zis că vor fi de acord.

— Și cum ai putea-o opri, fără acordul lor ?

Fisher ezită un moment, apoi rosti :

— Pentru că Ursula Jaeger este soția mea. Am și scos-o din această operațiune.

Rusul nu-și mai revenea din surpriză și trecură cîteva momente bune pînă vorbi din nou :

— De ce-ai făcut-o ? Au să te aresteze, cu siguranță.

— Nu știu ei unde sîntem.

— Vrei să zici că ți-ai dat demisia ?

— Nu. Pur și simplu, am plecat și mi-am luat și soția cu mine.

— Dar, de ce ?

— Pentru că am considerat că abuzează de mintea ei. Și, în același timp, de mine. Nu mi s-a spus oficial că o caută KGB-ul, am descoperit asta printr-o întîmplare. Din acest motiv am plecat.

Levcenko se ridică încet, se duse la fereastră, unde se opri cu mîinile în buzunare, privind afară, în gol, rumegînd tot ce aflase de la Fisher.

Trecură cîteva minute, pînă cînd rusul se întoarse și se uită la Fisher :

— Mă duc să dau un telefon. Vrei să aștepți ? S-ar putea să dureze vreo douăzeci de minute.

— Bineînțeles că voi aștepta.

— Spune-mi, ce-ai vrea să facem noi ?

— Aș vrea s-o lăsați în pace.

— Și dacă oamenii voștri n-o vor face ?

— Au s-o facă.

— De ce ești atît de sigur ?

— Nu vor ști unde sîntem și-apoi, sînt conștienți de faptul că știu multe. I-aș putea pune în situații delicate, foarte ușor.

— Ai merge atît de departe ?

— Dacă e necesar... voi merge oricît de departe.

— Bun. Atunci, mă duc să dau telefon.

— La Karlshorst sau la Moscova ?

Levcenko ezită un moment, apoi, însă, zîmbi și zise :

— La Moscova.

Trecuse o oră și Levcenko nu se întorsese încă. Fisher se mutase pe canapea, se întinsese și închisese ochii, dar mintea îi lucra cu febrilitate. Era ca atunci cînd trebuia să gîndești două mutări viitoare, la șah. Era posibil ca Levcenko să întîrzie atît, pentru că încerca să-și convingă superiorii. Dar ar fi riscat el, oare, să telefoneze la Moscova, dacă n-ar fi fost sigur că va avea cîștig de cauză ? Își amintea foarte puține din ceea ce citise, cu ani în urmă, despre Levcenko. Știa că e născut din părinți ruși și că amîndoi îi fuseseră uciși în război. Mulți ruși îi mai urau, încă, pe nemți, indiferent dacă erau din Est sau din Vest. Și Uschi era nemțoaică. Dar lucrul care-i dădea speranțe era ceva ce citise el despre Levcenko, în dosarul lui. Își amintea că exista acolo o notă, în legătură cu o convorbire între cineva de la ambasadă și o ziaristă americancă. Aceasta vrusese să facă mare vîlvă pentru că soția lui Levcenko era paralizată

de la brîu în jos. Și asta n-avea nici o legătură cu războiul. Nici nu se născuse ea, pe vremea aceea. De asemenea, nenorocirea nu se întîmplase după căsătoria lor. Se îmbolnăvise, pe la douăzeci de ani, de scleroză în plăci și boala era în plină evoluție cînd o ceruse de nevastă. Unul din prietenii ziaristei o avertizase, însă, că, dacă va scrie despre ea, Levcenko va face în așa fel încît să i se retragă acreditarea la Moscova.

Fisher știa ce avea de făcut și în cazul în care rușii nu voiau să coopereze. Era puțin probabil să-i găsească cineva. Dar, o înțelegere între ei ar fi adus o siguranță deplină situației lor.

Apoi, se deschise ușa și Levcenko intră pe jumătate, vorbind încă în rusește, cu cineva de pe coridor. După, cîteva clipe, închise ușa și își trase un scaun în fața lui Fisher.

— A durat mai mult decît m-am așteptat. Unul din cei cu care trebuia să stau de vorbă era în permisie și a trebuit să fie căutat — zise rusul privindu-l liniștit. Mai întîi, va trebui să trecem prin niște ritualuri. Bine ?

— În regulă.

— Înainte de a-ți prezenta poziția lor, am să-ți fac o propunere. Dacă treci la noi, ți se garantează un statut superior și un nivel de viață foarte ridicat. Nu ți-am cere ca soția dumitale să coopereze cu noi. În plus, părinții ei vor fi eliberați și recompensați.

— Și tot ceea ce voi avea de făcut nu e decît să-mi trădez colegii și rețelele.

— Nu mi s-a părut că ești prea încîntat de colegii dumitale.

— Mi-am încheiat deja socotelile cu ei, plecînd.

— De fapt, îți ceream doar să ne informezi asupra modului de recrutare și de antrenare de la SIS și de la MI5. După aceea, te-am lăsa în pace și pe dumneata și pe soția dumitale. Nu ne vom mai lega nici de oamenii de la SIS.

— În ce sens ?

— În sensul că te-am face consultant în operațiunile noastre din SUA.

Fisher dădu din cap :

— Îmi ajunge cît am jucat aceste jocuri. Nu mă mai interesează. Vreau să ies defintiv din ele.

— Și ce-ai să faci de-aici înainte ?

— Am să mă odihnesc cel puțin un an. Pescuind, făcînd sport. Nici eu nu știu.

— Ai destui bani ca să trăiești ?

— Destui, pentru cît avem noi nevoie.

— Și acesta-i răspunsul dumitale definitiv ? Poate dorești să-ți oferim ceva, care ți-ar schimba părerile...

Fisher zîmbi :

— Sînt flatat că-mi faceți o astfel de ofertă. În situația mea, e foarte generoasă. Dar răspunsul este : nu, mulțumesc.

— Deci, ce discutăm acum ?

Fisher ridică din umeri :

— Poate-mi spui dumneata ce răspuns ai de la Moscova.

— Sînt unele probleme, dar cu siguranță că te așteptai la ele.

— Spune-mi.

— De unde știm noi că te vei ține de cuvînt ?

— Am să-ți explic mai tîrziu. Care sînt celelalte probleme ?

— De unde știm noi că vechii dumitale prieteni nu te vor convinge să-ți lași soția să coopereze cu ei, numai un pic, fără să te tracaseze în nici un fel ?

— În această privință, va trebui să judecați siguri. Nu sînt dispus să conlucrez cu persoane care au pus viața soției mele în primejdie, fără să mi-o spună. Oricum, ei nu mă vor hărțui. Numai oamenii dumitale o pot face.

— De ce nu și ai dumitale ?

— Pentru că aș putea crea atîtea scandaluri, încît ar sări cu toții în aer.

— Pot să te întreb ceva personal ?

Fisher zîmbi :

— Încearcă.

— Spune-mi despre fată. Ce te-a atras la ea ?

— E foarte drăguță, dar, la început, nu m-am simțit atras de ea. M-am enervat că oamenii noștri s-au folosit de ea într-un mod atît de josnic. Am vrut s-o protejez. Încet-încet, însă, am început s-o cunosc și s-o îndrăgesc. Iar cînd am fost chemat la Londra, mi-am dat seama că vreau s-o protejez în continuare, așa că am cerut-o de soție.

— Cum ai gîndit, atunci ?

— Știam, în inima mea, că-mi va fi dor de ea, dacă o las în Germania. În felul meu, o iubeam prea mult ca să trăiesc fără ea. Cam asta e — zise Fisher, ridicînd din umeri.

— Spuneai că ai o soluție ca să nu știm ce faci și unde ești.

— Nu e cine știe ce, dar e tot ce pot face eu — spuse Fisher și se opri, o clipă. Pot să-ți pun o întrebare, la care să-mi răspunzi cinstit ?

Levcenko dădu din cap :

— Spune.

Fisher inspiră adînc :

— Crezi ceea ce ți-am spus pînă acum ? Ai puțină încredere în mine ?

Levcenko zîmbi :

— Sînt ofițer KGB, Fisher. Am fost instruit să nu am încredere în nimeni. Și am învățat din experiență că așa e bine. Numai că acum sîntem într-o situație ciudată. Nu sînt în uniformă. Stăm la măsuța asta, într-o încăpere din Berlin, și discutăm viețile a doi oameni. A dumitale și a soției dumitale. Superiorii mei de la Moscova m-au întrebat dacă ești, într-adevăr, cine pretinzi, nu dacă am încredere în dumneata. Și le-am răspuns că da. Consideri asta un răspuns la întrebarea dumitale ?

— Da. Și-acum, am să-ți spun ce-aveam în minte. Am să-ți scriu adresa noastră și-o voi pune într-un plic sigilat, pe care îl voi încredința lui Wartski. Îl vei deschide numai în cazul în care ai dubii, în legătură cu ceea ce fac.

— Cine e Wartski ?

— E avocatul din Berlinul de Vest pe care Moscova îl folosește să negocieze schimbul de prizonieri cu Vestul.

— Aaa, da — zise el, oprindu-se o clipă. Și dacă va trebui să te muți din motive obiective ?

— Atunci am să scriu un alt plic, cu noua adresă, pe care i-l voi încredința tot lui Wartski.

— E treabă de amator, nu crezi ?

— Dacă ai o soluție mai bună, sînt gata să te-ascult.

Levcenko zîmbi și dădu din cap.

— O să fie suficient. Și știi de ce ?

— Nu, spune-mi.

— Din două motive : cei de la Moscova au fost impresionați că ai venit aici bazîndu-te numai pe cuvîntul meu.

— Și-al doilea ?

— Al doilea e ceva mai pămîntesc. În ultimele patru luni, am găsit pe altcineva care s-o înlocuiască pe soția dumitale. Și care e la fel de talentat. Tot ceea ce ne interesează pe noi, acum, este ca oamenii voștri să n-o poată folosi pe soția dumitale.

— Îți sînt foarte recunoscător. Mă simt ușurat.

— Și-am să-ți mai spun un lucru, dacă vrei.

— Da.

— Părinții soției dumitale sînt amîndoi într-un lagăr de muncă din Gulag. Am fi gata să-i eliberăm pe amîndoi, în momentul în care am desigila plicul și am afla unde locuiești. Ne ajunge dacă ne spui țara.

— Și-apoi, veți fi tentați să puneți o echipă să ne caute, să vezi exact unde sîntem. Și gata cu liniștea noastră.

— Să zicem că-mi spui numai mie. Și-ți dau cuvîntul meu că nu va mai afla nimeni. Vom păstra aparențele cu scrisoarea sigilată aflată la avocat.

— Îmi dai voie să mă gîndesc puțin la asta ?

— Douăzeci și patru de ore.

— Am impresia că faci un test cu mine, să vezi dacă, personal, am încredere în dumneata.

— Poate.

Fisher se ridică :

— Dar dacă refuz, restul rămîne valabil, nu-i așa ?

— Bineînțeles.

— Cum să iau legătura cu dumneata, mîine ?

— Lasă-mi un bilețel, la vama de la Friedrichstrasse.

— Bun.

Levcenko îi întinse mîna, apoi Fisher se îndreptă spre ușă. Acolo, se opri și se întoarse spre Levcenko :

— Tîrgul în legătură cu părinții lui Uschi mai e valabil ?

— Da, sigur !

— Ne vom duce să locuim în Irlanda. În Republica Irlanda.

Fisher văzu surpriza de pe chipul rusului. Acesta zise :

— Nu ești obligat să-mi răspunzi, dar de ce tocmai acolo ?

— Pentru că irlandezii nu-i prea iubesc pe britanici și nici pe-ai dumitale. De asemenea, nu au nici un tratat de extrădare cu Marea Britanie. În plus, nu au o organizație de spionaj, care să omoare oameni.

Levcenko zîmbi pe jumătate :

— Voi avea grijă să mă ocup de părinții ei.

— Cum le merge ?

Levcenko ridică din umeri. Nu avea de gînd să răspundă, așa că Fisher închise ușa în urma lui și coborî scările, pînă în stradă. După atîta tensiune, nu-și mai dorea decît să doarmă. Îi telefonă lui Uschi și îi spuse noutățile, imediat ce trecu granița. Apoi, se duse în camera aceea mizerabilă și adormi pe loc.

34

Thornton și Smallwood stăteau la cafeneaua de la Century House. Era destul de tîrziu.

— Ce crezi, or mai fi ceva dosare pe care nu le-am cercetat ? — întrebă Thornton.

— Numai cele strict-secrete, care au fost retrase și se află în Wales.

— Hallam mi-a jurat că nu sînt relevante.

— Și-l credeți ?

— Nu.

— Atunci ?

— Voi cere să le văd.

— Iar el va refuza, din nou.

— Dacă mă refuză, îi spun că nu mă mai ocup de caz.

— N-o să-i placă chestia asta.

— Cu-atît mai bine ! Îi voi spune că nu mai pot să fac nimic. Oare, ce-am mai putea face noi, doi ? Ceva la care să putem ajunge singuri ?

Smallwood ridică din umeri :

— Misterul ăsta, cu soția lui, nu-mi dă pace deloc.

— Asta, pentru că în fișa lui personală scrie că ea a murit, iar vecina mi-a spus c-a văzut-o de curînd ?

— Mda. Ce-ar fi să mai stăm de vorbă cu doamna aceea ?

Thornton ședea aplecat înainte și ciocănea, distrat, cu degetele în ceșcuța de cafea.

— Nu ne-am uitat pe chitanțele de plată ale lui Fisher.

— Nu. Ce credeți că vom afla de-acolo ?

— Dacă mai primește indemnizația de căsătorie, înseamnă că ea n-a murit. O să ne lămurim, măcar, în această privință — adăugă Thornton, uitîndu-se la ceas. Caseria cred că s-a închis, la ora asta.

— Trebuie să fie cineva de serviciu. Pentru eliberarea banilor, în caz de urgență.

— Vezi ce găsești, Tom. Dar nu forța lucrurile.

Smallwood se întoarse, cu un dosar de culoare galbenă. Se aplecă peste masă și zise liniștit :

— Hai, mai bine, în biroul dumitale. Trebuie să-l înapoiez într-o oră.

Cînd ajunseră în biroul lui Thornton, Smallwood zise :

— Am avut dreptate, șefu'. Afurisiții ăia și-au cam bătut joc de noi.

Deschise dosarul și-i împrăștie filele :

— Nu e numai salariul. Își primește, în continuare, indemnizația de căsătorie. Mai mult, chiar — adăugă el, arătîndu-i trei foi prinse cu o agrafă. Priviți !

Prima pagină era o fotocopie a unui certificat de naștere și a unuia de deces, plasate unul sub celălalt. Amîndouă pe numele de Michelle Joanna Hunter, născută în februarie 1960, și decedată în iunie, 1983. Cauza morții — pneumonie.

Thornton se uită, apoi, la cealaltă foaie, care era o fotocopie a două certificate de căsătorie, precum și o scrisoare format A5, de la Departamentul de Imigrări din Lunar House, prin care îi confirmau domnului Hallam că instrucțiunile date, în legătură cu Ursula Jaeger, fuseseră îndeplinite. Tot acolo, era inclus și un certificat prin care se confirma existența unei cereri către oficiul de pașapoarte de la Petty France. Primul certificat de căsătorie era

înregistrat la Biroul din Tunbridge Wells, între David Dawe și Michelle Joanna Hunter. Fusese anulat. Al doilea certificat de căsătorie înregistra unirea oficială dintre Ursula Jaeger, de naționalitate britanică, cu David Beauclerc Fisher. Data celor două căsătorii era aceeași.

Cea de-a treia hîrtie reprezenta fotocopia diferitelor instrucțiuni, scrise de mînă, prin care Hallam solicita un pașaport britanic pentru doamna Fisher și un nou certificat de căsătorie. De asemenea, se dădeau indicații în legătură cu cumpărarea unei proprietăți în Wadhurst, East Sussex, numită „Little Croft", precum și cu eliberarea unui certificat de muncă, pentru un cetățean american, dr. Siwicki, pe o perioadă de un an.

Thornton se răsuci în scaun, să se uite la Smallwood :

— Probabil că nu și-au dat seama că actele astea au să treacă într-un dosar administrativ de rutină.

— Ați înțeles ce-i cu numele femeii ?

— Te referi la faptul că Jaeger e echivalentul german al lui Hunter ?

Smallwood dădu din cap :

— Despre ce credeți că e vorba ?

Thornton ridică din umeri :

— Habar n-am ! Indiferent ce-ar fi, am să descopăr cînd i le-oi arunca pe toate în față, lui Hallam. Te rog să copiezi tot materialul, înainte de a-l înapoia.

— Dar trebuie să le înregistrez cumva.

Thornton zîmbi :

— Înregistrează-le sub denumirea : „Instrucțiuni de la domnul Hallam privitor la căsătoria domnului Fisher". Au să facă infarct, cînd vor vedea toate astea.

Hallam nu era liber pînă după-amiază, iar secretara îi spusese că nu-i putea acorda decît un sfert de oră. Intră, iar Hallam îi făcu un semn să se așeze. Thornton îi puse pe birou dosarul cu fișe.

— Ai făcu progrese, domnule Thornton ?

— Da, domnule.

Hallam păru surprins.

— Spune, despre ce este vorba ?

— Pot să vă întreb ceva, domnule ?

— Bineînțeles.

— Cine este Ursula Jaeger ?

Hallam își țuguie buzele și își aruncă privirile într-o parte. Cînd și le întoarse spre Thornton, rosti :

— Cum ai ajuns la acest nume ?

— E în dosarul lui Fisher, de la casierie. Am găsit acolo tot felul de cópii de documente, precum și o listă de instrucțiuni, scrisă de mîna dumneavoastră. Mai era acolo și un certificat de lucru pentru un cetățean american, dr. Siwicki, care pare să aibă legătură cu cazul Fisher.

— De cînd știi toate astea ?

— De azi-noapte. V-am căutat mai devreme, dar nu ați fost disponibil.

Hallam vorbi rar, alegîndu-și cuvintele cu mare grijă :

— Ursula Jaeger a devenit doamna Fisher. Ea are un talent deosebit și a lucrat, o vreme, pentru noi.

— Și Siwicki ?

— El e cel cu care a lucrat.

— E de la CIA ?

— Mai corect ar fi să zicem că are legături cu CIA.

— Și Fisher e implicat în munca aceasta ?

— Nu direct.

— Și această muncă ar fi un motiv pentru dispariția lui ?

Hallam oftă :

— Da, ar fi putut fi.

— De ce ?

— Viața soției sale a fost pusă în pericol. Cineva de-aici nu a știut cum să procedeze, iar Fisher a crezut că i s-au ascuns intenționat anumite lucruri.

— Și-așa era ?

— Tot ce se poate. N-avem cum să știm.

— Fisher s-a supărat ? S-a plîns, în vreun fel ?

— În momentul în care Fisher a descoperit... cum să-i zic ?... neglijența aceea, pur și simplu a dispărut a doua zi, împreună cu soția lui.

— Aveți idee unde s-a dus ?

— Absolut deloc. În momentul în care ne-am dat seama că a plecat, era prea tîrziu. În plus, nu aveam nici cum să dăm alarma peste tot.

— Doamna Fisher e de origine germană, nu-i așa ? Am văzut asta din acte.

— Da.

— De-aici venea pericolul ?

— Nu. O căuta KGB-ul.

— Din cauza muncii pe care o desfășura ?

— Da.

— În ce constă această muncă ?

— Am să-ți dau împuternicire să citești toate dosarele, chiar și pe cele care au fost retrase. De acum încolo, nu-ți vom mai ascunde nimic, din motive de securitate. Dar nu ai voie să faci nici o copie. Doar să le citești. Clar ?

— Bineînțeles — zise el și făcu o pauză. Și chiar nu aveți idee unde ar putea fi ?

— Nici cea mai vagă. Fisher este un ofițer operativ foarte experimentat și știe cum să-și acopere urmele. Nu va fi ușor.

— Ar fi fost, oricum, mult mai ușor, dacă ați fi fost sinceri cu mine, de la început.

Pe fața lui Hallam apăru un amestec de îngrijorare și de ușurare, cînd se ridică, pentru a sugera că întrunirea luase sfîrșit.

— Secretara mea îți va da o listă cu dosarele și un permis de acces la ele. Te rog să ții legătura cu mine.

35

Thornton și Smallwood își petrecură două zile într-una din sălile de lectură de la Security Reading Rooms, luînd notițe și citind dosarele. Așa cum le spusese Hallam, nu prea erau relevante, dar sperau să găsească o urmă care să-i conducă la locul unde-ar fi putut să se ascundă Fisher.

La sfîrșitul celei de-a doua zile se treziră că nu notaseră mai nimic. Thornton își aruncă privirea asupra notelor făcute, se ridică, întinse brațele și căscă :

— Ar trebui să ne decidem ce căutăm — zise el, masîndu-și fața ușor, să se relaxeze. Cred că, pentru moment, ar trebui să ne intereseze un singur lucru : în ce țară ar fi posibil să fi plecat.

— Poate și-a găsit un colțișor retras în Marea Britanie. Prin Scoția sau prin Țara Galilor. Oricum, undeva departe.

— Nu cred. Cu cît un loc e mai retras, cu atît localnicii sînt mai suspicioși. Și, oricum, nu s-ar simți în siguranță nicăieri în țara aceasta. Știe că, mai curînd sau mai tîrziu, am da de el. Cred c-a ales o țară de unde extrădarea nu e prea ușoară.

— Undeva unde știe locurile ?

— Da.

— Cel mai mult a stat în Germania. La Berlin și la Hamburg.

— În aceste orașe, îl cunosc prea mulți. De ce să riște să fie recunoscut ? Nu. Dacă ar fi în Germania, s-ar fi ascuns în altă parte. Poate, în sud, pe la München.

— Acolo n-ar avea probleme de limbă.

— Ca și soția lui, de altfel.

— Ar putea fi și în Austria. La Viena.

— Sau în Elveția.

Thornton dădu din cap.

— În nici un caz. Cine naiba crezi c-ar vrea să locuiască în Elveția ? Fisher în nici un caz.

Smallwood își luă haina și-și potrivi cravata.

— Credeți că Macleod i-a ascuns pericolul în mod deliberat ?

Thornton ridică din umeri :

— Nu pot să am încredere într-unul ca el. El e cel care a lăsat documentul acela la vedere, fără să ia vreo măsură pentru protecția vieții soției lui Fisher. Și a omului de la CIA, de altfel.

— Credeți că KGB-ul a pus mîna pe soții Fisher ?

— Nu. Fisher are prea multă experiență, să se fi întîmplat așa ceva, zîmbi Thornton strîmb. Poate o să avem o mică discuție cu echipa KGB care îi caută. Noaptea e un sfetnic bun. Ne vedem mîine dimineață.

— Nu vreți un păhărel, șefu' ?

— Mulțumesc, dar aș vrea să mă duc acasă. Cred c-am s-o găsesc pe Penny dormind.

Cînd ajunse în apartamentul său, Thornton găsi un bilețel pe masă :

„Dragă Robbie,

Rămîn peste noapte la Julie (cea care interpretează rolul Rosy, ca adultă) și îmi voi petrece duminica cu mătușa Jenny, la Didcot. Am încercat să te sun, dar nimeni nu știa unde ești. Ne vedem luni, după specta-

col. Sfîrșitul acesta de săptămînă trebuia să ți-l petreci cu Jamie. Ai uitat ? Dacă nu, l-ai anunțat ?

Cu dragoste,

Penny."

În vreme ce-și făcea un ceai, se simțea foarte deprimat. Nu numai că nu luase legătura cu Jamie sau cu mama lui, dar nici măcar nu-și dăduse seama că era sfîrșit de săptămînă. Era deja duminică dimineața. Își aminti de ceea ce-i spusese, cîndva, Penny. Îl întrebase dacă se bucură atunci cînd e cu Jamie, sau e doar un ritual, o datorie. A spus că îi plăcea să-l vadă, dar Penny păruse că nu-l crede. Iar el știa că ea avea dreptate. Își iubea băiatul, dar, ca tată, era o catastrofă. Și nu se considera nici un ofițer grozav. Acest gînd îi aduse aminte de încă un lucru spus de Penny. Cînd îi povestise, în mare, despre Fisher, ea zisese că acesta semăna cu el. Atunci considerase că fabulează, dar își dădea seama că avusese dreptate. Așadar, ce-ar fi făcut el, dacă ar fi fost în locul lui Fisher ? Unde s-ar fi dus ?

Thornton adormi într-un scaun, fără să se atingă de ceai. Se mută de acolo numai cînd începu să-l doară ceafa, pe cînd tot încerca să-și găsească o poziție mai confortabilă.

Întors la Amsterdam, Fisher dăduse o serie de telefoane. A doua zi, luă, împreună cu Uschi, avionul spre Paris. Așteptară o oră pe aeroportul de Gaule, pînă cînd sosi zborul PanAm spre New York, care făcea escală, pentru mărfuri și pasageri, la Shannon.

De la Shannon, luară trenul spre Dublin și traseră la hotelul Blooms. Fisher nu mai fusese pînă atunci în Irlanda, dar, în seara aceea, plimbîndu-se prin Dublin, avu sentimentul ciudat că e acasă.

Apelaseră la vreo trei agenți imobiliari și vizitaseră tot atîtea apartamente. Dar trecu o săptămînă, pînă cînd Fisher găsi ceva care să-i convină și lui și lui Uschi. Voia un a-

partament la o înălțime destul de mare, cît să nu poată fi urmărit de la celelalte ferestre, fără grădină și cu o singură intrare. De asemenea, să aibă un portar permanent. Casa veche, cu trei etaje, fusese renovată cu gust, iar apartamentul de la ultimul nivel, care era de închiriat, avea mobilă frumoasă. Aveau să fie primii ocupanți, după renovare. După standardul dublinezilor, era un apartament scump, dar dacă socoteai în lire, îi costa mai puțin decît apartamentul mic, de la Turnham Green.

Fisher semnă, cu numele lui Dawe, un contract pe trei ani și plăti un sfert din sumă, în avans. Se mutară în aceeași zi și Fisher simți că erau în locul potrivit, unde aveau să fie în siguranță cel puțin cîțiva ani.

Își transferară telefonic toți banii la o bancă din Basel. Dobînda, altminteri mică, și veniturile din investițiile pe care le făcuse aveau să le permită să trăiască bine tot restul vieții. Săptămîna următoare își cumpărară o mașinuță de ocazie.

36

Trioul terminase de cîntat toate strofele din „The West's Awake", apoi, la cererea tuturor, o luă de la capăt. Era sîmbătă seara și un străin de locurile acelea ar fi crezut că se pregătește o încăierare, dar la Wishing Stone se întîmpla acest lucru la fiecare sfîrșit de săptămînă. Toată lumea era fericită și berea curgea gîrlă.

Cînd flăcăul cu părul negru se așeză pe bancă, alături de moș Charlie, bătrînul îl recunoscu și-l întrebă :

— Ce mai face taică-tu ?

— La fel de rău. Au zis că nu mai are mai mult de două-trei săptămîni.

— Dumnezeu să-i binecuvînteze sufletul, Lonnie. E un om admirabil și mult prea tînăr pentru... adăugă el. Aș putea face ceva pentru el sau pentru mama ta ?

— Nu mai poate fi ajutat cu nimic.

— Și ce mai fac Mairaed și fetița ?

— Sînt bine.

Bătrînul zîmbi :

— Mary asta e o drăgălășenie. O să fie tare fericită. Ține minte ce-ți spun. Se vede asta după chipul ei.

— Am auzit că ai un chiriaș nou la ultimul etaj.

— Așa e. O pereche foarte drăguță. Sînt liniștiți și nu supără pe nimeni. E canadian. La pensie.

— Numa' că nu vorbește cu accent canadian.

— Cine-a zis asta ?

— Aisling, fata care le face curățenie. În plus, ține dormitorul liber încuiat cu broaște speciale, de siguranță.

Bătrînul ridică din umeri :

— Și ce dacă ? N-are voie ?

— Totuși, ce rost are ? Tare-aș vrea să știu.

— Auzi, mai bine vezi-ți de treaba ta, Lonnie. Și nu te mai amesteca.

— Cum îl cheamă ?

Bătrînul se uită la el :

— Ce treabă ai tu ? Nu e genul de om care să-i intereseze pe ai tăi.

Lonnie zîmbi, dar privirea îi era rece și tăioasă, lucru pe care îl observă și bătrînul :

— Așadar, cum îl cheamă ?

— Dawe. David Dawe. Și n-ai nici un motiv să te iei de el.

Bărbatul cu numele de Lonnie se ridică și își croi drum prin mulțime, pînă la bar.

Peste vreo trei zile, Lonnie Ryan își parcă mașina lîngă băcănie și o porni pe jos pe lîngă șirul de case din străzile lăturalnice, de la Dundalk. Se strecură printr-un pasaj lateral și bătu la o ușă. Așteptă. După vreo două minute, ușa se deschise și apăru o fetiță, care-i făcu semn să urce pe niște scări fără covoare.

În dormitor, îl izbi fumul de țigară și aerul greu. Bărbatul învelit în pături cenușii îi făcu un semn să se așeze pe un scaun de lîngă el.

Părul omului era grizonat, iar fața roșie dovedea că lucrase o viață întreagă în aer liber. Mîna îi tremură cînd o întinse să scuture scrumul într-un bol de plastic. Întregul trup îi fu străbătut de un fior. Apoi se întoarse spre vizitator.

— Arabu' și-a făcut apariția ? — zise el, pronunțînd cuvîntul „arabul" în stil american.

— Da, a apărut.

— Cine-a mai fost acolo ?

— Numai el, eu și Kenny.

— Și ce-a zis ?

— A zis că marfa e pe drum.

— De unde ?

— Din Amsterdam.

— Ți-a spus numele vasului ?

— Da. Declan s-a ocupat de asta. Trebuie să sosească la Cork, mîine seară. Vor fi în afara apelor naționale, pe la opt.

— Și Declan e în stare să se descurce ?

— Zice că da.

— Parcă te-ai cam îndoi...

— Poate.

Bătrînul se uită intens la fața tînărului și trupul îi tremură, din nou, cîteva momente. După ce se liniști, scoase o hîrtie de sub pătură. O citi mișcînd buzele, apoi o băgă la loc.

— Tipul de la Lansdowne Road, Dawe. Ăla de care ne-am interesat...

— Mda.

— L-am pus pe Kevin să facă niște cercetări. Numele lui adevărat este David Beauclerc Fisher.

— Cum a aflat ?

Lonnie zîmbi :

— Are o iscoadă, unul de-ai noștri. E funcționar la Century House. Pașaportul pe numele Dawe e un fals oficial, realizat de SIS.

— Spune mai departe.

— E pe lista înalților ofițeri de la contra-spionaj, de la Externe.

— Doamne-Isuse ! — zise el moale. Și stă acolo, chiar în centrul Dublin-ului. Fără să-i pese — adăugă el, sugîndu-și măselele. Bine, las că-i facem noi de petrecanie.

— N-ai să faci nimic din toate astea, Lonnie. Te vei supune ordinelor pe care ți le dau — zise el, dînd din cap, în vreme ce vorbea. Și să nu cumva să te-apropii de omul ăsta. Nici măcar de casa lui. Și nu care cumva să mai stai de vorbă cu moș Charlie. Ai înțeles ? Ai înțeles, băiete ? Ăsta-i ordinul meu.

Lonnie dădu din cap aprobator și se ridică. La ușă, se întoarse și rosti mînios :

— De ce-l lași în pace pe ăsta ?

— Poate n-am de gînd să las pe nimeni în pace. O pisică poate fi jupuită în mai multe feluri. Amintește-ți, dacă nu aveam un prieten la Londra, nu i-am fi dat niciodată de urmă.

— Și ce-i cu asta ?

— E că avem prieteni. Prieteni de care ne putem folosi.

Thornton citise două paragrafe din rubrica faptului divers a ziarului *Evening Standard* și trecuse mai departe, înainte să realizeze despre ce era vorba. Nu scria mare lucru. Doar că Arthur Padstow fusese cadorisit cu un *decree nisi*, pe motivul că judecătorul descrisese comportamentul soției sale, Elaine Patricia Padstow, ca fiind scandalos. Nu fuseseră căsătoriți decît doi ani. Se mai afla acolo și o fotografie a lor, pe scările oficiului de stare civilă din Chelsea, de ziua căsătoriei lor.

Mîna bătrînului tremura violent pe cînd lăsa să-i cadă receptorul în furcă. Apoi, omul închise ochii, în vreme ce frisoanele îi cuprinseră tot trupul. Pe cînd stătea acolo, sub pătură, tremurînd tot, telefonul sună, apoi se opri. După ce spasmele acestea se liniștiră, telefonul începu să sune din nou. Bătrînul luă receptorul. Acum, nu-i mai tremura decît mîna.

— De ce-ai închis telefonul, Michael ? Ai pățit ceva ?

— Am avut o criză. Mi-a trecut acum. Spune-mi, ce-au zis ? — întrebă el oftînd.

— Am vorbit cu omul de legătură de la ambasada lor.

— Cu care ?

— Rusul.

— Zi-i mai departe. Ce-a spus ?

— Mai nimic. Am impresia că știa chestia.

— I-ai spus ce avem de gînd ?

— Doar așa, în două vorbe. Stătea acolo, ca prostu'. A zis că nu-i interesează. Dar eu cred că da. Oricum, n-a zis nimic altceva.

— Și ceilalți ?

— Păi, știi cum sînt englezii. Nu-ți dai seama ce gîndesc. Ca și tipul celălalt, au zis că nu-i interesează. Dar sînt sigur că nu-i deloc așa. Cred c-au fost chiar surprinși.

— De unde știi ?

Celălalt bărbat rîse aspru :

— Și-au pus iscoadele lîngă telefonul public, la locul cu pricina.

— Altceva ?

— Nimic.

— Cînd ai de gînd s-o faci ?

— Duminică.

— Îți urez noroc.

— Să-ți iei medicamentele, bătrîne. Avem nevoie de mintea ta luminată.

În vreme ce-i dădea raportul lui Hallam, Thornton simți că se schimbase ceva. Avu sentimentul că șefului îi cam scăzuse interesul. Se prefăcea doar că ascultă acea înșiruire de nume și de date, dintr-un sentiment al datoriei. Cînd termină, așteptă ca Hallam să-și dea cu părerea. Dar acesta îl privi în ochi, ca și cum ar fi așteptat mai mult.

— Asta-i tot ce-am avut de raportat, domnule.

— Poftim ? Aaa, da, e-n regulă — zise Hallam, punîndu-și pipa lîngă cutia cu tutun și uitîndu-se cu buzele țuguiate la Thornton. Știi ce ? Cred c-am pierdut vremea, căutînd potcoave de cai morți. Ți-am irosit și ție timpul, cînd puteai să faci cu totul altceva. Ce zici ? — adăugă el,

scotocind prin buzunare, ca și cînd ar fi căutat ceva important.

— Despre ce pierdere de timp vorbiți ?

— Păi, tu și Smallwood puteați să vă ocupați de altele, așa cum spuneam. Dacă Fisher ar fi vrut să ne dea dureri de cap, pînă acum ar fi făcut-o.

— Vreți să spuneți că stopăm căutarea ?

— Da.

— De ce ?

— Uite ce-i. Din cauza unei neglijențe a lui Macleod, Fisher a dispărut, mînios că nu a fost avertizat de pericol. N-avem de ce să-l învinuim. Dacă ar fi venit la mine cu o falcă-n cer și cu una-n pămînt, poate aș fi pus lucrurile la punct. Dar n-a putut să ne-o ierte că am periclitat viața soției lui, timp de patruzeci și opt de ore. N-a fost nimic premeditat. Și-au lăsat mașina și casa, tot ce-aveau. Bănuiesc că acum s-a mai răcorit — zise Hallam, ridicînd din umeri. Bun. Nu-i place de noi. Ne-a dat cu șutul. Asta-i tot ! Dacă voia să ne facă necazuri, ar fi luat legătura cu noi, pînă acum. Oricum, am distrus aproape toate urmele, ca să nu ne poată face nici un rău. Nimeni nu l-ar crede, dacă ar încerca să facă valuri — zise Hallam zîmbind vag. Uneori, nu mai am încredere nici în mine — adăugă el, ridicîndu-se. Ai auzit de un grup care-și spune „Radicalii" ?

— Numai de la radio, sau din presă.

— Cred că e timpul să le dăm o lecție. M-am gîndit la tine și la Smallwood. Tot v-ați obișnuit să lucrați împreună. Va fi o avansare, pentru amîndoi.

Traficul fusese oprit și zona era păzită de doi soldați cu mitraliere. Lîngă două automobile, se mai aflau parcate un Land-rover și un camion de camuflaj. Motorul Landroverului mergea și un cablu conectat la baterie alimenta o lampă mare, lîngă șanț, unde erau cîțiva oameni. Deasupra celor două trupuri fusese trasă o prelată verde, susținută de două bare metalice, pentru a le proteja de burniță.

Un căpitan de armată ținea o torță în mînă, ca doctorul să poată vedea. Acesta se ridică și se șterse pe mîini cu o cîrpă încercînd să-și adune gîndurile. Apoi, se uită la căpitan :

— De cîtă vreme credeți că sînt aici ?

— De aproape o oră.

— Sînteți sigur că nu mai mult ?

— Foarte sigur.

— Bun. Se constată o paloare cadaverică masivă, în cazul ambelor corpuri. Aș zice că au fost omorîți în altă parte și apoi aruncați aici. Sînt morți de cel puțin opt ore.

— Au avut, deci, destul timp să-i arunce peste graniță.

Doctorul oftă și dădu din cap :

— Încă ceva. Au fost împușcați în cap, după ce muriseră. Cîte două gloanțe, fiecare. Bărbatul e plin de contuzii, așa că, probabil, s-a luptat înainte. Împușcătura care l-a ucis, a lăsat urme pe haine. La fel și femeia. Nu sînt semne de agresiune sexuală. Ați făcut fotografii ?

— Da.

— Bun. Înțeleg că doriți autopsia imediat, nu ?

— Da.

— Am să-l anunț pe doctorul Simmonds cînd mă voi întoarce. Duceți-i în laboratorul nostru, nu la morgă. Bine ?

— Da, domnule.

Maiorul Richards de la SAS fusese sculat din somn de locotenentul Phillips, care venise cu doctorul legist. Stătea pe patul de campanie, îmbrăcat în halat, ascultînd cu atenție ceea ce-i spunea medicul. După ce termină, Richards zise liniștit :

— Spuneți, deci, că atît femeia, cît și bărbatul au fost omorîți prin împușcare și că au murit pe loc. Numai că omul s-a și luptat. Apoi, după cîteva ore, li s-a tras cîte două gloanțe în cap, în ciuda faptului că muriseră deja. Așa e ?

— E foarte clar, domnule — zise medicul legist.

Richards se uită la subalternul lui :

— Iar analiza balistică dovedește că rănile mortale au fost făcute, în ambele cazuri, de gloanțe de pistol de 9 mm, pe cînd cele din cap, de unele de 0,38, mai mult ca sigur trase cu un revolver Smith & Wesson ?

— Da, domnule.

— Ai informat Brigada specială ?

— Nu. M-am gîndit să vorbesc întîi cu dumneavoastră, domnule.

— Bun. Am să stau de vorbă cu ei.

— Da, domnule.

Thornton venise de vreo zece minute acasă, cînd observă plicul sprijinit pe tăblia de deasupra șemineului. Pe el era scris numele lui, așa că îl deschise, scoase foaia împăturită și citi :

„Dragostea mea, Robbie,

Nu-mi face deloc plăcere să-ți scriu biletul ăsta, dar trebuie. Nu te-am mai văzut de-un car de ani, ca să stăm de vorbă.

Am analizat lucrurile pe-ndelete, în aceste ultime săptămîni, pentru că aveam de ales între două soluții. Poate îți mai amintești de Joey Rose care ne-a călăuzit pașii, la început. Ei bine, m-a cerut în căsătorie. Îmi place mult de el și, dacă n-ai fi fost tu, l-aș fi acceptat imediat.

Dar, gîndindu-mă la noi doi, am început să am dubii și în această privință. Am ajuns la concluzia că nu ne-ar sta bine căsătoriți. S-ar putea să fie așa din cauza slujbei tale, dar am simțămîntul că nu e numai atît. După cum știi, am încercat să te fac să-l iei pe Jamie în custodie și am sperat ca astfel să devin și eu o nevastă și o mamă vitregă. Dar nu cred că ți-a trecut vreodată așa ceva prin minte. Nici în ce-l privește pe Jamie, nici pe mine.

Așadar, m-am hotărît să-i spun „da" lui Joey și ne vom căsători cînd vom pleca la Birmingham cu spectacolul. Așa după cum îți închipui, probabil, am dat ceva apă la șoareci din cauza asta și sînt sigură că o să-mi fie dor de multe, mai ales de stilul tău trăsnit.

Sper că înțelegi situația și că totul va fi bine, între tine și Jamie

Cu dragoste,

Penny

P.S. Pachețelul acela e pentru tine, din partea mea, cu dragoste."

Thornton despachetă cutia oblongă care se afla tot pe tăblia de deasupra șemineului. Era o locomotivă Hornby Dublo — „Ducesa Atolului".

Știrea dublului asasinat de la granița cu Irlanda de Nord fu a treia, în cadrul știrilor de la ora zece și, deși nu fuseseră date numele victimelor, Hallam stinse televizorul imediat.

Smallwood văzu și el imaginile la TV, iar Thornton citi despre asasinat în presă, fără însă ca vreunul din ei să facă vreo legătură.

Thornton stătea pe bancă, în lumina soarelui de septembrie, privindu-i cum se uitau curioși la focile care mîncau. Lucrul acesta nu-l făcu să-și amintească de ziua în care în locul lui era Penny, iar el stătea cu Jamie pe podeț.

Elaine purta o pălărie mare de pai, cu un buchet de margarete prinse cu o panglică albă. Rîdea, în vreme ce-i arăta ceva lui Jamie. Rochia albă de bumbac o făcea să pară tînără și vulnerabilă. Cînd se întoarse, își prinse pălăria cu mîna, să nu i-o zboare vîntul. Atunci rochia i se mulă pe picioarele ei lungi, elegante.

Băură un ceai la Charing Cross, apoi se duseră la apartamentul prietenei ei și jucară Monopoly, pînă se făcu ora de culcare pentru Jamie.

Elaine pregăti cîte o cafea, pentru ea și pentru Thornton, și, cînd se întoarse, zise :

— Ce mai face Penny ? Mai joacă în spectacolul acela ?

El dădu din cap :

— Da, fac un turneu, săptămîna viitoare.

În vreme ce el își puse ceșcuța pe măsuță, ea i se așeză în poală și-i înconjură umărul cu brațul ei subțire. Se uită la el, apoi zise :

— Îți mulțumesc că n-ai încercat să mi-l iei pe Jamie.

Îl sărută ușor pe gură, iar el, din obișnuință, îi puse mîna pe sînul mare. Ea continuă să-l sărute cu patimă, lung, apoi își dădu capul pe spate și-i spuse zîmbind :

— Și de ce n-am face-o ?

Trecuse de miezul nopții, cînd ea căută pachetul de țigări pe noptieră. Înainte de a-și aprinde una, zise :

— Vrei să stai peste noapte ?

— Mulțumesc — răspunse el. Dar cred că mai bine mă întorc la mine acasă.